

АНДРЕА КРЕЙМЪР КЪРВАВА РОЗА

Част 3 от „Нощна сянка“

Превод от английски: Вера Паунова, 2013

chitanka.info

*На родителите ми
„Скоро ще поема на последното си пътешествие,
велик скок в мрака.“*

Томас Хобс

ПЪРВА ЧАСТ

ВЪЗДУХ

Чувах отчетливо всеки удар на сърцето си. Звукът сякаш се отцеждаше от тялото ми и се разливаше в празното пространство между проблясващия портал и потъналата в мрак къща.

Той беше там. Сигурна бях. Въпреки че не го виждах, нито долавях и най-слаб полъх от топлия му мирис с далечен намек за дим, знаех, че е там. И ме очаква. Но защо? Защо му бе да идва на това самотно място?

Погледът ми обходи сенките, които се раздвижваха всеки път щом облаци се плъзнаха по лицето на луната, и ужасно ми напомняха на призраци. Взирах се в небето, за да не се налага да гледам къщите и подобните на скелети жезла на онези, които бяха останали недостроени. Тук времето сякаш бе спряло. Планинският склон, по който вече нямаше дървета, изсечени, та да направят място за затворена уличка и обръч от къщи, нашепваше за едно недостижимо минало. Поселището Халдис (или поне онова, което трябваше да се превърне в поселището Халдис), се простираше пред мен със своите луксозни къщи, построени специално за глутницата, която двамата с Рен щяхме да оглавим. Леговището на глутницата ни. Нашия дом.

Обърнах се към Адна, мъчейки се да овладее тръпките, които пробягваха по тялото ми.

— Скрив се наблизко. Ще ме чуеш, ако нещо се обърка, а ако ме видиш да тичам насам, най-добре отвори портал колкото се може по-бързо. Но каквото и да става, не идвай да ме търсиш.

— Добре. — Тя вече отстъпваше към гората зад нас. — Благодаря ти, Кала.

Кимнах, а после приех вълчия си облик. Адна потъна в сенките и след като се уверих, че никой не може да усети присъствието ѝ, се запрокрадвах към къщата. Потънала в мрак и тишина, тя изглеждаше празна, ала аз знаех, че не е така.

Държах муцуната си ниско наведена и непрекъснато душех въздуха. Вятърът духаше към поселището от мястото, където се бяхме появили, и това ме караше да се чувствам уязвима — ако някой се

криеше в нощта, щях да го усетя едва когато се сблъскам с него. Ушите ми се движеха напред-назад, напрегнати, ослушвайки се за какъвто и да било знак за живот. Ала не долавях нищо. Нито зайци, тичащи да се скрият под някой храст, нито нощни птици, прелитащи в небето над мен. Това място не бе просто изоставено, то сякаш бе прокълнато и никое живо същество не смееше да пристъпи границите на сечището.

Ускорих крачка, прескачайки преспите по пътя си, докато ноктите ми драцеха по реките от лед, образували се върху улицата. Когато стигнах до предните стъпала, спрях, за да подуша земята, а очите ми проследиха пресните дири от лапи, които се превръщаха в отпечатъци от ботуши, изкачващи стъпалата. Миризмата на Рен бе силна, оставена наскоро. Беше пристигнал съвсем малко преди нас. Бавно се промъкнах на верандата, приемайки човешката си форма, за да отворя замрежената врата. Внимателно натиснах бравата. Не беше заключено и аз открях вратата. Тя изскърца съвсем леко, ала това бе единственият звук. Вмъкнах се в къщата, затворих след себе си и пуснах резето. Ако някой ме следеше, исках да разбере за появата му.

Отново приех вълчия си облик и поех по коридора. Проследих миризмата на Рен до главното стълбище, мъчейки се да не потреперя, докато минавах покрай входа на трапезарията. Красива дъбова маса (най-вероятно — антика) бе заобиколена от столове. По четири от двете ѝ дълги страни и по един начело и в долния ѝ край. Общо десет. Твърде лесно бе да си представя как се храним около тази маса, как се закачаме и смеем. Цялата глутница, от която всички сме неделима част.

Бавно изкачих стълбите, като ми се искаше ноктите ми да не тропоят така силно върху твърдото дърво. Когато стигнах до горния етаж, спрях и се ослушах. Къщата ми отговори единствено с тишина. Все така следвайки пътя на Рен, минах покрай три стаи и една баня, докато стигнах до вратата в дъното на коридора. Сърцето ми се блъскаше яростно в гърдите ми, когато прекрачих прага на голямата спалня.

Не бях направила повече от две-три стъпки, когато спрях. Тънки снопове лунна светлина проникваха в стаята, огрявайки внушителното легло с високи абаносови колони в четирите края, жакардови чаршафи и куп сатенени възглавници. Изящни шкафове в същия стил стояха до една от стените, а до съседната, точно срещу леглото, имаше тоалетна масичка с огледало и малко канапенце.

Миризмата на Рен беше навсякъде. Сладкият дъх на горящи дърва, извиващ се под хладно есенно небе, кожени дрехи и изкусителна нишка на сандалово дърво. Затворих очи и се оставих мирисът му да ме обгърне и изпълни със спомени. Трябваша ми няколко секунди, докато успея да тръсна глава, пропъждайки миналото, за да се съсредоточа върху настоящето.

Светлина струеше през високите еркерни прозорци, в чиято ниша беше сгущено местенце за сядане, и там, полускрит в сенките, лежеше Рен, неподвижен, облегнал глава на лапите си. И се взираше в мен.

Останахме така — замръзнали, неспособни да откъснем погледи един от друг — сякаш цяла вечност. Най-сетне се насилих да пристъпя напред. Главата му се вдигна рязко, козината по врата му настръхна. Ниско, заплашително ръмжене се откъсна от гърдите му и аз спрях, потискайки инстинктивното желание да се озъбя в отговор.

Без да престава да ръмжи, той се изправи и започна да крачи напред-назад под прозореца. Направих още една стъпка напред и той излая предупредително, оголвайки зъби. Наведох глава, за да не покажа и намек за агресивност, ала напразно.

Мускулите му се напрягнаха и той се нахвърли отгоре ми, повалвайки ме настрани. Изскимтях, когато се плъзнахме по дървения под. Челюстите му изщракаха на сантиметри от рамото ми, когато се отдръпнах трескаво. Побързах да скоча на крака и избегнах повторното му нападение. Почувствах топлината на дъха му, а кучешките му зъби одраскаха единия ми хълбок. Обърнах се с ръмжене, готова да посрещна следващата му атака. Едва когато той се нахвърли отгоре ми за трети път, ала зъбите му не се впиха в плътта ми, разбрах какво става. Рен не искаше да се бие с мен. А само да ме уплаши.

Изпънах рамене и изляях.

— Спри!

— Защо не се биеш с мен? — Той отново оголи зъби и направи крачка настрани; аз сторих същото и ето че двамата бавно се въртахме в кръг, без да се изпусваме от очи.

— Не съм дошла, за да се бия.

Рен се нахвърли върху мен, ала този път аз не помръднах. Ръмжащата му муцуна беше на сантиметри от моята, ала аз не трепнах.

— Не трябваше да идваш, ако не си готова да се биеш.

— Винаги съм готова да се бия. — Сега и аз оголих зъби. — Но това не означава, че искам да го направя.

Ръмженето му бавно заглъхна. Той сниши глава, обърна се и отиде до прозореца, където зарея поглед към небето.

— Не би трябвало да си тук.

— Знам. — Приближих се до него. — Нито пък ти.

Когато се обърна да ме погледне, аз си възвърнах човешкия облик.

Оловносивият вълк примига и само след миг пред мен стоеше Рен и се взираше в очите ми.

— Защо си тук?

— Бих могла да те попитам същото — отвърнах, прехапвайки устни. Това, че Рен прекарваше часове наред в празната къща, построена за нас двамата, не бе причината да съм тук. Ала ми беше трудно да прогоня тези мисли. В тази стая, в тази къща, на този планински склон всичко се въртеше около нас двамата. Останалата част от света сякаш бе изчезнала. Търсачите. Войната.

Очите му припламнаха, ала после помътнях.

— Хубаво място да останеш сам.

— Съжалявам. — Думите бяха като лед в гърлото ми.

— За какво? — Усмивката му бе остра като бръснач и аз потреперих.

— За всичко. — Не бях в състояние да го погледна, затова закрачих из стаята, без да спирам поглед върху нищо по-специално. Мебели с празни чекмеджета. Легло, в което никой нямаше да спи.

— За всичко — повтори Рен.

Когато той проговори, аз стоях от другата страна на леглото. Обърнах се, за да го погледна.

— Рен, дойдох, за да ти помогна. Всичко може да е различно.

— Нима?

— Можеш да си тръгнеш оттук.

— И защо да го правя? Това е моят дом. — Пръстите му докоснаха сатенените чаршафи. — Нашият дом.

— Не, не е. — Здравно стиснах една от колоните на леглото. — Не сме си го избирали. Избраха го вместо нас.

— Ти не го избра. — Той заобиколи леглото. — Аз мислех, че бихме живели добре тук.

— Може би. — Ноктите ми се впиха в лакираното дърво. — И все пак не ние щяхме да сме си избрали този живот. Дори и да беше хубав.

— Никога не си го искала. Нали? — Ръцете му бяха свити в юмруци до тялото.

— Не знам. — Сърцето ми биеше учестено. — Никога не съм се питала какво всъщност искам.

— Защо тогава избяга?

— Знаеш защо — отвърнах меко.

— Заради него — изръмжа Рен и като сграбчи една възглавница я метна през стаята.

Направих крачка назад, мъчейки се да звуча спокойно.

— Не е толкова просто.

В мига, в който спомена Шей, нещо в мен се раздвижи. И все още бях тъжна, но изведнъж се почувствах по-силна. Шей не просто бе променил пътя на живота ми. Той бе променил и мен самата. Не, не ме промени. А ми помогна да се боря за истинското си аз. А сега бе мой ред да сторя същото с Рен.

— Нима? — Той ме изгледа гневно.

Щеше ли да намериш сили да го убиеш? — попитах, задържайки погледа му. — Така ли би искал да започнеш живота ни заедно?

Част от мен не искаше да знае отговора. Възможно ли бе наистина да желае смъртта на Шей? Ако грешах за Рен, идването ми тук беше ужасна грешка. Щяхме да се бием и щеше да ми се наложи да го убия. Или пък той щеше да убие мен.

Рен оголи острите си зъби насреща ми, ала после въздъхна.

— Разбира се, че не.

Бавно заобиколих леглото.

— Това е единственият живот, който те могат да ни предложат. Да убиваме хората, на които всъщност би трябвало да помагаме.

Рен гледаше как се приближавам, без да помръдва.

— Рен, Пазителите са истинският враг — продължих аз. — Досега сме се били на погрешната страна.

— Как можеш да си сигурна?

— Защото сега познавам Търсачите. И им имам доверие. Те ми помогнаха да спася глутницата ни.

По устните му се разли сурова усмивка.

— Част от нея.

— Останалите сами направиха своя избор.

— Но не и аз? — Очите му бяха обсидиановочерни, гневни. Ала не мислех, че гневът му е насочен към мен.

Когато затворих за миг очи, неспособна да понеса вълната от съжаление, която нахлу в погледа на Рен, изведнъж се озовах обратно във Вейл, в една килия дълбоко под клуб „Едем“. Отново усетих отчаянието в гласа на Рен и страха в моя.

— Казаха, че трябва да го направя.

— Да направиш какво?

— Да те прекърша.

Потреперих, връхлетяна от спомена за това как той ме запраща в стената и вкус на кръв изпълва устата ми. Заповядах си да се върна в стаята и отворих очи. По изражението на Рен (сякаш му се гадеше) разбрах, че и неговите мисли го бяха отвели на същото място.

Преглътнах мъчително и стиснах ръце, за да не се разтреперят.

— Надявам се, че не.

Той продължи да ме гледа безмълвно.

— Не вярвам, че си искал да ме нараниш продължих. И не мисля, че би го сторил, дори ако Монроу не беше...

Думите заседнаха в гърлото ми. Така беше, но това не можеше да заличи спомена. Ужасът на онези мигове се бе запечатал в костите ми.

— Нямах да го сторя — прошепна Рен.

Кимнах, макар да не бях сигурна, че го вярвам. Единственото, което имаше значение сега, бе да му помогна да се махне отгук, далеч от света, способен да го превърне в някой, който би могъл да ме нарани. Той понечи да вдигне ръка, сякаш искаше да докосне бузата ми, ала бързо я отпусна.

— Търсачите ли те изпратиха да ме откриеш?

— Донякъде.

Веждите му подскочиха.

— Монроу искаше да те намери — обясних и видях как той стисна зъби.

— Мъжът, когото б... Мъжът, когото Емил уби.

Забелязах как спря. Не искаше да нарече Емил свой баща.

— Рен. — Посегнах и го улових за ръката. — Знаеш ли?

Пръстите му стиснаха моите.

— Вярно ли е? Наистина ли Емил е убил майка ми?

Кимнах и усетих, че от очите ми се стичат сълзи.

Рен издърпа ръката си от моята и зарови пръсти в тъмната си коса, притискайки слепоочията си. Раменете му потръпнаха.

— Толкова съжалявам.

— Онзи мъж. — Гласът му изневери за миг. — Онзи мъж, Монроу. Той е истинският ми баща, нали?

Наблюдавах го, чудейки се как бе успял да се досети.

— Откъде знаеш?

Не беше минало много време от битката в подземие на „Едем“ и този изпълнен с напрежение момент. Познавах Рен, откакто бяхме кутрета, но ми се струваше, че през последните двайсет и четири часа и двамата бяхме остарели с десетилетия.

„Емил избухна в смях. Рен все още бе приклекнал между баща си и Монроу и оловносивите му очи припламнаха, когато видя Търсача да свежда мечовете си.

— Няма да сторя зло на момчето — рече Монроу. — И ти го знаеш.

— Така и предположих — каза Емил и погледна към ръмжащите млади вълци. — Погрижете се да не може да избяга. Време е Рен да отмъсти за майка си.

— Рен, недей! Той лъже. Всичко е лъжа! — изпищях аз. — Ела с мен!

— Тя вече не е една от нас — изсъска Емил. — Спомни си как постъпи с теб, как обърна гръб на всички ни. Подуши въздуха, момче. Тя вони на Търсачи. Тя е предателка и уличница.

Той ме изгледа яростно и свирепият пламък в очите му ме накара да отстъпя.

— Не се тревожи, хубавице. Ще дойде и твоят ден. И то по-скоро, отколкото предполагаш.

Внезапно усетих, че политам настрани — Конър ме бе сграбчил за ръката и ме дърпаше към вратата, която вече никой не охраняваше.

— Не можем да го изоставим! — изкрещях.

— Нямаме друг избор. — Конър залитна и се блъсна в мен, когато опитах да се освободя, но бързо си възвърна равновесието и обви ръце около кръста ми.

— Остави ме да се бия! — съпротивлявах се аз; трябваше да се върна, но не исках да нараня Търсача, който ме теглеше към вратата.

— Не! — Лицето на Конър бе като издялано от камък. — Нали го чу! Трябва да се махаме. И ако се преобразиш, кълна се, ще те нокаутирам!

— Моля те!

Очите ми запариха, когато видях зъбите на Рен да проблясват, а дъхът ми спря, когато Монроу пусна мечовете си на земята.

— Какво прави! — извиках и се дръпнах, така че Конър да не може да ме сграбчи отново.

— Това е неговата битка — с мъка процеди той. — Ние нямаме място в нея.

Рен отскочи назад, когато оръжията издрънчаха на пода пред него. Въпреки че козината по гърба му все още бе настръхнала, ръмженето му стихна.

— Чуй ме, Рен. — Без да обръща внимание на другите вълци, които се приближаваха към него с жестока неумолимост.

Монроу приклепна, така че погледът му да се изравни с този на Рен. — Все още имаш избор. Ела с мен и ще разбереш кой си в действителност. Остави всичко това зад себе си.

Краткият, остър лай, откъснал се от гърдите на Рен, завърши с объркано изскимтяване. Останалите три вълка все така настъпваха, без изобщо да ги интересува, че врагът им току-що бе свалил оръжие.

Ръката на Конър се обви около врата ми, улавяйки ме в болезнена хватка.

— Не бива да гледаме — отсече той и с усилие ме задърпа към прага.

— Рен, моля те! — провикнах се. — Не избирай тях! Избери мен!

Чул отчаянието в гласа ми, Рен се обърна и видя как Търсачът ме извлича през вратата. В следващия миг си възвърна човешката форма и недоумяващо се вгледа в протегнатите ръце на Монроу.

— Кой си ти? — попита и направи крачка към него.

Гласът на Монроу потрепери:

— Аз съм...

— Достатъчно! Ти си глупак, момче — изръмжа Емил, преди устните му да се изкривят в усмивка към Монроу. — Досуц като баща си.

А после скочи, преобразявайки се във въздуха — кълбо от козина, зъби и нокти. Пред очите ми той повали Монроу и склучи челюсти около гърлото на невъоръжения мъж, миг преди Конър да ме повлече по коридора с главоломна скорост.“

Рен проговори, без да ме поглежда, изваждайки ме от мъглата на спомените.

— Когато пусна мечовете си, помислих, че е луд. Или че иска да умре. Ала нещо в миризмата му ми направи впечатление. В нея имаше нещо познато.

Гледах как се бори да продължи да разказва.

— Но думите на Емил... не ги разбрах веднага. Докато той... докато Монроу не беше ранен. Мирисът на кръвта му. Веднага почувствах връзката.

— Обичал е майка ти. — Готова бях да се закълна, че горещите сълзи, които се стичаха по бузите ми, оставят следи от изгорено. — Опитал се да ѝ помогне да избяга. Част от глутницата на Бейн възнамерявала да се разбунтува.

— Когато съм бил на една година.

— Да.

Рен приседна на леглото и зарови лице в ръцете си.

— Монроу остави писмо. — Аз коленичих пред него. — Искаше да ти помогнем да избягаш.

— Вече няма значение.

— Как можеш да го кажеш!

Рен повдигна глава. При вида на измъченото му изражение в гърдите ми сякаш се впиха хищни нокти.

— Къде е мястото ми, Кала? Аз не принадлежа на онзи свят. Дори ако майка ми се е опитала да отиде там, а баща ми е бил част от него. Сега и двамата ги няма. Мъртви заради живота, на който принадлежа. Нищо не ме свързва с Търсачите. За тях мога да бъда единствено враг.

Твърде добре разбирах какво изпитва. И двамата бяхме изгубили толкова много. Глутницата ни беше разпокъсана. Семействата ни —

съсипани. Ала все още имаше надежда. Търсачите се доказаха пред мен, когато се бих рамо до рамо с тях. Те не бяха толкова различни от Стражите. И те бяха воители, и те, като нас, проливаха кръвта си един за друг. Враговете ни бяха станали наши приятели и вълците можеха да открият нов дом сред Търсачите. Вярвах го, ала трябваше да накарам и Рен да го повярва.

Взех ръцете му в своите и силно стиснах пръстите му.

— Все още си свързан с Търсачите.

Пламенният начин, по който го изрекох, го сепна.

— Какво?

— Монроу има дъщеря. Името ѝ е Ариадна.

— Дъщеря? — повтори Рен.

— Имаш сестра. Полусестра.

— Коя е майка ѝ? — Той стоеше като вцепенен, а в очите му бушуваше същинска буря от чувства.

— Жена, която му помогнала, докато скърбял за Корин — обясних аз. — Ала майката на Адна също е мъртва. — Наведох глава, мислейки си за това колко много животи бе погубила тази война. После обаче изтласках болката назад, насочвайки цялото си внимание към Рен. — Тя е с две години по-малка от нас. И именно тя е причината да съм тук.

— Тя е причината — повтори той.

— Да — потвърдих и сбърчих вежди, когато Рен се намръщи. — Трябва да вървим.

— Ти трябва да вървиш — промълви той. — Те искат Шей и теб. Дори и със сестра, за мен няма място в това уравнение.

Думите му ми подействаха като шамар.

— Не е достатъчно. — Той ме погледна с тъга. — Тя е Търсач, а аз — Страж. Какво съм без глутница?

Стомахът ми се сви. Колко пъти си бях задавала съвсем същия въпрос! Глутницата бе истинската същност на една алфа. Ние се раждахме, за да предвождаме, да създадем неразривна връзка с глутницата си. Отнемеха ли ни това, животът ни губеше смисъл.

Очите на Рен не се откъсваха от мен.

— Какво искаш ти?

— Какво? — зяпнах го аз.

— Можеш ли да ми посочиш причина да дойда с теб?

— Вече го направих — отвърнах, потрепервайки, когато осъзнах какво всъщност ме пита.

— Не. — Той се приведе към мен. — Даде ми различни причини, но не и твоята.

— Но... — Гласът ми бе задавен, несигурен.

Пръстите му проследиха дирите, които сълзите бяха оставили по бузите ми. Леко докосване, едва доловимо. Ала въпреки това накара кожата ми да пламне.

— Дай ми причина, Кала — прошепна той.

Не можех да откъсна поглед от очите му. Кръвта бушуваше в ушите ми, във вените ми сякаш бушуваше пожар.

Прекрасно разбирах за какво ме моли. Ала не можех да му дам онова, което искаше.

Тъмните му очи бяха пълни с болка... болка, която си мислеше, че единствено аз мога да излекувам.

— Рен — прошепнах. — Искам...

В следващия миг телата ни вече се допираха и подстриганата ми коса докосваше бузата му, докато се навеждах да го целуна. Устните ни се срещнаха и в следващия миг аз вече потъвах в забрава. Целувката стана по-дълбока, настойчива, жадна. Той ме повдигна и аз обвих крака около кръста му, така че телата ни си паснаха съвършено. Целувките ни бяха наситени с такава неутолима нужда, така продължителни и яростни, че едва успявах да си поема дъх. Той ме положи върху леглото. Нашето легло.

Ръцете му се плъзнаха под блузата ми, помилваха корема ми и пое нагоре, повдигайки сутиена ми. От гърлото ми се откъсна стон и аз впих зъби в устната му, опивайки се от тежестта на тялото, притиснато в моето, движещо се с ритъма на моето.

Под допира на пръстите му кожата ми сякаш оживяваше, готова да лумне в пламъци като прахан под запалена клечка. И да изпепели всеки страх, всяка тъга, всяка жестока загуба.

Чух собствения си вик на наслада, когато устата му проследи пътеката, прокарана от ръцете му, и трескаво се опитах да събера мислите си, разпилени от напора на жаркото усещане.

„Не бива да правя това. Не трябва да го правя.“

За миг стаята сякаш се завъртя около мен, когато извиках в съзнанието си образа на Шей. Той първи бе отворил този свят за мен.

Неговите ръце, неговото тяло за първи път бяха възпламенили душата ми. Бях го желала толкова силно и в онзи момент, сигурна, че Рен е изгубен, че е избрал пътя на Пазителите, бях удавила мъката си, оставяйки се да бъда повлечена от вълната на копнежа по Шей.

Но ако Рен не бе направил своя избор? Ако го бяхме изоставили твърде рано? Ако Монроу се окажеше прав?

Преди, винаги когато се озовавах в подобно положение с Рен, бях възпирана от законите на Пазителите, неизменно сковавана от страх да се отдам на страстта, която той разпалваше в мен.

Обичах Шей. Ни най-малко не се съмнявах в това. Ала не можех да отрека бурната реакция, която Рен и страстното му желание предизвикваха у мен. Зачудих се дали между нас не съществува връзка, която не може да бъде разкъсана; връзка, изкована от общото ни минало, от болката на живота ни като Стражи. Можеше ли тази връзка да е по-силна от новопокълналата любов, зародила се между мен и Шей?

Ръката на Рен се плъзна между бедрата ми и аз потреперих. Тялото ми знаеше какво предстои и крещеше за още. Ако бях хранила илюзията, че близостта, изживяна с Шей, бе успяла да задуши притегателната сила на Рен и неговите милувки, този миг я прогони. През онази нощ, споделена с Шей в градината, за първи път бях вкусила тайните на любовта и бях опиянена от желание да позная начините, по които Рен можеше да събуди тялото ми за живот. Запитах се дали ако го даря с това удоволствие, нямаше да отнема мъничко от ужасите, които бе преживял по моя вина. Допирът му ме върна назад във времето, обратно в едно минало, където бяхме заедно, както открай време трябваше да бъде. Едно минало, където майка ми бе жива, а брат ми не бе прекършен.

Устните ни отново се намериха и аз зарових пръсти в тъмната му коса.

— Обичам те — промълви той, прекъсвайки целувката ни за миг.
— Винаги съм те обичал.

Сърцето ми прескочи един удар.

— Аз...

Струваше ми се, че Шей е до мен и шепне в ухото ми.

„Обичаше го, нали?”

— Да.

— Но не така, както обичаш мен.

— Обичам те.“

Той бе единственият, комуто бях казвала тези думи, и не исках това да се промени.

„Какви ги върша, по дяволите?“

Обичах Рен. Все още го обичах. Ала това място, тези съкровени призраци, които ме задържаха в тази стая, върху това легло, нашепвайки за минали обещания и откраднати мечти — те вече не бяха моят живот. Да се бавим тук, независимо от чувствата ми, ни пречеше да избягаме от една съдба, която не бяхме избирали за себе си.

Пулсът на Рен беше учестен. Той отново ме целуна, ала на мен ми се струваше, че се намирам в прегръдките на неспокоен дух, който ме преследва, а не на любовника, когото желяех.

— Почакай — прошепнах. — Моля те, почакай.

— Недей. — Устните на Рен се спуснаха по шията ми. — Не го прави, Кала. Не се опитвай да си тръгнеш. Просто остани тук. Бъди с мен.

Нима не го виждаше? Че „тук“ не съществува. Това място бе празно, изпълнено единствено с тъга, а ако останехме — и със смърт.

— Рен. — Бутнах го назад нежно, но твърдо. Започвах да изпадам в паника, но не исках да си проличи. Трябваше да подбирам много внимателно всяка своя дума, всеки жест. И най-малката грешка можеше да накара Рен да се върне при Пазителите. Макар да не можех да бъда с него по начина, по който той искаше (не тук, не сега... може би дори — никога), нямах намерение да го изгубя. — Не е безопасно.

— Какво? — Той се изправи и примига насреща ми. — О! Да, разбира се. Виж, Кала, съжалявам за другите момичета. Знам, че за теб може да е неловко и със сигурност не беше честно, но ти се кълна, че винаги съм внимавал. Напълно здрав съм. Безопасно е.

Аз го зяпнах, а после избухнах в смях.

— Не те лъжа. — Рен изглеждаше леко засегнат от реакцията ми.

— Не е това — отвърнах, мъчейки се да си поема дъх. — Вярвам ти.

— Добре. — Той се усмихна и се приведе за нова целувка, но аз се отдръпнах; този път нямаше да попадна в капана на страстта, която

ме бе хванала неподготвена първия път. Това място бе опасно и за двама ни.

— Не — казах. — Не е безопасно, защото онези, които построиха тази къща, искат да ме видят мъртва. Губим време, с което не разполагаме. Трябва да вървим.

— Още не. — Той посегна към мен. — Не сме в опасност. Никой не идва тук. Никога.

Неволно потреперих, питайки се колко ли пъти бе идвал в тази къща. Колко ли пъти се бе виждал принуден да бъде вълк единак, вместо предводител на глутницата?

— Засега. — Отдръпнах се настрана, за да избегна ръцете му. — Адна ни чака навън. Твоята сестра.

Изражението на Рен се преобрази и аз си отбелязах реакцията му наум, в случай че някога ми потрѣбва. Алфа инстинктите на Рен (нуждата да предяви претенциите си върху мен) можеха да бъдат озаптени от Адна. Тя бе семейството, от което той наистина се нуждаеше. Сестра му бе единствената му връзка с едно минало, което му предлагаше избавление от бруталността на Емил. От болезненото знание, че майка му е загинала от ръцете на Пазителите и че той никога не бе имал възможност да опознае истинския си баща.

— Можем да поговорим за това, когато се върнем в Академията. — Побързах да оправя дрехите си, мъчейки се да не обръщам внимание на чувството за вина, което ме раздираше. То ме връхлиташе едновременно от две страни: не знаех какво да кажа на Рен щом се махнем от Вейл; не знаех и какво да кажа на Шей за случилото се тук. Собствените ми чувства бяха една оплетена бъркотия, в която сякаш никой не можеше да въведе ред.

— Няма да се измъкнеш така — изръмжа той, придърпвайки ме към себе си. — Няма да те пусна да си отидеш. Не отново.

— Знам — отвърнах, без да се съпротивлявам, когато той ме целуна, като в същото време се питах колко дълбоко се закопавам сама. Ала се боях, че ако кажа каквото и да било, с което да разбия надеждите на Рен, той ще размисли и няма да поиска да дойде с мен. А това не биваше да се случи.

— Добре.

Почувствах, че се усмихва, докато ме целуваше.

Излязохме от спалнята и забързахме по стълбите. Когато стигнахме до входната врата, той поспря и се огледа наоколо.

— Жалко. Къщата наистина си я бива.

— В живота има и по-важни неща от къщите — отвърнах, посягайки към бравата.

Рен сложи ръка върху моята.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа, преди да тръгнем.

— Какво? — попитах нетърпеливо, тъй като исках по-скоро да отидем на безопасно място, далеч от изкусителната атмосфера, която витаеше тук.

Рен се приведе и устните му докоснаха бузата ми, докато отварях вратата.

— Косата ти ми харесва така.

Приели вълчата си форма, двамата с Рен си тръгнахме от онова гробище на къщи. Когато доближихме високите борове, които обграждаха поселището, аз се заковах на място. Вдигнах муцуна и подуших въздуха, за да съм сигурна, че никой не ни е проследил.

— Вече ти казах, че никой не идва тук. — Рен ме ухапа лекичко по рамото. — Никога.

Погледнах го и усетих как кожата ми настръхва под дебелията козина, когато отново се запитах колко ли пъти бе идвал на това място. В живота на Рен имаше повече самота, отколкото някога си бях представляла. Надявах се, че бях на път да променя това.

— Тя е съвсем близо.

Затичах се към гората и Адна излезе да ни посрещне. Вървеше предпазливо, без да откъсва широко отворените си очи от Рен.

— Всичко наред ли е? — попита тя уж нехайно, ала гласът за малко да ѝ изневери.

Аз възвърнах човешката си форма.

— Да.

Рен наклони глава на една страна, загледан в Адна. Отиде до нея с мека стъпка и подуши протегнатата ѝ ръка. Не бях сигурна каква миризма разпозна, ала видях, че размаха опашка. След това прие човешкия си облик.

— Ариадна, това е Рение Ларош. — Отстъпих настрани, така че да не стоя между тях.

Тя се усмихна и ме поправи:

— Адна.

— Рен — каза той в същия миг.

Двамата примигаха, а после се разсмяха, докато аз местех поглед между тях. Между Рен, с неговото високо, мускулесто телосложение и Адна, чиято дребничка фигура с нищо не загатваше за войнствения ѝ нрав, като че ли нямаше нищо общо. И все пак нещо сякаш ги свързваше. Гърдите ми пламнаха, когато си дадох сметка, че и двамата приличат на Монроу. В краткото време, което бях прекарала с водача

на отряда Халдис, той се бе проявил като най-добрия предводител, когото бях срещала някога. Колко щеше да липсва на всички ни в предстоящите битки!

— Радвам се, че Кала успя да те убеди, че ние сме добрите. — Гласът на Адна вече звучеше по-уверено.

Рен кимна.

— Съжалявам за баща ти.

— Нашият баща. — Тя се поколеба, а после пристъпи напред, протегнала ръце към него.

Рен взе изящните ѝ тънки пръсти в своите. Двамата останаха така в продължение на един дълъг миг. После Адна се притисна в него и облегна глава на рамото му.

За момент Рен сякаш бе слисан, ала бързо обви ръце около нея.

Трябваше да се прокашля, преди да успее да каже:

— Знаеш ли, винаги съм мислил, че би било страхотно да имам по-малка сестра.

— Внимавай какво си пожелаваш. — Адна вдигна поглед към него и се усмихна широко. — Аз не съм от най-лесните.

Рен се разсмя.

— Не се шегува — не можах да се сдържа аз.

— Много ти благодаря, Лили. — Адна ме изгледа свирепо, но и тя се смееше. — Какво ще кажеш да продължим да си разменяме обиди някъде, където е по-малко вероятно да се окажем в смъртна опасност?

— Тя те нарича „Лили“? — Рен се взираше изумено в нея.

— Да — простенах аз.

— Великите умове мислят еднакво — ухили ми се той, преди да смигне на Адна.

Това запознанство май не беше чак толкова добра идея. Ала нещо в мен, празнината, която усещах в себе си от нападението във Вейл, бе започнало да отстъпва място на успокояваща топлина. Надежда.

— Е, как ще се махнем оттук? — попита Рен. — Имате ли кола? Или снегоход?

Адна извади късите ками от колана си и ги подхвърли във въздуха, преди да ги улови с лекота.

— Само почакай да видиш какви ги умее сестра ти!

Когато Адна започна да тъче, Рен прие вълчата си форма и заръмжа срещу светлинките, проблясващи във въздуха, присвил уши назад. Адна спря и погледна през рамо.

— Доста по-трудно е, ако ме прекъсваш. А не изгарям от желание да се озовем в Гърция вместо в Италия.

В лая на Рен ясно прозвуча изненада. Усмихнах му се и той възвърна човешкия си облик.

— Италия? Това е някаква шега, нали?

— Ни най-малко — уверих го. — Все още не съм успяла да разгледам много, но онова, което съм видяла, е прекрасно. На брега на Средиземно море е.

— Никога не съм виждал морето — промълви той.

Преплетох пръсти в неговите.

— Знам.

След като му се полюбува за миг, Адна се обърна от довършения портал и ни погледна. Очите ѝ се спряха върху сплетените ни ръце и в тях проблесна въпрос. Извърнах глава — не можех да си позволя да му отговоря.

— Готови ли сте?

Виж, на този въпрос можех да отговоря.

— Сигурна ли си, че е безопасно? — попита Рен, когато го дръпнах напред. Не бях сигурна дали се колебае, за да ме затрудни или защото порталът наистина го притесняваше.

— Губим само един на всеки пет пътници — подхвърли Адна, след което мина зад нас и ни побутна към светлината.

От другата страна на портала Рен толкова силно стискаше ръката ми, че ме заболя. Освободих я от хватката му и раздвижих пръстите си.

— Съжалявам. — По бузите му плъзна червенина. — Къде сме?

— В моята стая — отвърна Адна, затваряйки портала.

— Това е Академията — добавих аз. — Тук Търсачите живеят и се обучават.

— Търсачите живеят в Италия? — намръщи се Рен.

— Понякога. — Адна мушна ръка в неговата.

— Къде отивате? — попитах, втурвайки се през вратата след нея.

— Трябва веднага да съобщим на Аника — отвърна тя през рамо.

— Наистина ли? — Вече бях доста нервна за това как ще представим Рен на Търсачите. Да отидем направо при Аника ми се

стори по-привлекателна идея.

— Вярвай ми. — Адна очевидно бе усетила тревогата ми. — Колкото по-скоро съобщим на Аника, толкова по-малко ще загазим. Така поне се надявам.

— Страхотно — измърморих под носа си.

Рен се взираше в стените на Академията, точно както бях направила и аз първия път, когато се озовах тук. Тялото му беше напрегнато; виждах, че мускулите по раменете и гърба му са изопнати. Не го винях. Цялото място беше пропито с миризмата на Търсачи... миризма, която бяхме обучени да разпознаваме като заплаха.

Когато стигнахме до вратата на Тактическата зала на Халдис, Адна изпъна рамене, пое си дълбоко дъх и почука.

От другата страна на вратата долитаха приглушени гласове; миг по-късно едното крило се отвори, откривайки жена, която не познавах. Тя ни изгледа подозрително.

— Трябва да говорим с Аника — заяви Адна, преди жената да успее да ни попита каквото и да било.

— Прекъсваш ни по време на съвещание — сухо каза тя.

— Давам си сметка. — Адна се изпъна в целия си ръст, който не бе кой знае колко голям, но все пак успя да придобие заплашителен вид. — Спешно е. В противен случай не бих дошла.

Жената сви устни.

— Ще попитам дали може да ви приеме.

— Ще ни приеме. — Адна мина покрай заекващата от възмущение жена. Аз ѝ хвърлих един извинителен поглед и се шмугнах след Адна, дърпайки Рен със себе си. Аника и още дузина Търсачи седяха около масата. Не познавах повечето от тях, но видях Конър, както и Итън и Сайлъс. Те всички гледаха Лоуган, който се бе облегал на масата с вид, сякаш се намира у дома си, което изобщо не ми хареса.

— Вече ви казах. — Той всмукна от цигарата си. — Не знам дали мога да ви разкрия местонахождението на родителите на Шей, преди да съм получил задоволителни уверения, че ще бъда в безопасност.

Аника потърка слепоочията си.

— Би ли угасил цигарата си? Не искам да те моля отново.

— Просто действам в съответствие с настоящото си положение. — Лоуган издуха колелце от дим, напоявайки въздуха с мирис на

тютюн и карамфил. — Мислех, че на затворниците винаги им позволяват да изпуснат цигара, преди да ги екзекутират. И тъй като непрекъснато заплашвате да ме убиете, вярвам, че този малък лукс ми се полага, докато животът ми е в опасност. Не сте ли съгласни?

Двамата с Рен изръмжахме в един глас, когато Лоуган погледна към нас и лека усмивка повдигна ъгълчето на устните му. Той се разсмя и като поклати глава, отново дръпна от цигарата си. Конър се изправи, когато Адна се приближи до масата. Той сбърчи чело, ала после забеляза мен и Рен.

— Мили боже! — ахна той, преди отново да се обърне към Адна, изкрещявайки следващите думи: — Какво, по дяволите, си направила?

Адна се посмути, но въпреки това го изгледа ледено.

— Онова, което трябваше.

— Ариадна, какво означава това? — Аника също се бе изправила.

Адна отвори уста, за да отговори, но преди да успее да каже каквото и да било, в стаята отекна свирепо ръмжене. Чух как един стол издумка, когато, запратен яростно назад, се удари в етажерката с книги зад масата.

— Какво търси той тук? — Лицето на Шей беше като буреносен облак. Той изобщо не си даде труда да заобиколи масата, просто се прехвърли през нея с един скок, без да ми даде никакво време да обясня.

Въздухът около него се изпълни с осезаеми вълни от гняв. Долових яростта на Рен, неочаквана и свирепа, когато той пристъпи пред мен, препречвайки пътя на Шей. Беше акт на притежание, така ясен, сякаш бе хвърлил ръкавица в краката на Шей. Рен беше алфа и смяташе да отстоява мястото си.

Миг по-късно пред мен стоеше оловносив вълк и ръмжеше на златистокафявия вълк, който също бе оголил зъби, настръхнал, напрегнал мускули за скок.

Опитах се да кажа нещо, ала сякаш някаква невидима ръка ме душеше, ужасът удави думите в гърлото ми.

„Какво направих?“

Търсачите вече вадеха оръжия — мечове заизскачаха от ножниците си, ками улавяха слънчевите лъчи, арбалети се прицелваха. В Рен.

Шей се хвърли напред, блъсвайки се с всичка сила в Рен. Двата се затъркаляха по пода — кълбо от златиста и тъмна козина, в което проблясваха зъби и остри нокти. Свирепата схватка бе толкова мълниеносна, че телата на двамата враждуващи алфи, мъчещи се да се докопат един до друг, се превърнаха в размазано петно, игра на светлина и сенки. За щастие на Рен, преплетените им крайници пречеа на Търсачите да се прицелят.

Надуших кръвта още преди да съм я видяла. Металическа, плътна миризма изпълни въздуха. Шей се изви и впи зъби в рамото на Рен, който изръмжа и склучи челюсти около единия му крак. Двата се плъзнаха по пода, оставяйки алена диря върху мрамора под себе си. А после се откопчиха един от друг, борейки се за глътка въздух преди следващата атака. Рен изръмжа, когато Шей приклепна за нов скок. Търсачите отново се прицелиха в Рен.

— Не! — Викът на Адна отекна над ръмженето и тя се хвърли между двата вълка, бранейки Рен с тялото си. Той изджавка сепнато, но не се озъби срещу нея.

Не по-малко слиян от появата на Адна, Шей отскочи назад, без да престава да ръмжи, но и без да сваля очи от нея. Направи крачка встрани, търсейки нов ъгъл за атака. Адна се вкопчи в Рен, закривайки го с тялото си. Тъмният вълк изръмжа сърдито, мъчейки се да се отърси от нея.

— Кала! — Тя се взираше в мен с широко отворени очи. — Трябва да спреш това!

Конър прекоси стаята и отиде при нея. Очаквах, че ще се опита да я отскубне от Рен, ала той се обърна и застана като втори щит между него и останалите Търсачи. После извади мечовете си.

— Предлагам всички други да приберат оръжията си. Веднага.

Лоуган се хилеше, подръпвайки от цигарата си.

Аника присви очи.

— Вярвам, че има причина за целия този хаос?

Гледаше към мен, затова кимнах и пристъпих напред, заставайки между двата вълка.

— Шей, Рен. — Погледнах ледено първо единия, а после и другия. — Преобразете се. Веднага.

И двамата се поколебаха — козината им беше настръхнала и всеки от тях местеше поглед между мен и противника си.

— Веднага — повторих аз, оголвайки зъби.

Рен пръв възвърна човешкия си облик и Адна залитна, когато високото момче се бутна в нея. Конър я улови за ръцете, с вид сякаш се кани да я разтърси сърдито, но вместо това задържа погледа ѝ със своя. Очите му бяха пълни с тревога.

Шей все още гледаше Рен свирепо, когато се преобрази.

И двамата бяха запъхтени. Ризата на Рен бе скъсана на рамото и изцапана с кръв; Шей притискаше с пръсти раната на ръката си.

Въздухът в стаята тегнеше от мириса на кръвта им и парливата миризма на страха на Търсачите. Те бяха свалили оръжия, ала знаех, че са готови да нападнат при най-малката провокация. Шей бе единствената им надежда да спечелят войната. Сметнеха ли, че Рен представлява и най-малка заплаха за Потомъка, Търсачите щяха да го убият без да се поколебаят. Трябваше да ги убедя, че се нуждаем от помощта на Рен.

Поех дълбоко дъх и вложих в думите си цялата решителност, която успях да събера:

— Аника, извинявам се, че нахлухме така. Двете с Адна трябваше да се погрижим за нещо. Жизненоважна спасителна акция, ако искаме този съюз да просъществува.

Изпитах благодарност, че Адна успя да не ме зяпне объркано.

Едната вежда на Аника подскочи.

— Провела си собствена тайна акция?

Бавна усмивка изви устните ми.

— Извинявам се за изненадата. Не смятах, че мога да споделя плана си, докато сред нас има някой, който заслужава толкова малко доверие. — Хвърлих поглед към Лоуган, който изведнъж престана да се хили. Увереността ми бързо се възвръщаше.

— Спасителна акция? — Подозрителността в очите на Аника поотслабна, ала не изчезна напълно.

Адна се прокашля.

— Да, Аника. Спасителна акция, оправдана от саможертвата на баща ми.

Щом тя спомена смъртта на Монроу, между Търсачите пробяга шепот. Разтревожени погледи, неловко раздвижване.

— Баща ти загина в битка — каза Аника. — Ужасна загуба, ала за нас подобни жертви са начин на живот.

— Беше нещо повече от това. — Адна улови Рен за ръката. Той изглеждаше учуден, но ѝ се усмихна. Шей сбърчи вежди, когато Адна се приближи до Аника, дърпайки Рен за ръката.

— Аника, позволи ми да ти представя Рение Ларош. Моят брат.

Многогласно ахване огласи залата. Шей настръхна и ме зяпна с широко отворени очи. Аз кимнах и яростта в погледа му се смеси с новопоявило се любопитство, което ми вдъхна искрица надежда. Шей харесваше и уважаваше Монроу. И бързо се бе сприятелил с Адна, която отчаяно държеше да опази живота на брат си. Може би ако заложех на тези чувства, щях да успея да понамаля омразата му към Рен. Трябваше да го успокоя. Мисълта, че Шей може да сметне за предателство това, че бях отишла да спася Рен, ме раздираше отвътре. А когато си спомнях как бях убедила Рен да дойде с мен, ми ставаше още по-зле.

— Рен, това е Аника — продължи Адна, без да обръща внимание на шепота и изумените погледи на Търсачите. — Аника е Стрелата. Тя предвожда Търсачите.

— Съжалявам, че ви се натрапих по този начин — каза Рен, като гледаше подозрително групичката Търсачи.

Аника се намръщи и се обърна към Конър.

— Писмото. — Ръката ѝ се спусна към джоба на връхната ѝ дреха.

— Да — отвърна Конър с мрачно изражение.

Погледът на Аника се задържа върху Рен, преди да се премести върху Адна. От устните ѝ се откъсна въздишка.

— Колко безсмислена постъпка.

Усетих, че настръхвам.

— Не е вярно.

Стрелата се обърна към мен.

— Синът на алфата на Бейн е тук. Присъствието му излага на опасност всичко. Първото, което стори, бе да нападне Потомъка и...

Аз я прекъснах, ръмжейки:

— Той не е син на Емил. Изобщо не прилича на него.

Този път извадените оръжия се прицелиха в мен. Шей и Рен изръмжаха едновременно и застанаха от двете ми страни. За щастие, сега цялото им внимание бе насочено не един към друг, а към Търсачите.

Аника вдигна ръка.

— Говори, Кала.

Сърцето ми се блъскаше в гърдите ми. Ето че бе настъпил моментът, от който зависеше всичко. Мигът, който можеше да изтръгне нас, Стражите, от миналото ни и да ни запрати в бъдещето. И цялата отговорност лежеше на моите плещи. В състояние ли бях да понеса тежестта ѝ? Бях ли наистина алфата, която открай време исках да бъда?

— Той е син на Монроу — заявих, посочвайки Рен. — А също и вашата надежда да спечелите войната.

— Той е какво? — Гласът на Шей беше убийствено тих.

— Какво съм? — прошепна Рен; в погледа, който ми хвърли, се долавяше тревога.

Проклятие. Това е проблемът с импровизираните планове. Не разполагаш с време да премислиш последствията.

Макар да знаех, че по-късно ще ми се наложи да се оправям с ревността на Шей и че все още имах да обяснявам много неща на Рен, аз не им обърнах внимание, напълно съсредоточена върху Аника.

— Потомъкът е вашето оръдие — продължих, докосвайки здравата ръка на Шей. Кожата му бе топла под пръстите ми и усетих как пулсът му се ускорява. Искаше ми се да го придърпам по-близо до себе си, ала не смеех. Не и сега. — Но все още се нуждаете от армия.

3

— Глутницата ти изменници трудно може да се нарече армия — подметна Лоуган. — А копелето на Емил определено не се е доказало като кой знае какъв водач.

Принудена бях да пусна Шей, за да уловя ръката на Рен и да го удържа, когато той се озъби на Лоуган.

— А ти защо си тук, Лоуган? — изгледах го свирепо. — Защото си оправдал очакванията на баща си?

Той отмести очи от моите и аз се усмихнах — права бях.

— Изгуби наследството си, нали? Провали се в изпълнението на задълженията си? Ето защо избяга. Малкото ти кралство рухна, нали?

Все така без да ме поглежда, Лоуган си запали нова цигара.

— Той има право, Кала — каза Аника, макар по изражението й ясно да личеше, че и тя не храни особено топли чувства към Пазителя. — Глутницата ти не е армия.

— Но можем да ви доведем такава.

— Как? — Един от Търсачите, когото не познавах, пристъпи напред. С гладко обръснатата си глава и заострения нос имаше вид на ястреб. Когато проговори, в гласа му долових лек френски акцент. — Монроу е мъртъв. Възможността за съюз умря с него.

Хвърляйки суров поглед на Търсача с киселото изражение, отидох до Лоуган и го сграбчих за ризата.

— Кажи ми, Лоуган, колко от вълците на Бейн загинаха от ръката на баща ти, когато бе разкрито предателството на Корин?

Очите на Лоуган за малко да изскочат от орбитите си.

— Нима очакваш да знам? Тогава бях просто дете! — Той ме гледаше с широко отворена уста, неспособен да повярва, че една от доскорошните му подчинени се осмелява да го заплашва.

Кръвта ми запя във вените, когато парливият дъх на страха му изпълни въздуха.

— Не мога да си представя, че Ефрон Бейн би допуснал синът му да е толкова неподготвен, че да не знае истинската история на бъдещата си глутница.

С всяка изминала секунда Лоуган все повече пребледняваше.

— Ама... аз...

— Отговори й. — Итън се бе приближил и сега стоеше до мен. Чух как камата му изсвистя, когато я извади от ножницата.

— Двайсет и петима — каза Лоуган. — Бяха убити дваайсет и петима изменници.

— Не беше толкова трудно, нали? — усмихна се Итън.

Аз изръмжах и Лоуган отстъпи назад към масата.

— Колко от вълците знаеха, че Емил не е истинският баща на Рен? — попитах.

— Нито един. — Лоуган изскърца със зъби и аз го тръшнах върху масата. — Поне доколкото знаехме — изскимтя той. — Но след въстанието се носеха слухове. Не беше тайна, че Корин ненавижда своя партньор. Баща ми потули истината, но избухливият нрав на Емил понякога се оказваше по-силен. Той искаше да убие детето. Беше му заповядано да не го прави.

Погледнах към Рен и видях, че лицето му е изопнато. Де да можех да му спестя всичко това, но трябваше да получа отговори от Лоуган.

— Би ли казал, че вълците на Бейн са доволни от живота си под водачеството на Емил?

Лоуган преглътна мъчително.

— Едва ли.

Пуснах го и се обърнах към Аника.

— Случилото се във Вейл без съмнение е предизвикало хаос в редиците на глутниците. Вълците на Найтшейд не изпитват лоялност към Емил Ларош. Те са верни на баща ми. На моето семейство.

Конър кимна.

— Браво на момичето!

— Стражите се нуждаят от алфа, който да ги води. Връзките между членовете на глутницата са причината да се бием толкова добре. Пазителите сбъркаха жестоко като убиха майка ми и свалиха баща ми от власт. И ние ще се възползваме от това.

— Нима не познават глутниците си достатъчно добре, за да избегнат подобна грешка? — попита мъжът с ястребовото лице.

Отговори му Рен.

— Гордостта ги кара да вярват, че властта им над нас е абсолютна.

Аника се обърна към Лоуган, който се бе изправил на крака и ме гледаше свирепо. Той кимна неохотно.

— И ти вярваш, че двамата с това момче можете да станете новите алфи? — Стоманеният поглед на Аника почиваше върху мен. — Че двете глутници ще ви последват?

— Ние сме алфите. Един Бейн и една Найтшейд. Глутниците ще ни последват. Можем да ги обединим и поведем срещу Пазителите. — В действителност изобщо не бях сигурна, че вълците наистина ще ни последват, но това бе единственият начин, за който се сещах, с чиято помощ да накарам Търсачите да приемат Рен.

— Има и такива, които са верни на Емил — обади се Лоуган, като разтъркваше гърлото си, където пръстите ми бяха оставили синини. — Няма да успеете да ги убедите всичките.

Аз продължих да гледам Аника.

— Можем да убедим достатъчно, за да промени съотношението на силите.

— Това беше планът на Монроу, Аника — намеси се Конър. — Въстанието, което той искаше да подготви от самото начало.

— Знам — отвърна Стрелата. — Добре тогава.

Тя прекоси стаята и застана пред Рен.

— Добре дошъл, Рение. Баща ти беше добър човек.

— Не. — Очите на Шей бяха обезумели, а кокалчетата на пръстите му — побелели, толкова силно стискаше юмруци.

— Шей, моля те — обади се Адна. — Това е планът, който Монроу открай време се надяваше да осъществи.

— Не мога да се съглася — каза Шей. — Това не е планът на Монроу. Това е планът на Пазачите — да ги принудят да бъдат заедно. Мястото на Кала не е до Рен.

Рен оголи зъби насреща му.

— Напротив. Мястото й винаги е било до мен.

— Ще те убия, преди да ти позволя да я докоснеш. — Въздухът около Шей отново трепереше. — Ти не си единственият алфа и го знаеш.

Усетих как дъхът ми спира в гърлото. Шей разбираше, вълците му инстинкти го учеха по-бързо, отколкото изобщо бе очаквал. Той

беше натрапникът и беше готов да предизвика Рен за водачеството на глутницата.

— Давай да те видим. — Рен се усмихна, също толкова готов да приеме предизвикателството.

Шей пристъпи напред, но се поколеба, когато Аника извади меча си и му препречи пътя.

— Някой да лисне кофа с ледена вода върху тези двамата — обади се Конър.

— Кала — намеси се Адна. — Накарай ги да спрат.

Истината в думите ѝ ми подеждва като шамар. Наистина можех да ги спра.

Минах покрай Аника, която прибра меча си в ножницата, и застанах между Шей и Рен.

— Чуйте ме и двамата. — Сложих длан върху гърдите на двете момчета и усетих как сърцата им думкат под пръстите ми. — Това свършва тук.

— Точно така — каза Шей. — Трябва да избереш.

— Той има право. — Рен погледна покрай мен и спря изпълнени с ярост очи върху Шей. — Избирай, Кала.

— Няма да го сторя. Още не.

Сърцата им едновременно пропуснаха удар, разкривайки несигурността, която и двамата изпитваха. Усетих, че главата ми се замайва. Аз бях алфа и не трябваше да се подчинявам на никого. Найсетне бях в състояние да избирам своя път, съдба, която да открия сама.

— Не се нуждая от партньор — заявих, като внимателно подбирах думите си. — Нуждая се от воители, а вие сте най-добрите воители, които познавам. Имам нужда от вас. И от двама ви. Ще се биете ли заради мен?

Те се гледаха свирепо, без да отговарят — всеки очакваше другият да направи първата стъпка.

— Ще се биете ли заради мен? — повторих, оставяйки думите ми да потънат в мълчанието им като камъни, хвърлени в дълбок кладенец.

Шей се намръщи.

— Винаги, но...

— Никакво „но“ — прекъснах го и се обърнах към Рен. — А ти?

— Знаеш, че ще го направя. — В очите му се четеше предпазливост.

— Рен ще оглави глутницата. Той е ключът към спояването на съюза с вълците, които все още са във Вейл — продължих аз. — Шей ще намери Кръста на елементите и ще поведе Търсачите в битка.

Хвърлих поглед към Аника, която кимна.

— Ами ти? — попита Шей.

По устните ми пробяга усмивка.

— Аз съм тази, която ще се погрижи всички да се разбираме.

— Късмет — изръмжа Рен.

Засмях се тихичко и свалих ръце от гърдите им, за да ги уловя за китките.

— Не ми трябва късмет. Ще ми се закълнете, че няма да се наранявате и ще си помагате. Ще дадете кръвно обещание.

— Тъъ... какво? — Шей ме зяпна.

— Докато войната не свърши, единственото, което има значение, е да победим. — Дръпнах ги напред, докато не се изправиха лице в лице. Усещах напрежението, което се излъчваше от тях. Миризмата на слънчева светлина и буря се смесваше с дъха на дим от есенни огньове и сандалово дърво.

— Изцерете се — наредих им.

— Не — отсече Рен.

— Трябват ми здрави войници. Ранихте се един друг — продължих, без да обръщам внимание на слисаното изражение на Рен. — Сега искам да поправите стореното.

— Шегуваш се. — Лицето на Шей се разкриви в гримаса.

— Дори не можеш да си представиш колко много не се шегувам. — Направих крачка назад и скръстих ръце на гърдите си. — Докато не си избира партньор, аз съм единствената алфа тук. Вече ви казах, че няма да избира сега. Вие двамата отговаряте пред мен. Докажете лоялността си. Излекувайте се.

— Не вярвам на ушите си — простена Рен, но все пак ухапа ръката си и я протегна на Шей.

— За нищо на света. — Шей понечи да отстъпи, но аз изръмжах.

— Направи го.

— По дяволите, Кал. Ти нямаш сърце. — Той също ухапа китката си.

— Знам.

Двамата се гледаха свирепо, без да откъсват очи един от друг, докато пиеха от кръвта си, свързвайки се по този начин като членове на една глутница, макар все още да се ненавиждаха.

— Добър ход, алфа — промърмори Лоуган.

Колкото и да ми се искаше да му хвърля леден поглед, не можах да потисна усмивката си. Нещо в мен препускаше на свобода, необузвано и ревящо от радост.

— След като се погрижихме за това, може ли най-сетне да поговорим за спечелването на войната? — попита Конър и прибра мечовете си.

От свирепия начин, по който Рен и Шей се гледаха, ми беше ясно, че на враждата между тях изобщо не бе сложен край. Ала това несигурно партньорство беше най-доброто, на което можех да разчитам за момента. Поне вече не се разкъсваха на парчета.

Обърнах се към Аника.

— Отсега нататък няма да има никакви тайни съвещания, на които не съм поканена. Ако искате войни, трябва да участваме във всяка стъпка от плана. В изготвянето на стратегиите и в изпълнението им.

Мъжът с ястребовото лице изсумтя, но си замълча, подчинявайки се на Аника, която поклати глава.

— Добре, Кала. Шей вече настоя за същото преди идването ти.

Усмивнах му се, ала той все още се мръщеше на Рен. Щеше ми се да ме погледне. Ако само срещнеш очите ми, може би щеше да разбере колко трудно бе всичко това за мен. Как жадувам да го дръпна настрани, да остана насаме с него и да му обясня.

Аника отново се обърна към покритата с карти маса.

— Лоуган ни съобщи, че Пазителите преминават в настъпление — каза тя. Случилото се в Чистилицето бе само началото. Не разполагаме с никакво време.

— В смисъл? — попитах.

— Време, за да съберете частите — обясни Лоуган. — Разбира се, ние ще ви очакваме.

Той запали нова цигара, възвръщайки предишното си нехайно държание.

— Ако ни чакат на свещените места, няма да имаме никакъв шанс — каза Аника. — Всеки елемент на изненада, който успеем да използваме, е от жизненоважно значение. Трябва да отидем на всяко от тях възможно най-безшумно и най-бързо. Веднага едно след друго. Никакво чакане. Никакво бавене.

— Ще ви трябва някой, който да отвлече вниманието им. — Гласът на Рен ме накара да се обърна изненадано.

Аника повдигна вежди.

Рен сви рамене.

— Както Кала каза, Шей ще предвожда Търсачите, а аз — вълците. Оставете ни да направим онова, в което ни бива най-много. Да се бием.

Конър подсвирна.

— Искаш да разгърнем още един фронт?

— Не — обясни Рен. — А да използваме два отряда. Един за заблуда и истинския, който ще изпратим след него.

— Така ще отвлечем вниманието им от свещените места. — Адна се усмихна широко на брат си. — Докато атакуващият отряд се бие, другият ще се промъкне тайно, за да вземе каквото търсим.

Итън кимна.

— Може и да се получи.

— Всеки отряд, който поеме силата на подобно нападение, ще понесе тежки жертви — намеси се мъжът с ястребовото лице.

— Кой всъщност си ти? — сопнах се аз, подразнена от непрекъснатите му заяждания.

— Паскал е водачът на Тордис — обясни Аника. — Неговите хора ще участват в атаката, която Рен предложи. — Тя махна към останалите в стаята. — Тези, които виждаш тук, са Нападателят от всички аванпостове, които имаме. Вече познаваш отряда на Халдис, но Тордис, Пиралис и Айдис се събраха тук по мое искане, за да планираме действията си. Ако искаме това начинание да се увенчае с успех, трябва да действаме заедно.

Погледът ми обходи Търсачите. Събрани в тактическата зала на Халдис, воините, които съставляваха ядрото на операцията, изглеждаха уморени, но нащрек. Което беше нормално — нали се визираха в лицето на смъртта. Като всички нас. Срецнах пренебрежителния поглед на Паскал и сърцето ме заболя за Монроу.

Водачът на Тордис определено не споделяше разбирането към Стражите, което Монроу винаги бе насърчавал.

— Паскал има право — каза Итън. — Отрядът, който ще отвлича вниманието, ще понесе тежки загуби. Но така, както аз виждам нещата, невъзможно е да излезем от тази война без тежки загуби, каквото и да правим.

Паскал сви устни и наведе глава.

Шей се прокашля.

— Рен е прав. Мисля, че трябва да го направим с два отряда.

— Съгласна съм — заяви Аника.

— Обаче имам едно условие — продължи Шей, хвърляйки студен поглед на Рен.

— И какво е то, Потомъко? — Аника го наблюдаваше с присвити очи.

— Отрядът, който ще се промъкне незабелязано, ще ми прикрива гърба, нали? — попита той.

— Разбира се — обади се Сайлъс. — Знаем, че само ти можеш да вземеш отделните части на Кръста от местата, където се пазят.

Книжникът потръпна, когато Конър го изгледа смразяващо.

Шей кимна.

— Тогава искам сам да избира отряда си.

— Моля? — Аника сбърчи вежди.

— Трябва да се бия рамо до рамо с хора, на които имам доверие. Нямам намерение да отида на свещените места с непознати.

— Водим тази война много по-дълго, отколкото ти, хлапе. — По лицето на Паскал бяха започнали да избиват петна от ярост. — Как се осмеляваш да...

— О, я млъквай, Паскал — прекъсна го Итън. — Виждам съм хлапето да се бие. Вярвай ми, не би искал да си имаш работа с него. Остави го да си избере отряда.

— Имаш право да искаш сам да решиш кого да включиш в отряда си — каза Аника. — Ала ще възразиш ли, ако Водачите на четирите подразделения също дадат мнението си за твоя избор? Те ще понесат тежки жертви, за да защитят твоя отряд.

— Щом искат — бързо отвърна Шей. — Но аз говоря само за отряда, който ще отговаря за събирането на частите. А и моите

спътници ще дойдат от Халдис... който вече си няма Водач. — Той хвърли поглед към Адна и по лицето му пробяга сянка на скръб.

За моя изненада, при думите на Шей, Рен обгърна раменете на Адна с ръка. Тя вдигна глава и го дари със слаба, но благодарна усмивка.

— Наистина ли смяташ, че притежаваш уменията, необходими за вземането на подобни решения? — Паскал го изгледа свирепо.

— Двете с Кала открихме Халдис без чужда помощ — оголи зъби насреща му Шей. — Така че — да, мисля, че ги притежавам.

Паскал едва не се задави при тези думи. Двамата с Шей си разменихме бърза, заговорническа усмивка. Невероятно бе как едно нападение от гигантски паяк, при което едва не бяхме загинали, можеше да се превърне в хубав спомен. Но беше точно така. И то не само защото в крайна сметка убихме чудовището и намерихме Халдис. Това бе денят, в който Шей стана вълк, за да спаси живота ми. Изведнъж си дадох сметка колко са ми скъпи случилото се тогава и близостта, която бяхме споделили, също както и радостта на онези първи дни, в които бяхме препускали заедно в горите около Вейл. Преди светът ни да рухне и тичането на воля да отстъпи място на трескаво бягство, за да спасим живота си. След всичко станало мисълта, че някога той бе просто обикновен човек, ми се струваше така странна... макар че Потомъкът никога не е бил обикновен.

Шей усети, че го гледам и повдигна вежди. За своя изненада, почувствах как по бузите ми плъзна гореща червенина. Въпреки това отвърнах с усмивка на въпросителния му поглед, преди да се обърна. Никога не съм била от онези, които непрекъснато се унасят в мечти, ала мислите за Шей (особено спомените за миговете, споделени насаме) твърде лесно ме улавяха в своя плен.

Конър се разсмя.

— Браво на теб, хлапе. Никога досега не бях виждал Паскал да губи дар слово.

— Вярвам, че въпросът е решен — заяви Аника. — Паскал ще събере първия отряд, за да е готов да потегли още утре. Ти какво имаш наум за този, който ще тръгне след него?

— Ще е съвсем малък — отвърна Шей, прокарайки ръка през косата си. — Адна ще изтъче портал, който да ни изведе на входа на пещерата. Предполагам, че и този път ще е пещера, нали?

Сайлъс кимна.

— Конър и Итън като Нападатели. Кала, Нев и Мейсън ще ги покриват.

— Включваме Стражите толкова скоро? — попита Паскал. — Все още не сме сигурни дали заслужават доверието ни.

— Заслужават го — заяви Итън и аз го зяпнах, неспособна да повярвам на ушите си.

— Можете да ни имате доверие и ще го сторите — отсече Рен и се усмихна ледено на Паскал.

Той направи гримаса, но не си направи труда да спори с Рен.

— Идеята за отряд за отвличане на вниманието беше моя — продължи Рен — и нямам намерение да пропусна първото му излизане.

Усетих как по кожата ми плъпна страх. Планът на Рен беше добър, но Търсачите бяха прави. Първият отряд щеше да срещне сериозен отпор. Нямаше да излязат от тази битка без загуби. Не исках Рен да бъде един от тях.

— А и Сабин е от моите вълци — добави той. — Предполагам, че и тя ще иска да дойде.

— Сабин току-що се оправи от нараняванията си — възрази Итън. — Мисля, че е по-добре да не идва.

Рен се разсмя.

— Виждал ли си колко бързо се възстановяваме? Не знам какво й се е случило, но ако е пила от кръвта на глутницата, значи е добре. Ще бъде повече от готова за битка. — Той хвърли поглед към Лоуган. — Освен това, ако ще се бием срещу Пазители, само опитайте да й попречите да отиде.

Лоуган потрепери.

Итън не отговори, ала стисна мрачно устни.

Учудих се колко бързо Рен свикна с новата си роля. Бяхме заобиколени от онези, които цял живот бяхме смятали за врагове, а ето че той бе поел командването със сигурна ръка. Беше роден водач, уверен и силен. Което никак не се нравеше на Шей — всеки път щом Рен заговореше, виждах как той настръхва.

Шей също бе водач, поел без никакво колебание контрол над войната, в която му предстоеше да изиграе толкова важна роля. И нямаше намерение да отстъпи властта над глутницата на Рен. Като

избираше няколко от вълците, включително и мен, за да вземе Тордис, той ясно даваше да се разбере, че възнамерява да предвожда вълци, а не само Търсачи.

Как ли щеше да реагира глутницата на появата на Рен? Дали новата им лоялност към Шей щеше да се изпари? Нев и Сабин обичаха Рен. Ансел и Брин го смятаха за добър алфа. Но освен това не бях забравила думите на Сабин. „Рен сгреша. Ако наистина те искаше, трябваше да дойде с нас. Трябваше да е тук, за да се бори за теб.“ Ето че сега бе тук, ала дали не беше твърде късно? Зачудих се дали Сабин все още изпитва лоялност към някогашния си алфа.

Мислите за глутницата ми и за връзките между нас ме върнаха към вълка, за когото най-много се тревожех.

— Ами брат ми? — обърнах се към Аника. — Какво решихте за него?

— Все още не е взето никакво решение — предпазливо отвърна тя.

— Вината не беше негова.

— Според Лоуган брат ти е издал местонахождението ни по собствена воля. Не е бил принуден да го прави.

— Не разбирате какво са му сторили. Унищожили са вълка в него. Прекършили са го. А после са му обещали отново да го направят цял. Не е имал избор!

Колкото и да не ми се искаше да мисля за това, не можех да не се зачудя дали на мястото на Ансел и аз не бих постъпила по същия начин. Не можех да си представя живота без способността да се преобразявам. Вълкът бе истинската ми същност. Без него щях да се чувствам сякаш съм нищо. Точно както се чувстваше Ансел.

— Вземаме всичко това предвид — каза Аника.

— Как би могъл Ансел да издаде скривалището в Денвър на Пазителите? — възразих аз; отчаянието ми нарастваше с всеки изминал миг. Не можех да върна на брат си отнетата му вълча същност, но поне можех да се опитам да го освободя. Обърнах умоляващ поглед към Конър. — Нали видя в какво състояние беше. Не му беше останала никаква сила.

Конър погледна към Лоуган, който ме гледаше с жестока усмивка.

— Не му беше нужна кой знае каква сила — заяви Пазителят. — Само едно съвсем просто заклинание, разкриващо местонахождението на онзи, който го изрича. Единственото, което брат ти трябваше да направи, бе да прочете думите на глас.

Гърлото ми се сви, когато си спомних как преди две нощи се бях опитала да превърна Ансел във вълк. Как бях опитала и се бях провалила.

„Той бръкна в джоба си и извади смачкания лист.

— Ансел, какво е това? — попитах, опитвайки се да го видя по-добре.

— Остави ме на мира.

Очите му се спряха за миг върху зацапаното листче, преди да го притисне до гърдите си.

— От Брин е, ясно? Успях да го задържа, докато бяхме разделени.“

Беше ме излъгал. Не беше никакво стихотворение. Никакви прощални думи на обич от Брин. Било е предателство, надраскано на листче хартия. Лоуган ме наблюдаваше, все така усмихнат, докато истината ме пронизваше като нож, който някой бе забил в корема ми.

Шей сложи ръка на рамото ми и аз се облегнах на него, оставяйки успокояващият му допир да поуталожи страха ми за съдбата на Ансел.

— Няма да го наранят — каза той. — Накарах ги да обещаят.

Зад нас се разнесе ръмжене.

— Може ли да не я докосваш. — Думите на Рен изобщо не прозвучаха като въпрос.

— Майната ти — изръмжа Шей.

— Престанете. И двамата. — Разтърках пулсиращите си слепоочия и се отдръпнах от Шей, макар да жадувах той да ме прегърне и да ме утеши. Ако щях да изпълнявам ролята на рефер в тази игра, трябваше да остана неутрална. Вече си давах сметка, че макар тази роля да ми даваше власт, тя означаваше също така, че понякога ще трябва да бъда нещастна.

— Дадох ти думата си, Кала — каза Аника. — Брат ти няма да пострада. Но не можем да рискуваме да го освободим.

— А на него му позволявате да ходи, където си поиска? — При тези думи посочих Лоуган.

— Ако не си забелязала, всички в тази стая са въоръжени — хладно отвърна Аника. — Лоуган бе доведен от килията си под стража. Точно както и ще се върне в нея. Не се заблуждавай. Той е пленник, не гост.

— Благодаря, това бе наистина мило — подхвърли Лоуган, пускайки колелца дим във въздуха.

Изгледах го свирепо, мечтаейки си да можех да му отхапя устните, та да го видя как ще държи цигарата си без тях. Колкото и да исках да убедя Търсачите, че не могат да му имат доверие, знаех, че съм права за него. Той беше тук, защото бе изгубил мястото си сред Пазителите. Лоуган бе досущ като баща си — единственото, което го интересуваше, беше властта. Очевидно бе решил, че Търсачите са начинът да си я възвърне, но все още не можех да разбера точно каква игра играе.

Аника се зае да изучава картата на масата — знак, че разговорът за брат ми е приключил. Усетих как в гърдите ми се надига гняв. Ако не можех да се бия за него, поне можех да се бия. Приближих се, за да погледна картата и видях планинска местност.

— Там ли отиваме?

Аника кимна.

— Мюрен, Швейцария. На зазоряване. Пещерата е ето тук. Първо ще изпратим отряда, който ще отвлече вниманието на Пазителите от входа ѝ, след което изпращаме втория отряд.

— Готов ли си да дръпнем мечока за опашката рано сутринта, Паскал? — разсмя се Конър.

За първи път по устните на Паскал пробяга усмивка.

— Разбира се, mon frere^[1]. В това най-много ни бива.

— Ъ? — сбърчих вежди аз.

Конър наклони глава, а после очите му се разшириха.

— Не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Човече! — Шей местеше поглед между мен и Рен. — Другите Стражи са мечки?

— Какво?! — извикахме двамата с Рен в един глас. Когато го погледнах, видях собственото си изумление, отразено в лицето му.

— Само Стражите, отбраняващи Тордис — обясни Сайлъс. — Наистина ли не знаехте за формите на другите Стражи?

Почувствах, че кожата ми отеснява. Искях да се преобrazia и да избягам от стаята.

— Не, не знаехме — успя някак да отговори Рен.

— Онази мечка, която ме нападна, когато се запознахме, Страж ли беше? — попита ме Шей.

— Не — отговорих, все още разтърсена. — Онова си беше обикновена мечка гризли.

Никога, нито за миг не ми беше минавало през ума, че може да има Стражи, които приемат други форми. В нашите глутници съществуваха силни връзки. Гордеехме се със своята свирепост и с бойните си умения. Пазителите ни бяха накарали да се чувстваме избрани. Сякаш единствено ние можехме да им служим във войната. Още лъжи.

Рен ме погледна озадачено.

— Спасила си го от мечка?

— Не ми се говори за това. — Скръстих ръце на гърдите си. — Искам да знам повече за тези други Стражи.

Сайлс изпъчи гърди.

— Всъщност е направо гениално. Пазителите създали Стражи, които си пасвали естествено с особеностите на местата, които щели да бранят. Вълци в Колорадо. Мечки и Швейцария.

Набит, тъмнокос Търсач от отряд, който не познавах, се усмихна мрачно.

— *Y las yaguares en Tulum.*^[2]

— *Si Las yaguares* — потрепери Сайлс. — *La muerte en las sombras.*^[3]

Не разбирах испански, но ми стана ясно, че описват друг вид Стражи. Стомахът ми се сви. Винаги бях чувствала, че сме специални. Въпреки че бяхме слуги, смятах, че се радваме на привилегията да сме изключителни. А сега се оказваше, че сме били просто удобни.

Шокът от новината, че вълците не са единствените Стражи, създадени от Пазителите, не бе единственото, което ме човъркаше. Всичко в този план — стратегията, отрядите... Тактическата зала на Халдис бе мястото, където Търсачите подготвяха своите нападения. Своите нападения във Вейл. У мен нямаше никакво съмнение на чия страна трябва да застанем, ала въпреки това се чудех дали някога изобщо ще мога да се отпусна тук.

Сайлс продължаваше да говори:

— Би било съвършената система, ако...

— Само посмей отново да ги наречеш престъпление против природата, и ще те оставя на място. — Ръката Итън беше върху дръжката на камата му.

— Я виж кой изведнъж се е превърнал в новопокръстен поклонник на Стражите — разсмя се Конър. — Това пък откъде се взе?

По врата на Итън плъзна червенина.

— Отникъде. Те са ни съюзници. Това е всичко.

— О, да, дума да няма — каза Конър.

Итън изруга и му обърна гръб.

[1] Mon frere (фр.) — братко. — Б.пр. ↑

[2] И ягуарите в Тулум (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Да. Ягуарите. Смъртта в сенките (исп.). — Б.пр. ↑

Брин беше права — стаята на Ансел не беше килия, а по-скоро скромно обзаведена спалня. Макар че ако човек ходеше по Ансел, би си помислил, че отново са го хвърлили в тъмницата на Пазителите. Беше се свил в нишата на прозореца, долепил лице до стъклото.

В далечината се виждаше как вълните се разбиват в брега, ала идиличната гледка нямаше никакъв ефект върху празното изражение на Ансел. Сега ми стана ясно защо Търсачите, поставени на пост пред вратата му, бяха толкова отпуснати. Онзи, когато пазеха, очевидно нямаше никакво желание да избяга, а дори да го стореше, имаше сила колкото сварен макарон. Защо точно Ансел трябваше страда?

Брин седеше до него и го милваше по косата. От другата му страна, за мое учудване, се бе настанила Тес с чиния овесени курабийки в скута си. Седнала по този начин, тя изглеждаше като по-голяма сестра на Брин. Гъсти къдрици обрамчваха лицата и на двете; бронзовите кичури на Брин грееха на светлината на слънцето, докато синьо-черните къдри на Тес имаха почти виолетов оттенък. Някогашната Берачка на Халдис, превърнала се сега в нещо средно между майка и гледачка на брат ми, го наблюдаваше с мило, ала разтревожено изражение. Мейсън стоеше близо до нея и дъвчеше курабия. Нев и Сабин бяха малко встрани и разговаряха с приглушени гласове.

Нев пръв ни забеляза и зяпна. После обаче затвори уста без да проговори и направи знак с брадичка. Сабин се обърна. И изсъска при вида на Рен.

— Ти!

Рен не трепна, когато тя се нахвърли върху него и заблъска с юмруци по гърдите му.

— Как можа?! Как можа да допуснеш да ни се случи това?!

Нев трябваше да положи доста усилия, за да я отскубне от Рен. Тя се съпротивлява в продължение на няколко мига, а после се обърна и хлипайки, зарови глава в рамото му.

— Съжалявам, човече — каза Нев, докато милваше Сабин по косата.

Рен поклати глава.

— Заслужавам си го.

Не можех да реша дали съм съгласна с него или не. Когато Нев и Сабин се отказаха от глутницата на Бейн, Рен ги бе изоставил. Той бе техният алфа. Негов дълг бе да ги предвожда и защитава, ала той избра да остане с Дакс, Козет и някогашната Найтшейд, Фей. Предателството им болеше. Дали Сабин винеше Рен за онова, което бе изстрадала? Смяташе ли, че той е отговорен, задето Дакс и Козет все още бяха с Пазителите?

Брин ни бе зяпнала, без обаче да става от мястото си до Ансел.

— О, господи! Рен.

Мейсън се поколеба за малко, преди да се доближи и да го прегърне за миг.

— Радвам се да те видя, човече. Цял и невредим.

— И аз се радвам да те видя.

— Но как? — подсмръкна Сабин, все още вкопчена в Нев. — Как така си тук? Мислех, че ни изостави.

Рен сведе очи към пода. Трябваше да му помогна. Въпреки че все още не бях сигурна какво изпитвам, знаейки, че за кратко бе избрал Пазителите пред нас, сега той бе тук и ние имахме нужда от него. Един съкрушен от скръб алфа с нищо нямаше да помогне на каузата ни.

— Манипулирали са го — намесих се и той се усмихна немощно, без да вдига поглед. — Рен е тук, защото има сестра, която искаше да го спаси.

— Сега вече нямам никаква представа какви ги говориш — каза Брин.

— Адна — промълви Нев, гледайки Рен. — Нали? Знаех си, че има нещо в това момиче.

Аз кимнах.

— Баща ѝ беше Монроу... Търсачът, който оглавяваше спасителната ни мисия. Той е бащата на Рен, не Емил.

— Леле, представям си какво е да ми сервират нещо такова! — подхвърли Мейсън.

— На мен ли го казваш — отвърна Рен.

Звук от трошене на порцелан накара всички да погледнат към прозореца. Тес се беше изправила, а в краката ѝ се търкаляха парчетата от подноса. Тя пресече стаята и взе лицето на Рен в ръцете си.

— Ти си син на Монроу? — Очите ѝ бяха плувнали в сълзи. — Син на Корин и Монроу?

Рен кимна.

— Слава богу, че Адна не е сама — засмя се Тес през сълзи, обвивайки ръце около Рен, който изглеждаше изненадан, но не и подразнен от жеста ѝ. — Монроу би бил толкова признателен, че си тук.

— Благодаря — задавено отвърна Рен. — Съжалявам, че така и не можах да се запозная с него.

— Аз също, миличък — каза Тес, бършейки сълзите си.

Брин все още се мръщеше.

— Монроу и Корин? Не разбирам. Как изобщо е било възможно?

— Малко е сложно, но не и невъзможно. Да оставим нещата така — заявих аз. — Сега, когато Рен е тук, имаме по-важни неща за вършене.

— Какви неща? — попита Мейсън. — Моля те, кажи ми, че поне част от тях включват да сритаме задниците на Пазителите.

Аз се ухилих.

— Точно за такива неща говоря.

— Задръж малко — обади се Брин. — И аз изгарям от желание за битка с Пазителите, но дали Търсачите ще искат помощта ни?

— Те ни спасиха, нали? — Мейсън се полюшваше на пети.

— Предполагам. — Очите на Брин се върнаха на Ансел, който продължаваше да сезира в далечината. Вече ми беше ясно, че няма защо да я броим за битката. Единственото, което я интересува, бе да помогне на брат ми. И аз напълно я подкрепях.

— Монроу и Корин се запознаха, защото група от вълците на Бейн искаха да се разбунтуват срещу господарите си — обади се Тес. — Ние трябваше да им помогнем. За съжаление, планът беше разкрит.

— И Пазителите убили майка ми — довърши Рен. Очите му бяха помътнели.

— По дяволите. — Нев изрита крайчеца на чергата. — Ама че задници.

— Абсолютно — съгласи се Мейсън.

Не исках да се оставим да бъдем отнесени от гнева си към Пазителите.

— В миналото е имало други съюзявания между Стражи и Търсачи, ала никое не е продължило дълго.

— Защото никой не може победи Пазителите. — Сабин изглежда свирепо Тес.

— До днес. — Тес дори не трепна под вледеняващия поглед на Сабин.

— Шей може да ги спре — тихо обясних аз. — Ето защо толкова искаха да го убият.

— Кой го казва? — сопна се Сабин. — Тъпото пророчество, за което говореха Конър и онзи всезнаещ пънкар Сайлъс? Ами ако са куп лъжи? Нищо от това, което са ни казвали за миналото ни досега, не е било вярно.

— Стига, Сабин. — Нев я стисна успокоително за рамото. — Сега сме на страната на добрите. Те ни спасиха, забрави ли?

Долната устна на Сабин потрепери.

— Вървете по дяволите!

Тя блъсна Нев настрани и избяга от стаята.

Мейсън поклати глава.

— Май вижда всичко в черни краски, а?

— Ще се оправи — каза Нев, докато гледаше как вратата се затваря. — Трябва да свикне с толкова много неща наведнъж.

Рен кимна, макар че по стиснатата му челюст разбрах, че се тревожи за нея.

— Май ще се наложи да променим отрядите.

— Аха — съгласи се той. — Така изглежда.

Мейсън подръпна яката на ризата си. Огледах останалите от глутницата и изведнъж си дадох сметка, че до един са облечени в дрехи на Търсачи. Внезапно ме обзе желание да се разсмея.

Мейсън ме изглежда въпросително и аз поклатих глава.

— Къде е Шей?

— Все още е с Търсачите в Тактическата зала на Халдис — отвърнах. — Доста е зает.

Мейсън се размърда неспокойно, покашляйки се преди да проговори:

— Значи, въъ... Рен е тук... и Шей е тук?

Брин местеше неспокоен поглед между мен и Рен.

— Кой е нашият алфа?

— Аз — казах. Очаквах Рен да възрази, но той не го направи.

Брин прехапа долната си устна.

— А Шей и Рен?

— Ме подкрепят.

Рен въздъхна, но кимна.

— Ние я подкрепяме.

— Тя е жена, чуйте нейния рев^[1] — ухили се Мейсън.

Брин се изкиска.

— Страхотно.

Усмивката ми бе толкова широка, че лицето ме заболя мъничко.

В този миг вратата се отвори и в стаята влезе Аника, следвана от Адна и Шей. При неговата поява въздухът начаса се изпълни с напрежение, като озон пред буря. Рен се отдръпна в другия край на стаята, така че да е възможно най-далеч от него. Не можех да не оценя тази предпазна мярка и дори си наложих да остана на мястото си, вместо да се приближа до Шей, както исках. Нев и Мейсън се спогледаха и не можах да скрият усмивките си.

— Ако започнете да се обзалагате — предупредих ги, — със сигурност ще науча. И ще ви накарам да се разкайвате.

Мейсън съумя да си придаде засрамен вид, а Нев извърна очи с лукава усмивчица.

Адна отиде при Рен и го улови под ръка — привидно нехаен жест, но от вниманието ми не убягна, че пръстите ѝ се склочиха около китката му, сякаш да го подкрепят, докато той се взираше свирепо в Шей.

Аника огледа малката ни глутница с мрачно лице.

— Вярвам, че сте наясно с променените обстоятелства в живота ви.

Ние кимнахме. Аника се усмихна и се обърна към Тес.

— Предадох ми, че имаш предложение за мен?

Тес се изпъна.

— Става дума за нас, сираците.

— Нас, сираците? — сбърчи вежди Аника.

Усетих, че нещо сякаш ме задушаваше, когато преместих поглед от Тес към Ансел. Тя имаше право. Двамата с Айзък бяха разпределени в

Денвър. Сега, когато Чистилището беше изгорено, тя вече не можеше да върши работата си на Берач и да се занимава с контрабанда под носа на Пазителите. Беше изгубила дома си, работата си, партньора си Айзък, както и жената, която обичаше — Лидия. И всичко това, защото ние се бяхме появили, обръщайки целия ѝ свят с главата надолу. Ако някой имаше основание да ни мрази, това бе Тес, ала тя проявяваше единствено добрина към нас и особено към брат ми.

— Аз и той. — Тес посочи Ансел. — И двамата изгубихме мястото си в света.

— Неговото положение все още се обсъжда, Тес — напомни ѝ Аника. — Знаеш го.

— Разбира се. Но мисля, че ще е за доброто на всички, ако той получи възможност да докаже, че може да бъде полезен.

Наблюдавах я, а подозрението притискаше гръбнака ми. Никой нямаше да експлоатира брат ми, докато аз можех да се възпротивя.

— Какво имаш предвид? — попита Аника.

— Аванпостът ми го няма — обясни Тес. — Но все още притежавам умения за изпълнението на основните задачи в Академията. Мога да помагам в градината и в Убежището на Айдис. Бих искала да взема момчето със себе си. Да му предам част от нашите познания.

— Наистина ли смяташ, че е разумно? — Аника прекоси стаята.

— Мисля, че би било неразумно да го оставим без работа.

Тес плъзна поглед по ръцете на Ансел. Кожата му беше нашарена с яркочервени резки. По-старите вече избледняваха, а по-новите едва бяха започнали да завяхват.

— Никога няма да бъде оставян без надзор — продължи Тес. — Ще поема пълна отговорност за него.

— Бих искала да изпратя и някой Нападател, който да ви придружава — каза Аника.

Тес кимна.

— Ако смяташ, че е необходимо.

Тя погледна към Ансел — изражението ѝ красноречиво говореше, че според нея той не представлява заплаха за никого. Докато се вирах в брат си и по-точно в бледата сянка на момчето, което беше някога, се зачудих как изобщо някой можеше да го сметне за опасен.

От друга страна, той се бе поддад на влиянието на Пазителите и ни беше предал. Имаше и други заплахи освен бруталната сила.

— Ще помисля над предложението ти — обеща Аника.

— Не си правете труда — обади се Ансел, без да се обръща от прозореца.

Тес не реагира на безжизнения му глас, ала Брин преплете пръсти в неговите.

— Хайде, Ан. Защо не излезеш с Тес? Малко работа ще отвлече мислите ти от... — Тя не довърши.

— Най-добре е да си остана тук. — Ансел издърпа ръката си от нейната.

Долната устна на Брин потрепери и на мен ми се прииска да сграбча брат си и да го разтърся, задето се държеше с нея по този начин.

Аника се намръщи и го погледна проникателно.

— Предпочиташ да останеш затворен?

— Мястото ми е тук.

Аника даде знак на Тес.

— Да го обсъдим някъде другаде.

Двете излязоха от стаята. След като Брин направи още няколко неуспешни опита да го накара да проговори, Ансел най-сетне я отблъсна. Тя се изправи и отиде в разтворените ръце на Мейсън, който я прегърна, докато тя плачеше тихичко.

Рен се приближи до мен и Шей изръмжа, но предупредителният поглед, който му хвърлих, го накара да замълчи. Щеше ми се да можех да направя повече. От пристигането на Рен не бях имала възможност да поговоря с Шей насаме и колкото по-дълго го отлагах, толкова повече се тревожех, че той ще изтълкува всичко това погрешно.

— Мисля, че бих могъл да помогна — прошепна Рен толкова тихо, че само аз го чух.

— Как?

— Някой трябва да му обясни, че е възможно да направиш погрешен избор и все пак да заслужаваш втори шанс.

От думите на Рен в гърлото ми се спря болезнена буца. Единствен той бе в състояние да разбере как извършеното предателство се бе отразило на брат ми. Може би действително щеше да му помогне.

Кимнах и повиших глас, така че и останалите да ме чуят:

— Нека дадем на Ансел малко време, за да помисли.

— Всъщност, това е добра идея — усмихна ми се Адна. —
Защото аз съм тук, за да ви разведа на обиколка из нашата бърлога.
Още не сте видели колко страхотно е това местенце. Досега сте били
само в трапезарията и в стаите си, нали?

— Аз бях в лечебницата заедно с Итън и Сабин — каза Нев. —
Убежището?

Адна кимна.

— Значи Нев вече знае къде да намери лепенки, ако му
потрябват, но нищо повече. Какво ще кажете? Искате ли да разгледате
Академията, за да не се губите из нея?

— Аз гласувам „за“ — заяви Шей, срещайки погледа ми. — Като
се има предвид битката, която смятаме да предизвикаме утре сутрин,
това може да е последният ви шанс.

[1] Леко изменен цитат от песента от седемдесетте години на
миналия век „Аз съм жена“, превърнала се в своеобразен химн на
движението за еманципация на жените. — Б.пр. ↑

Тъй като я бях видяла отвън, и освен това бях разгледала част от вътрешността ѝ, знаех, че Академията е огромна. Въпреки това размерите ѝ ми се сториха направо зашеметяващи, докато следвахме Адна из блестящите коридори. Тя започна от най-горното ниво, онова, където бяхме прекарвали повечето време, откакто бяхме дошли. На третото ниво бяха разположени повечето жилищни помещения, както и специфичните за всяко крило части: Тактическата зала на Халдис, Архивите на Тордис, Убежището на Айдис и Аптеката на Пиралис. За щастие Адна си спомни, че е по-добре да ни опише Аптеката, вместо да ни подлага на неприятния ефект, който тя имаше върху Стражите. На втория етаж се намираха залите за подготовка: научна, мистична и бойна, както и още няколко жилищни помещения. На първото ниво се съхраняваха купища оръжия и бойно облекло. Освен това тук се намираха трапезарията, кухните и баните за всяко от четирите крила.

— Защо са толкова далеч от стаите ни? — бе попитала Брин. Тя винаги държеше да има лесен достъп до баня, в която нямаше нищо странно — не познавах друг, който да прекарва повече време от нея в банята „оправяйки лицето си“, както би се изразила самата тя. Зачудих се дали вече не страда от раздялата с богатата си колекция гримове.

Адна все още обясняваше как кухните и баните били на най-ниското ниво, защото то предлагало най-лесен достъп до вода и геотермална енергия, когато се върнахме в трапезарията, за да вечеряме. Просторното помещение кипеше от живот. Забелязах Тес, Конър и Сабин да седят на една маса; Рен също бе там, но видях, че е оставил няколко свободни празни стола между себе си и Сабин. Явно все още не се бяха изяснили както трябва за станалото във Вейл. Внезапно се заковах на място — Ансел седеше до тях.

— О! — Брин сложи ръка на устата си; очите ѝ бяха влажни.

Сълзи напиреха и в моите очи. Рен се бе оказал прав. Ансел изглеждаше неспокоен, но въпреки това вече не бе чак толкова блед, колкото първия път, когато се появи в Денвър.

Тесни забеляза и ни помаха. Стомахът ми къркореше от глад, когато се настанихме при тях. Само след няколко минути големи супници с ароматна рибена чорба и купи, препълнени с паста, вече обикаляха масата, заедно с бутилка лимонов алкохол, която Конър извади отнякъде със замах. Една глътка от яркожълтото питие имаше достатъчно свеж лимонов вкус, за да ощипе езика, а силата му бе такава, че насмалко не ме събори от стола.

— Какво е това? — сбърчи лице Мейсън.

— Лимончело^[1] — засмя се Конър. — Местен специалитет.

— Леле! — Сабин облиза устни, потръпвайки. — Това... си го бива.

— И още как — обади се Нев, напълвайки още една чиния с паста.

— Заловили сме се да покваряваме младежта, а? — Итън се бе приближил до масата и аз вдигнах изненадано очи. Толкова бях погълната от това да се тъпча с храна, че дори не бях забелязала, че отсъства.

— В това най-много ме бива — отвърна Конър и отново ни подаде бутилката. — Защо не си придърпаш стол? Днес яденето си го бива. Трябва да лобираме за по-дълъг престой в Италия.

Заради присъединяването на Стражите към отряда на Халдис, масата за вечеря бе препълнена, въпреки загубите, които Търсачите бяха понесли през последните няколко дни.

— Като се има предвид какво предстои, най-малкото храната би трябвало да е добра — отбеляза Итън. — Нали всяко хранене може да ни е последно.

— Благодаря, че ми скапа апетита — изплезе му се Брин, а после се усмихна на Ансел.

Мимолетната усмивка, която той й отправи в отговор, имаше посилен ефект върху мен от лимончелото. Стиснах палци и с цялото си същество се помолих това да е знак, че Ансел наистина се завръща при нас.

Сабин се посмести, така че Итън да може да се настани до нея.

— Заповядай.

Итън я погледна за миг и бързо извърна очи.

— Всъщност не съм гладен. Отбих се само за да ви кажа здрасти. И без нито дума повече, той се обърна и излезе от трапезарията.

— Винаги ли е толкова намусен? — попита Мейсън.

От едното ъгълче на устата му висяха спагети и Нев го смуши с лакът, като се смееше.

— Ти наистина нямаш никакви маниери, нали?

— Аз съм свиреп звяр, човече — отвърна Мейсън, избърсвайки доматиения сос от брадичката си. — Какво да ти кажа.

— Итън все още се чувства малко неловко, когато е близо до Стражи — обясни Адна. — Не го приемайте лично.

Самата тя сърбаше супата си с видима наслада. Изглежда, менюто в Айова бе втръснало на всички. Нещо в думите ѝ за Итън не се връзваше. Наистина, когато за първи път се появих сред тях, той изобщо не криеше омразата си, но оттогава много неща се бяха променили... включително и неговото отношение. Та нали едва тази сутрин той ни беше защитил пред Сайлъс. Защо би казал нещо такова, само за да откаже след това да се храни заедно с нас? Нямахме никаква логика. Въпросите, които ме глождеха, се изпариха в мига, в който Брин ми подаде купа сочни пресни плодове.

Докато всички останали се тъпчехме, Сабин едва докосваше храната си. Цели десет минути прави фигурки с пастата, преди да се изправи и като промърмори, че била изморена, излезе забързано от стаята.

Конър я проследи с поглед, а после поклати глава и се засмя.

— Какво има? — намръщи се Адна.

— Нищо — отвърна Конър, ала продължи да се хили като идиот.

Подозрение забръмча в ушите ми като досадна мушица. Неспособна да заглуша любопитството си, аз се извиних и станах от масата. Не бях сигурна защо го правя, ала нещо неудържимо ме караше да последвам напоената с дъх на жасмин диря на Сабин. Освен това опитах ли да преглътна само още една хапка, сигурно щях да се пръсна.

Сабин бе тръгнала по коридора, който отиваше до входа на първото ниво и извеждаше в градината. Врълхлетя ме странно усещане за дежа вю — самата аз бях минала оттук едва предишната нощ. Надникнах през стъклената врата, ала през двата дни, откакто Тъкачите бяха преместили Академията в Италия, градината бе избуяла в цялото си пищно великолепие. Пълзящи растения, плодни дръвчета и гъсти живи плетове ми пречеха да виждам надалеч.

Излязох в градината, приемайки вълчата си форма, за да мога да преброя пътеките ѝ на тихи лапи. Гризеше ме чувство за вина, но не можех да прогоня подозрението, че в градината ще се случи нещо важно... нещо, което засягаше глутницата ми. Като алфа, аз трябваше да знам.

Тръгнах по пътеката, като се придържах близо до живия плет, за да не бъда забелязана, следвайки нещо, което приличаше на гласове. Тих, но постоянен звук, като ромон на далечен поток. Бях навлязла дълбоко в градината, когато забелязах две фигури. Телата им изглеждаха призрачно сиви на фона на яркото було, което почти пълната луна хвърляше върху света. Долепих се до дънера на най-близкото дърво, оставяйки се да бъда обгърната от сенките.

Сабин спря пред каменната пейка, на която Итън седеше и точеше камата си. Той не вдигна глава.

— Не можеш да го правиш до безкрай, нали знаеш? — каза Сабин.

— Какво не мога да правя? — Итън продължаваше да гледа надолу; острието на камата му искреше на лунната светлина.

— Да ме избягваш.

— Нищо лично.

— Разбира се, че е лично.

Той се прегърби лекичко при тези думи, но не каза нищо.

Нещо прошумоля в храстите от другата страна на дървото и привлече вниманието ми. Трябваше да прехапя език, за да не изскимтя, когато един кафяв вълк се показа крадешком оттам.

— Кала? — отекна гласът на Шей в съзнанието ми.

Аз оголих зъби.

— Какво правиш тук?

Колкото и да исках да остана насаме с него, не така си го бях представяла.

— Канех се да те попитам същото. Когато стана от масата, помислих, че може да ти е прилошало. Исках да се уверя, че си добре. А после те видях да се преобразяваш в градината и започнах да се чудя какво става.

Аз присвих уши назад.

— Нищо не става. Върви си.

Шей наклони глава и ме изгледа с настойчиви, любопитни очи.

— Просто искам да поговорим. — Думите на Сабин прорязаха нощния въздух.

Итън не помръдваше, тя също стоеше безмълвно. И чакаше.

Шей размърда уши, когато гласът на Сабин достигна до нас.

— Това Сабин ли е? — Той пристъпи напред. — И Итън?

— Върни се! — ухапах го по рамото аз.

— Хей! — Той оголи зъби насреща ми, ала само след миг изплезе език. — Ти ги шпионираш.

Сега бе мой ред да му се озъбя.

— Не ставай глупав!

— Доста жалък опит да се измъкнеш, Кал. — Той се обърна и отново се вмъкна в храстите. — Освен това тук има много по-удобно местенце за криене. Там, където си застанала, със сигурност ще те забележат.

Погледах за миг как кафявият вълк се изгуби в тъмните листа и го последвах.

Телата ни се притискаха плътно между дебелите клони. Сгуших се удобно в меката му козина, наслаждавайки се на начина, по който миризмите ни се смесваха в нощния въздух. Спомних си първите ни приключения заедно, след като го превърнах във вълк. Дълги нощни ловувания, след които изяждахме уловената плячка и се свивахме на кълбо, за да поспим един до друг под клоните на някой бор или в корубата на някой паднал дънер. Докато гледах златистокафявия вълк до себе си, усетих как ме жегва болезнен копнеж по свободата на онези дни. Дългите часове, в които горите и светът принадлежаха единствено на нас двамата.

— Отмести се мъничко, нищо не виждам. — Побутнах го с муцуна по рамото, възползвайки се от това оправдание да се притисна още по-плътно до него.

— Знаех си, че ги шпионираш. — Той ме ухапа закачливо, но все пак влезе малко по-навътре в храстите.

— Тихо. Искам да разбера какво става.

Ала докато гледах към бледите силуети на Итън и Сабин, главата ми почиваше върху предните лапи на Шей. Той подпря брадичка на врата ми и ме близна по ухото.

— Защо всъщност те е грижа какво правят?

— Защото това са Сабин и Итън.

— Имаш право.

Итън най-сетне бе вдигнал глава, за да погледне Сабин, която го наблюдаваше с ръце на хълбоците.

Търсачът прибра камата си в ножницата и въздъхна.

— Добре. За какво искаш да говорим?

— Искам да престанеш да ме избягваш.

— Не те избягвам. — Той седна малко по-изправен.

— Така ли? — Тънка усмивка пробяга по устните на Сабин. — Е, успя да ме заблудиш.

Итън се изправи и направи няколко крачки по пътеката.

Звънкият смях на Сабин отекна в нощния въздух.

— Виждаш ли! Правиш го и сега.

Той се обърна и поклати глава.

— Не обичам да имам компания. Особено ако е от вълци.

— Ясно. — Сабин тръгна след него към розовите храсти, натезали от червени цветове, които в нощните сенки изглеждаха черни. — Значи затова правиш всичко по силите си.

Итън спря и свъси вежди.

— Моля?

— Правиш всичко по силите си, за да стоиш далеч от мен, въпреки че не това искаш.

Смехът на Търсача бе дрезгав, ала в думите му се долавяше страх:

— И откога знаеш какво искам?

— Виждам го всеки път, щом те погледна.

— Леле! — Шей се премести по-близо до края на храстите, в които се криехме.

— Шшшт! — Ухапах го лекичко по рамото, ала миг по-късно и аз заставах до него.

Итън се бе заковал на мястото си. Сабин направи още една крака към него.

— Да бъдеш с мен не е предателство към паметта на брат ти.

Итън се дръпна рязко.

— Откъде...

— Тес ми каза — прекъсна го тя. — Мисля, че се тревожи за теб.

— Това не й влиза в работата. — Гласът му трепереше. — Не бива да се меси.

— Не мисля, че иска да се меси. — Гласът на Сабин се извиваше като струйка дим в нощния въздух. — Това е моята роля.

Итън я зяпна с широко отворени очи, като заек, уловен в капан. Сабин протегна ръка и я сложи в средата на гърдите му.

— Не съм чак толкова различна от теб, Итън. Независимо какво мислиш. Усещаш ли как препуска сърцето ти?

Загледан в изящните ѝ пръсти, той кимна.

Със свободната си ръка Сабин улови дланта му и я положи върху сърцето си, без да сваля очи от лицето му.

— Досуц като моето.

В гърлото на Търсача се надигна звук, нещо средно между вопъл на удоволствие и болка. Телата им изведнъж се превърнаха в един-единствен силует от преплетени крайници, когато Итън придърпа Сабин към себе си и я целуна.

Тих смях отекна в главата ми.

— Това е знакът да се оттегляме. Хайде.

— Но... — Не можех да откъсна очи от прегърнатата двойка пред себе си, очарована от онова, което се случваше, макар да знаех, че не бива да гледам повече.

— Хайде, Кал. — Зъбите на Шей ме стиснаха нежно за козината на врата. — Получи отговор на въпросите си. Би ли ти харесало, ако някой тайничко бе гледал нашата нощ в градината?

Потиснах желанието да изръмжа насреща му.

— Добре де, идвам, стига си ме дърпал. Да не съм кутре!

Чух как Итън простена зад нас и се изчервих под козината си.

— Видя ли? — Шей изпълзя изпод храстите в посока към изхода на градината.

Върнахме се по пътеката, стъпвайки безшумно с меките си лапи. Когато се озовахме на безопасно разстояние пред потъналия в сенки вход, и двамата се преобразихме и влязохме в Академията.

— Войната създава странни съюзи — ухили се Шей. — Радвам се за тях.

— Сигурно си прав.

— Не одобряваш ли?

— Просто е малко странно — намръщих се аз. — Търсач и Страж?

— Няма да е за първи път — възрази той. — Монроу и Корин...

— Са мъртви — вметнах аз, все още обезпокоена от онова, което се бе разиграло в градината. Искях да се радвам за тях, но всички връзки, които бях видяла тук, бяха разрушени от ужасяващи загуби. А битката на живота ни тепърва предстоеше. Боях се за Сабин и Итън. Боях се за всички нас.

— Това е различно — възрази Шей. — Сабин вече не трябва да се подчинява на Пазителите. Тя е тук — в безопасност и свободна да прави каквото поиска. Навярно за първи път в живота си.

Кимнах бавно.

— Още ли се тревожиш? — Устните му се извиха при вида на сбърченото ми чело.

— По-силно е от мен. — Спомних си как бе ридала Тес, когато Лидия загина.

Шей ме прегърна през кръста, а аз вдигнах ръце към гърдите му, но само за да ги положа върху сърцето му, не да го отблъсна. Стиснах ризата му с пръсти и го притеглих към себе си.

— Какво правиш? — попитах, забелязала лукавото му изражение.

— Облекчавам тревогите ти — промълви той и се наведе да ме целуне.

— Почакай. — Този път наистина го отблъснах. — Да отидем...

Онова, което трябваше да бъде покана да отидем в стаята ми, замръзна върху устните ми, когато усетих как Шей се вцепени. Ръцете му все още бяха обвити около мен, ала бих се заклела, че е спрял да диша.

Звук, нещо средно между прокашляне и ръмжене, отскочи от стените на коридора зад мен. Пръстите на Шей се впиха в хълбоците ми и аз разбрах кой стои там и ни наблюдава.

— Надявам се, че не преча. — Рен бавно пристъпи към нас. — Всъщност, не — надявам се, че преча.

Ръмженето, с което Шей му отговори, отекна в тялото ми. Все още замаяна от тайната ни среща в градината, инстинктивната ми реакция бе да обвия ръце около него и да се озъбя предупредително на Рен, за да му дам да разбере, че трябва да стои настрана. Но това бяха инстинкти, на които не биваше да се поддавам. Отскубнах се от прегръдката на Шей и застанах между двамата.

— Сключихте примирие, забравихте ли? — оголих аз зъби насреца им.

— Доколкото виждам, той не играе по правилата — каза Рен.

— Това не е никаква игра — разсмя се Шей. — Поне за мен не е.

Рен настръхна.

— Знаеш, че нямах това предвид.

— Престанете. — Вдигнах ръце, така че никой от тях да не се приближи до другия. — Не го правете.

— Просто бих искал да знам какво правиш сама с него. — Рен не сваляше очи от Шей.

— Нищо — отвърнах. Точно затова исках да се махнем от коридора и да отидем в стаята ми, където никой не можеше да ни види. — Разговаряхме, Рен. Все още мога да разговарям с Шей насаме.

— На мен ми се стори, че той има наум нещо различно от обикновен разговор — заяви Рен.

— Той е прав. — Опасна усмивка изкриви устните на Шей.

— Ей сега ще ти изтрия усмивчицата от лицето! — Рен се нахвърли отгоре му.

Замахнах и забих юмрук в гърдите на Рен, който се олюля и ме погледна изумено.

Вълкът в мен нададе рев на отчаяно безсилие. Как щях да им попреча да се избият взаимно?

— Говоря сериозно. Няма да се биете! Не ме ядосвайте.

— Добро кроше, Кал — разсмя се Шей.

Обърнах се рязко и така го изритях в стомаха, че той политна назад и се блъсна в стената.

— Какво, по дяволите, беше това?! — извика той, разтърквайки ребрата си.

— Говоря и на двама ви! — Главата ми пулсираше. — Как да ви накарам да разберете? Престанете да се надигравате един друг. И двамата се държете като истински задници. Вече не издържам.

Шей потръпна и аз начаса съжалих за думите си. Гневът ми се дължеше колкото на усилието да държа под контрол бушувания им тестостерон, толкова и на това, че не можех да последвам собствените си желания.

— Тя е права — каза Рен.

Шей го изгледа свирепо, преди да се обърне към мен. Когато срещнах очите му, неволно отстъпих назад, разтърсена от болката, която прочетох в тях.

— Какво тогава? — попита той. — Вече нищо от това, което се случи между нас, няма значение? Той е тук и това слага край на всичко?

— Не, Шей... — Трудно ми бе да накарам думите да излязат от гърлото ми — сърцето ми се противеше на ума. Образи от онази нощ в градината изплуваха в съзнанието ми, сякаш отново се носех върху вълните на страстта под лунните лъчи. Почувствах топлината от кожата на Шей, притисната до моята. Спомних си как се събудих в прегръдките му и когато го видях, потънал в сън до мен, отново бях обзета от желание. Кръвта забуча в ушите ми. — Нямах това предвид.

— Какво стана? — Въпросът на Рен подейства като бент, спрял приливната вълна на спомените.

Шей отвори уста, за да отговори, ала строгият ми поглед го накара да замълчи. Той го задържа в продължение на един дълъг миг и аз усетих как кръвта ми се вледенява, когато видях колко дълбоко го наранява отношението ми.

— Нищо — отговори той и се извърна. — Лека нощ.

Гледах го как се отдалечава, а стомахът ми се свиваше от непоносима болка.

— За какво говореше той, Кала?

Насилих се да се обърна към Рен. Когато срещнах разтревожените му тъмни очи, поклатих глава.

— Недей — казах меко. — Моля те, недей.

Той стисна устни, но кимна.

— Може ли поне да те изпратя до стаята ти?

— Не — отвърнах с треперещ глас. — Мисля, че ще е по-добре да не го правиш.

Чувствах се празна, а Рен твърде добре умееше да разчита чувствата ми. Част от мен все още не можеше да повярва, че той е тук. Че въпреки всичко, което бяхме изгубили, той бе спасен. Искях да му кажа колко много значи за мен близостта му, колко сила черпя от мисълта, че в битката ще участва още един алфа. Ала оставех ли мислите си да поемат в тази посока, щях да загазя. Допуснех ли да ме

утеши в момент, когато се чувствах толкова уязвима, нищо чудно да направех нещо глупаво.

— Както искаш. — Видях гнева, проблеснал в очите му преди да се отпрати в обратната посока на тази, в която се бе отдалечил Шей. — Приятни сънища, Лили.

Когато и двамата се изгубиха от погледа ми, аз поех леко замаяна по стълбите. Изкачих се бавно до третия етаж в стаята си, като се чудех дали ще успея да заспя. Въпреки че тялото ми бе изтощено след хаоса от битки и тайни спасителни операции, в ума ми препускаха безброй мисли.

Отказът да си избира партньор ме принуждаваше да водя сама. Бях ли достатъчно силна, за да го направя? Свободата, която самотата ми даваше, изпълваше вените ми, изтъкана от равни части радост и ужас. Когато стигнах до стаята си, поспрях и в продължение на няколко минути се взирах във вратата, като се преструвах, че не поглеждам час по час към съседната врата. Вратата на Шей.

Най-сетне изругах под носа си и престанах да се съпротивлявам на притегателната сила, която стаята му имаше върху мен. Поколебах се за миг пред нея. Епизодът с Рен бе най-неприятната грешка, която можеше да се случи. Бях отчуждила и двамата, но повече се тревожех за това колко бях наранила Шей. Дали все още беше ядосан? Знаеше ли, че копнеех да останем насаме от мига, в който с Адна се завърнахме от Вейл? Щеше ли все още да ме иска, когато знаеше, че трябва да балансирам между него и Рен — иначе е грозно?

Почуках, проклинайки собствената си несигурност.

— Кой е?

— Кала.

Той ме остави да стоя в тъмния коридор поне две минути, преди да отвори вратата. Беше облечен с тъмносино долнище на пижама от мек памук и бяла тениска с V-образна яка, която разкриваше изкусително късче от мускулите на гърдите му. Аз имах подобни, но малко по-женствени дрехи за спане в стаята си — очевидно всички Търсачи ги носеха.

— Какво? — Недружелюбният му тон красноречиво говореше, че не ми е простил за случилото се на долния етаж.

— Може ли да вляза?

Той се отдръпна и аз го последвах в стаята, затваряйки вратата зад себе си. Пулсът ми се ускори, когато си дадох сметка, че сме сами в спалнята му. Цял ден очаквах този миг, ала сега, когато той най-сетне бе настъпил, се чувствах несигурна. Цялата треперех от напрежение. Ако Шей смяташе, че не може да ми има доверие, всичко, за което се бях борила, можеше да рухне.

Шей се изтегна на леглото. Върху гърдите си бе подпрял много стара книга.

— Какво четеш?

— Информация за Потомъка — отвърна той. — Очевидно да си Избраникът, предполага да ти дават и домашни.

— Сайлъс ли?

— Аха.

Спрях на няколко крачки от леглото и го загледах. От вида на стройното му тяло, опънато върху възглавниците, по кожата ми сякаш пробяга електричество. Искях да вдигне очи и да протегне ръце към мен, ала той не откъсваше поглед от книгата.

— Е, колко още ще ми се сърдиш?

Той не отговори и аз въздъгнах.

— Шей, не се опитвам да те нараня. Просто мисля, че не е добра идея да навираме онова, което става между нас, в лицето на Рен. Това би могло да провали всичко.

Шей се изсмя.

— Ама че израз!

— Знаеш какво имам предвид.

Знаех също, че не става дума само за това да обуздавам Рен, но не бях сигурна, че Шей е готов да го чуе. Трябваше да спася Рен. Не исках да призная колко хубаво бе отново да бъда с него, близо до него. Ала надеждата, с която ме бе изпълнила появата на Рен, ме караше да се чувствам още по-виновна за ефекта, която тази поява несъмнено имаше върху Шей. Неприязънта, която лумваше в очите им всеки път щом се погледнеха, бе направо взривоопасна. Колкото и да исках Рен до себе си, Шей трябваше да знае, че не съм го изоставила. Нямах представа как да балансирам между двамата без Шей да се чувства отблъснат. Забъркала бях истинска каша. Шей ми беше ядосан и инстинктивната ми реакция бе да заема отбранителна позиция, ала знаех, че това няма да реши нищо.

Той захвърли книгата настрани и ме погледна.

— Виж, ясно ми е, че се държа като задник. Съжалявам. Той предизвиква най-лошото у мен. Открай време е така.

— Първата стъпка към преодоляването на всеки проблем е да признаеш неговото съществуване — усмихнах се аз.

Шей се засмя, но бързо си възвърна сериозното изражение.

— Просто не мога да накарам вихрушката от мисли в главата ми да спре — каза той. — Опитвам се да разбера какво означава да бъда Потомъкът, но единственото, което искам да направя, е да науча къде са родителите ми.

— Лоуган нищо ли не е казал?

Видях как гърдите на Шей се надигат и спускат от тежка въздишка.

— Прави се на интересен... или нещо такова. Дори не съм сигурен дали вярвам, че наистина са живи. Но не мога да престана да мисля за тях... макар да знам, че точно сега трябва да се съсредоточа върху други неща.

— Никой не може да те обвини, че го правиш, Шей. Естествено, че искаш да откриеш родителите си.

— Стига само преди това да спася света.

— Е, всеки си носи кръста — усмихнах се аз.

— В моя случай — най-буквално. И като стана дума за кръстове за носене — твоят май е готов да те завлече обратно до олтара.

— Шей... — Кратко ръмжене излезе от гърлото ми заедно с името му.

— Знаеш, че съм прав. Рен смята, че му принадлежиш. Винаги го е мислел.

— Той е алфа. — Опитвах се не толкова да защитя Рен, колкото да обясня на Шей как стоят нещата. — Все още гледа на мен като на неговата партньорка.

— Ти също ли се виждаш по този начин?

— Не е толкова просто.

Сведох очи към пода.

„Страхотно, Кала, няма що!“

— Може би затова, когато той е тук, имам чувството, че вече не се нуждаеш от мен.

— Как можеш дори да си го помислиш! — казах, избягвайки да му отговоря направо. — Ти си Потомъкът. Единствената надежда на Търсачите да победят Пазителите.

— Мислех, че Рен е голямата ни надежда за спечелването на войната.

— Наистина се нуждаем от Рен — отвърнах, без да обръщам внимание на сърдития му поглед. — От него зависи съюзът със Стражите. Ала всички Стражи на света са безсилни срещу призраците. Но не и ти.

— И все пак това изобщо не ми помага с теб. Онова, което има значение за теб, са вълците. Повече от всичко друго.

— Разбира се, че имат значение. Нали съм алфа!

— Както и аз. Аз съм алфа точно колкото и Рен. Просто съм по-нов в глутницата, това е всичко.

— Знам го, Шей. Но мисля, че не разбираш най-важното.

— Ти си тази, която не го разбира, Кала. — По устните му плъзна мрачна усмивка. — Мислиш ли, че ме интересува дали съм Потомъкът, ако те изгубя? Разбира се, че не. Нищо друго няма значение — ти си причината, поради която искам да спечеля войната. Бия се заради теб. Не заради Търсачите, нито заради когото и да било друг. Всичко е само заради теб.

Кръвта думкаше яростно във вените ми.

Шей се излегна по гръб, загледан в звездите, блещукащи над нас. Аз го съзерцавах, чудейки се какво да правя. Не се нуждаех от него. Не исках да се нуждая от него. За да поведе останалите вълци, за да се бия във войната, не можех да си позволя да се нуждая от когото и да било. Но това не означаваше...

Когато осъзнах какво трябва да стане, какво исках да стане, устата ми пресъхна. А после сърцето ми ускори ритъма си, сякаш за да подкладе още повече огъня в кръвта ми.

— Не се нуждая от теб, Шей. — Не можах да скрия дрезгавите нотки в гласа си.

Шей изсумтя, без да ме поглежда. Затова не видях как си свалих блузата.

— Но те желая — продължих. Струваше ми се, че сърцето ми се е спряло в гърлото. В мен бушуваше уязвимост, каквато не бях

изпитвала никога преди и аз разбрах, че това трябва да бе усещането от истинската любов. И то бе ужасяващо.

Шей най-сетне се обърна към мен, отмятайки косата от очите си.

— Ти ме же... Леле!

Той се надигна и праметна крака през ръба на леглото, но не стана.

Аз се приближих бавно.

— Ако се нуждаех от теб, нямаше да бъда себе си.

Шей не отвърна, но адамовата му ябълка подскочи, когато той преглътна мъчително.

— Разбираш ли? — продължих; ръцете ми трепереха.

Изкуството на съблазняването определено не беше сред уменията ми. Бях се тревожила, че Шей може да се почувства отблъснат, ала сега аз бях тази, която потръпваше само при мисълта, че той може все още да е твърде сърдит, за да ме приеме в прегръдките си. Ами ако ме изхвърлеше от стаята си? Ограниченията, налагани на женските алфи, не ми бяха позволявали да поема ролята на преследвач — винаги аз бях тази, която преследват. Загадъчният механизъм на романтичните връзки все още представляваше непозната територия за мен. А това, че сърцето ми биеше така, сякаш се опитваше да превиши скоростта на звука, изобщо не помагаше.

— Да. — Шей трябваше да се прокашля, за да успее да ми отговори. После обаче се съвзе, изпъна рамене и се облегна на лакти — предпазлива, ала привидно нехайна поза. — Така мисля.

— Така мислиш? — Вече ни делеше само една крачка.

Бавна усмивка се разля по лицето му.

— Ще помогне, ако ми покажеш.

Заковах се на място.

„Да му покажа? Май се хвърлих направо в дълбокото.“

— Освен ако... — Той продължаваше да се усмихва. — Освен ако не искаш.

В гласа му нямаше и помен от страх или съмнение, а в очите му, грейнали от блясъка в тях, прочетох предизвикателство. Вълкът в мен изръмжа при тази провокация от друг алфа.

Вече не беше въпрос на избор. Напред ме тласкаше единствено инстинктът. Застанах над него и като сложих ръце от двете му страни, го принудих да легне назад. Устните ми се повдигнаха, откривайки

издължените ми кучешки зъби. Поех дълбоко дъх, като се чудех дали се бои от мен. Ала във въздуха нямаше и следа от острия мирис на страха. Единствено уханието на Шей, буреносни облаци, натезали от електричество, се извиваха около мен, смесвайки се с мускусния аромат на желанието ни.

— Това не е избор — с усилие успях да кажа; гласът ми беше дрезгав.

„Баланс. Трябва да балансирам между двамата. По дяволите.“

Щеше да бъде много, много по-трудно, отколкото бях предполагала. Толкова силно го желяех.

Още докато се борех със страстта и се опитвах да си напомня, че нямам право да бъда тук — в стаята на Шей, в неговото легло — решителността ми се изпари. Той бе прекалено близо, кожата му — твърде топла и подканяща. А аз го обичах. Вълчата ми същност с вой оповестяваше, че иска партньор. Притегателната сила на тялото му беше като магнит, не бях в състояние да се отдръпна.

— Така ли? — засмя се той. — Тогава какво е?

— Моментна слабост. — Отговорът ми прозвуча неубедително дори в моите уши.

— Нямам нищо против.

Кучешките зъби на Шей също се бяха изострили. Той обви ръце около мен и ме притегли върху леглото, а после се завъртя, притискайки ме под себе си.

— Обичам те — промълви преди да ме целуне и аз отвърнах на целувката му, жадувайки да го почувствам още по-близо.

— Знам, че не се нуждаеш от мен, Кала — каза той, плъзвайки устни по врата ми. — И точно затова те обичам. Но искам да знаеш, че мястото ми е до теб, заедно с теб. Може и да не съм онзи, когото са избрали за теб, но искам да бъда твоят партньор. Твоят алфа.

Думите му ме разтърсиха като електрическа струя от желание. Той ме разбираше толкова добре. Разбираше какво искам. Как живея и обичам. В тялото ми лумна пожар. Пъхнах длани под тениската му и прокарах пръсти по мускулите на гърба му. Шей я съблече през главата си и сърцето ми прескочи един удар — плоският му, стоманено твърд корем се спускаше към хълбоците му, покрити единствено от хлабавата пижама. В следващия миг вече я смъквах надолу.

Докато моите дрехи последваха неговите, аз погребях всеки остатък от колебание. Една нощ, в която да се отклоня за мъничко от самоналожените си правила, за да вдъхна увереност на Шей, не можеше да навреди, нали?

Каквито и да бяха последствията, ръцете и устните на Шей, плъзнали по тялото ми, окончателно ми показаха колко глупав бе този въпрос. Не се бях вмъкнала в стаята му толкова късно през нощта, за да разсея неговите съмнения в чувствата ми. Бях тук заради самата себе си.

Зарових пръсти в косата му и притеглих лицето му към своето.
— Обичам те, Шей. Винаги ще те обичам.

[1] Лимонов ликьор, произлизащ от Южна Италия. — Б.пр. ↑

Неслучайно му казват „следващата сутрин“. Събудих се преди зазоряване, а сърцето ми биеше до пръсване. Сивкава светлина се процеждаше в стаята. През нощта се бяха събрали облаци, придавайки на небето цвят на олово.

Облякох се трескаво и излязох от стаята на Шей, преди той да се е събудил, като мислено се ругаех. Не само че се чувствах като истинска кучка, задето за втори път се измъквах по този начин, но освен това усещах как възможните последици от решението ми да прекарам нощта с Шей се трупат върху плещите ми като тежки камъни.

Взех си чисти дрехи и се втурнах да си взема душ, а в ума ми се гонеха цял куп въпроси. Щеше ли Рен да разбере? Щеше ли Шей да злорадва и да предизвика сбиване? Безброй възможни сценарии, кой от кой по-лош, се разиграваха в главата ми, докато отивах към банята, и до един завършваха с нас тримата облени в кръв, а съюзът — безвъзвратно унищожен. Точно в този миг мисълта да се изправя срещу Стражи с меча форма или дори някой призрак ми се струваше по-привлекателна от идеята да се оправям с объркания си любовен живот. Докато търках кожата си до червено, усещах как съжаление ме следва като сянка. Не исках да се преструвам, че миналата нощ с Шей не се е състояла. Всяка целувка, всяка ласка, която бяхме споделили, бе точно каквато трябваше да бъде и ме караше да го желая още по-силно, ала ако останалите от групата научеха, мисията ни щеше да бъде изложена на опасност. Ярките спомени от нощта, прекарана в обятията на Шей, изпратиха топла тръпка по тялото ми, ала едновременно с това си давах сметка, че трябва да ги пропъдя. Както толкова много пъти досега, отново бях уловена като в капан между страстта и дълга си. Твърде много бе заложено на карта, за да позволя да ме ръководи сърцето ми — от сега нататък командването щеше да поеме умът ми. Избери ли партньора си сега, с нестабилния ни съюз бе свършено.

Когато отидох в Тактическата зала на Халдис, Аника и Паскал вече бяха там. Около водача на Тордис имаше малка групичка Търсачи,

които не познавах, а наред тях, за моя изненада, стоеше Рен и сякаш им даваше нареждания. Реших, че това трябва да е отрядът за отвличане на вниманието, и потреперих. Планът на Рен беше добър, ала той се излагаше на опасност толкова скоро.

Сякаш прочел мислите ми, той вдигна глава. Кимна ми отсечено и отново насочи вниманието си към отряда. Потиснах желанието да се включа в тяхната група и да я поведя рамо до рамо със своя алфа. Това не бе моята битка. Не и днес.

Итън и Сабин влязоха в стаята заедно. Опитах се да не ги зяпам. Те не си говореха, дори не се докосваха, ала един поглед ми бе достатъчен, за да разбера, че никоя сила на света не би могла да ги раздели дори на сантиметър повече. При тяхната поява ме заля вълна на облекчение. Поне не бях единствената, която трябваше да се оправя с романтични усложнения.

Приближих се до тях, правейки всичко по силите си.

— Добро утро.

— Здравсти, Кала. — Сабин ме изгледа подозрително. Очевидно не ме биваше особено в престорената естественост.

Итън само кимна.

— Закъсняхме ли? — попита Конър, появявайки се заедно с Адна.

— Всъщност идвате точно навреме — отговори Аника.

— По дяволите.

Адна ми помахна, а Конър продължи да говори с Аника.

— Ей! — Някой ме докосна по рамото и аз подскочих.

— Добре ли спа? — попита Рен.

— Тъъ... да.

„Дотук добре.“

„Или пък не.“

Шей влезе в залата заедно с Мейсън и Нев. И тримата дъвчеха хлебчета и плодове. Ароматът на прясно опечен хляб накара корема ми да изкъркори.

— Гладна ли си? — засмя се Рен.

— Не съм закусвала.

— Имам предостатъчно за всички. — Мейсън ми подхвърли едно хлебче и аз впих зъби в него, преструвайки се, че гладът, а не тревогата ме възпират да погледна към Шей. Той бе застанал до Рен и аз

непрекъснато очаквах да се случи нещо. Самодоволна усмивка или поглед... някакъв жест, който да издаде на Рен къде съм прекарала нощта. Въпреки че хлебчето ухаеше прекрасно и бе страшно вкусно, когато преглътнах, имах чувството, че в стомаха ми се спира камък.

Бях изтъркала кожата си толкова жестоко, че тя пламна и в продължение на няколко минути пареше жестоко, затова се надявах, че бях отмила всяка следа от мириса на Шей по себе си. Въпреки това не смеех да срещна погледа му. Сега, когато той беше толкова близо, отново усещах дъх на буря и мокри от дъжд листа, от който по тялото ми пробягваха тръпки. Почувствах как бузите ми се зачервяват.

Търсейки отчаяно начин да отвлека мислите си, насочих вниманието си към Рен.

— Ами ти? Добре ли спа?

— Не особено — отвърна той с гримаса.

Трябваше да положи огромно усилие, за да говоря спокойно, когато си го представих как минава покрай стаята на Шей и ни чува.

— Стаята ти не е ли удобна?

Той се засмя.

— Не е това.

Пулсът ми вече биеше във френетично стакато. Явно бе научил по някакъв начин.

Рен разтърка слепоочията си.

— Имах компания.

— Моля? — Изобщо не ми хареса колко пронизително прозвуча гласът ми.

В този миг Сайлъс влезе в стаята, като се прозяваше. Ако не беше кобалтовосинята му коса, можеше и да не го позная. Днес той бе сменил обичайните си пънкърски дрехи с класическо облекло на Търсач и дори бе препасал меч в ножница на кръста си.

— Изпуснах ли го? Закъснях ли?

Аника се намръщи.

— Като се има предвид, че ти дадох специално разрешение за тази мисия, определено би могъл да си по-точен.

— Съжалявам, Аника. — Сайлъс отметна щурата си коса от лицето. — Не можех да реша кои пособия за писане са най-подходящи за пътуване. В крайна сметка избрах тефтер, молив и химикалка. —

Той ги вдигна гордо във въздуха. — Освен това почти цялата нощ обучавах най-новото ни попълнение.

Рен въздъхна шумно, за да привлече вниманието му.

Лицето на Книжника придоби кисело изражение.

— Който се оказа доста труден ученик.

— Сайлс? — Преместих поглед от Рен към учения с щурата коса. — Той ли е бил компанията ти?

— Още ли ревнуваш? — намигна ми Рен.

— Не ревнувах.

— Нима? Значи винаги звучиш като сърдита харния^[1]?

Този път изчервяването ми нямаше нищо общо с тайното ми преспиване при Шей.

— Човече, ако си решил да смениш отбора, добре дошъл на борда — ухили се Мейсън. — Но определено можеш да си намериш нещо по-добро от някакъв си пънкар.

— Давах му изключително важна информация за мисията — едва не се задави Сайлс, чието лице бе заприличало на домат.

Мейсън сви рамене.

— Всичко, което става в спалнята, е изключително важно.

— Абсолютно си прав — съгласи се Нев и обви ръка около раменете на Мейсън.

Сайлс ту отваряше уста, ту отново я затваряше, ала звук така и не се чу. Най-сетне Рен се смили над него.

— Разказа ми колко си специален. — Той отправи недружелюбна усмивка на Шей. — Заради прапра-и не знам още колко прабаба ти Ейра, която ни вкарала в тая бъркотия, защото станала любовница на някакъв демон.

— Благодаря, че ми напомни — отвърна Шей. — Значи вече знаеш защо в деня на венчавката си, с Кала трябваше да срежете гърлото ми, вместо сватбена торта. Колко жалко, че това не стана.

Рен настръхна.

— Е, аз не съжалявам, че се измъкна невредим от Вейл. Колкото до останалото... ще видим как ще се развият нещата, нали?

По лицето на Шей бавно се разля усмивка.

— И още как.

Затаих дъх в очакване да подхвърли някой намек за среднощното ми посещение, ала той само изгледа свирепо другия алфа. За щастие

на всички ни, мъжкото е го на Шей не бе успяло да заглуши напълно здравия му разсъдък.

— Не успях да ти дам цялата информация, от която се нуждаеш. — Преразказването на уроците му бе помогнало на Сайлъс да се посъземе. — Ти непрекъснато ми ръмжеше.

— А ти ме нарече извращение. — Кучешките зъби на Рен се бяха издължили. — Какво очакваше? Да те целуна?

Мейсън се прокашля.

— Определено можеш да си хванеш нещо по-добро.

Сайлъс не му обърна внимание.

— Просто съобщавам фактите. Стражите са създадени в разрез с природните закони. Вие сте...

Преди Книжникът да успее да довърши, Рен го стисна за гърлото и го вдигна във въздуха.

— Кажи го още веднъж и наистина ще съжаляваш.

Адна сграбчи Рен за ръката, за да го откъсне от Сайлъс.

— Не искаше да обиди никого.

Рен й се усмихна, докато пускаше Книжника на пода.

— Просто държах да се уверя, че е така.

Адна отвърна на усмивката му със смях.

— Всички сме наясно, че с теб шега не бива, големи братко. Не е нужно да ни го доказваш.

— Има късмет, че му се притече на помощ. — Рен обви ръка около раменете й. — За втори път.

— За втори път? — повторих аз.

— Снощи и сега — обясни Рен.

— Не можах да заспя — каза Адна. — Докато минавах покрай стаята на Рен, чух, че Сайлъс му изнася лекция и реших, че няма да е лошо да се намеся, преди нещата да загрубеят.

— Те вече бяха загрубели — уточни Рен. — Но още не се бе стигнало до насилие. Появи се точно навреме.

— Да, страшно ме бива в това — ухили се Адна. — Освен това с теб имаме да наваксваме много изгубено време.

Никога не бях виждала по лицето на Рен по-нежна усмивка от тази, с която той дари сестра си при тези думи. Конър също ги наблюдаваше. Неговата усмивка бе горчиво-сладка и аз разбрах, че му се иска Монроу да беше тук, за да може да види децата си заедно.

— Какво всъщност прави тук книжният червей? — Конър най-сетне откъсна очи от Рен и Адна, за да се обърне към Аника.

— Идвам с вас. — Сайлъс натъпка тефтера и пособията за писане в раницата на гърба си.

— Как ли пък не!

Сайлъс се наду.

— Това са последните дни. Събитията, които предстоят, трябва да бъдат записани.

Конър отправи умолителен поглед към Аника.

— Моля те, кажи ми, че това е някаква шега.

— Той е прав, Конър. — По устните на Аника пробяга усмивка. — Пък и така е по традиция. В мисиите, определяни като „исторически“, винаги е участвал и Книжник.

— Ама професорът може да оплеска нещата — намеси се Итън.

Аника поклати глава.

— Независимо какво мнение имате за него, Сайлъс е получил пълна бойна подготовка, както се изисква от всички Търсачи. Той също идва с вас.

— Не може ли просто да ни дадете диктофони и ние да запишем случващото се в най-големи подробности за следващите поколения? — предложи Конър.

— Не дрънкай глупости — каза Сайлъс. — Ти едно изречение не можеш да свържеш, какво остава да опишеш в най-тънки нюанси онова, което ще бележи епохата на Потомъка.

— Епоха? — разсмя се Рей. — Вече съм от епохално значение?

Сайлъс го изгледа сърдито.

— Е, добре. — Конър се извърна от Аника и отиде при Адна. — Само гледай да не ни се пречкаш.

— Отрядите определени ли са вече? — попита Аника.

— Почти — отвърна Рен. — Сабин, надявах се да си част от отряда за отвличане на вниманието.

Сабин повдигна вежди.

— Ти ли ще го водиш?

Рен кимна.

Тя погледна Итън, който поклати глава.

— Аз отивам в Тордис с Потомъка.

Сабин скръсти ръце на гърдите си и посочи Итън с брадичка.

— Където е той, там съм и аз.

— Търсача? — Рен наклони глава на една страна и я изглежда заинтригувано. — Сериозно?

— Още един въпрос и ще ти отхапя ухото, Рен. — Сабин се усмихна и зъбите ѝ проблеснаха.

Итън не каза нищо, но видях как усмивка подръпва ъгълчето на устните му. В същото време Адна смушка с лакът Рен, който явно се канеше да възрази. Той я погледна и сви рамене, когато я видя да поклаща глава.

— Щом така искаш.

— Аз ще заема нейното място в първия отряд — обади се Нев и смигна на Сабин. — Така че Сабин да отиде в Тордис и да бъде до своя мъж.

— Майната ти — озъби се Сабин и дойде малко по-близо до Итън, който изглеждаше така, сякаш не бе сигурен дали да се разсмее или да побегне.

— Къде е Брин? — попитах, макар че вече се досещах какъв е отговорът.

— Тя ще остане с Ансел — отвърна Мейсън. — Тес получи разрешение да поработят заедно в градината. Брин отказва да се отдели от него.

Аз кимнах — бях очаквала нещо такова. Облекчение бе да знам, че Брин ще бъде до брат ми. Колкото и полезно да би ми било присъствието на моята бета в битката, още по-добре бе да се надявам, че неизменната ѝ отдаденост би могла да измъкне брат ми от лапите на самоомразата.

— Така ще е най-добре — казах. — Тя е точно там, където трябва.

За миг срещнах погледа на Шей и сърцето ми прескочи един удар. Освен почти незабележимия блясък в очите му с цвят на мъх, той с нищо не издаваше какво се бе случило между нас. Независимо колко силни бяха подводните течения от любов, похот и ревност, които минаваха между нас тримата, тази сутрин ни предстоеше друга битка.

— Добре, Нев — каза Рен. — Защо не дойдеш да се запознаеш с останалите от отряда? Тръгваме след няколко минути. Случайно да говориш френски?

— Да не би вече да има и езикови изисквания? — засмя се Нев, докато двамата се отдалечаваха. — Човече, трябваше да ми кажеш преди да се предложи за доброволец.

Нашият по-малоброен отряд се приближи до Аника и останалите Търсачи, очакващи нареждания.

— Веднага щом си готов, Паскал — обърна се Аника към водача на Тордис.

Той кимна на един член на отряда си, който извади ритуални камии и се зае да тъче портал.

— Как ще разберем кога Пазителите са се хванали на въдицата? — попитах аз.

— На Паскал му стигат и пет минути — отвърна Аника.

Конър се засмя.

— Страшно го бива по ефектното излизане на сцената.

— Мерси — ухили се Паскал.

Аника вдигна ръка, сякаш отдаваше чест, докато Паскал, Рен и останалите от отряда прекрачваха блещукация портал.

От мястото, където стоях, не можах да различа кой знае какво, освен ослепително бяло и наситеносиньо от другата страна. Сняг и небе. Корава буца заседна на гърлото ми, когато Нев се преобрази и скочи в портала. Рен, все още в човешка форма, се обърна към нас и като улови погледа ми, се усмихна. Миг по-късно оловносивият вълк се втурна да догони останалите.

После порталът изчезна.

— А сега какво? — попитах, свивайки несъзнателно ръце в юмруци. Предстоеше битка, а аз нямаше да участвам в нея. Кожата сякаш ми беше тясна — копнеех да приема вълчата си форма и да се хвърля в бой. Това бе истинската ми същност. Откакто се бях родила.

— Сега ще чакаме. — Аника ми се усмихна съчувствено.

Когато улових погледа ѝ, изведнъж си дадох сметка, че като Стрела, тя издаваше заповедите, ала рядко участваше в битките. Стоманеният блясък в очите ѝ красноречиво говореше, че и на нея ѝ бе също толкова неприятно да стои настрана, колкото и на мен. В стаята нямаше часовник, но аз имах чувството, че пулсът ми отброява всяка секунда, откакто другите бяха тръгнали. Аника, която крачеше напред-назад, изведнъж се закова на място.

— Сега, Адна.

Адна начаса се залови за работа, потъвайки в сложния танц на своето тъкане. Многоцветни, блестящи лъчи струяха от камите ѝ, извиваха се и се преплитаха, оформяйки бавно очертанията на онова, което щеше да се превърне в нашата врата.

Врата към какво?

Пред нас лежеше Тордис. Ако успеехме, Шей щеше да се сдобие с първия меч от Кръста на елементите. Неволно потреперих, припомнила си ужасяващото творение на Лоуган, което ни бе посрещнало в недрата на Халдис. Какво ли ни очакваше в Тордис?

— Готово. — Адна дишаше тежко и когато Конър я прегърна през раменете, тя се облегна на него.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна.

— Просто трябваше да се уверя, че ще излезем точно където трябва.

Итън се приближи до вратата, следван плътно от Сабин, която вече бе приела вълчата си форма. Търсачът кимна на Аника и прекрачи през портала.

Аз надникнах след него и през проблясващия отвор видях почти ослепяващата белота на снега, нарушавана тук-там от назъбени черни скали.

Леко докосване по рамото ме накара да подскоча.

— Извинявай — усмихна ми се Шей. — Готова ли си?

— Аха — отвърнах с предизвикателна усмивка. — Притесняваш ли се?

— Не. — Той изпъна рамене. — Аз съм Избраника, забрави ли?

Разсмях се, когато той се извъртя настрани, за да ми покаже пикелите, които бе втъкнал в колана си.

— За късмет — обясни. — А и защото сме тръгнали към друга планина.

— Да се надяваме, че няма да ни се наложи да разчитаме единствено на късмета — подхвърли Конър през смях и като мина покрай нас, пристъпи в портала, хвърляйки недоволен поглед на Сайлс, който бе извадил тефтера си и драскаше някакви бележки в него. — Внимавайте какво приказвате, малките, защото от тук нататък всичко се записва.

Адна потропа с крак.

— Ще се размърдате ли най-сетне? Другият отряд навярно би искал да си свършим работата възможно най-бързо.

— Слушам и изпълнявам, сър! — ухили се Шей и като стисна ръката ми, се обърна, за да последва Конър. Вместо да го пусна, аз го притеглих към себе си, изправих се на пръсти и го целунах лекичко по устните.

— Нямах нужда от късмет — уверих го. — Но се радвам, че си взел пикелите.

В отговор той ме целуна толкова продължително, че Конър подсвирна. Шей поклати глава и като ме пусна, мина след него през портала.

Топлината от прегръдката на Шей бе изместена от хладен допир. Погледнах надолу и видях, че Мейсън, приел вълчата си форма, е вдигнал глава към мен. Преобразих се и начаса гласът му отекна в главата ми:

— Следвайте водача. Дайте път на дамите.

— Не съм никаква дама и да не си го забравил — гризнах го по рамото аз.

— Имаш право — изплезил език Мейсън. — Не мисля, че една благовъзпитана дама би позволила да я целунат по този начин.

— Млъквай, Мейсън.

Той изджавка и размаха опашка.

— Кажи ми, щеше ли да оставиш любимия да се приближи толкова, ако Рен все още беше тук?

— Казах да млъкнеш.

— Просто искам да знам какви са изгледите ми да спечеля баса с Нев.

Той изляя, когато го оръфах за хълбока, и скочи през проблясващия портал.

В мига, в който докоснах земята от другата страна, дробовете ми се изпълниха с най-студения и свеж въздух, който бях дишала някога. Преглътнах го, питайки се колко ли високо се намираме.

Получих отговор на въпроса си веднага щом се огледах наоколо. Земята се спускаше под краката ми под невъзможен ъгъл. Само една стъпка и със сигурност щях да полетя надолу, неспособна да спра, чак докато не се озова в подножието на планината. Обърнех ли се на

другата страна, виждах синьо небе, по което се плъзгаше облак. Облак на нивото на очите ми.

Шей бавно се въртеше в кръг, като внимаваше да не загуби равновесие.

— Къде сме?

— Надморска височина — четири хиляди четиристотин деветдесет и пет метра — избъбри Сайлъс. — Географска ширина — седем градуса, географска дължина — четирийсет и седем градуса.

— Намираме се в швейцарските Алпи — прекъсна го Адна, докато затваряше портала. — Не много далеч от Мюрен.

Тя посочи с една от камите си гладката обсидианова скала недалеч от нас.

— А това е входът на Тордис.

Шей се взря в гладката черна скала и изрази на глас онова, което си мислех и аз:

— Ама тук няма никакъв отвор.

— Има — увери го Адна, втъквайки камите в колана си. — Просто трудно се забелязва.

Итън вече отиваше към тъмната стена. Когато стигна до нея, протегна ръце и тръгна настрани, като през цялото време плъзгаше длани по повърхността ѝ. Изведнъж спря, нададе тихо възклицание и изчезна.

Сабин изскимтя и се втурна към стената. Подуши ръба ѝ и започна да драска с нокти по черния камък. Внезапно една ръка се появи сякаш от нищото и посегна към нея. Тя изскимтя и политна назад. Аз скочих към нея, ужасена, че е започнала дългото, безкрайно падане по планинския склон. Стиснах я за врата със зъби, като в същото време седнах на задни лапи, запъвайки предните в снега. Сабин изръмжа.

— Пусни ме, Кала.

— Не и докато законът за земното притегляне не престане да работи против нас — изръмжах в отговор.

Гласът на Мейсън достигна и двете ни.

— Стига си се съпротивлявала, Сабин. Да не искаш да паднеш от този връх? Няма да си особено привлекателна, ако станеш на палачинка.

Сабин отново изръмжа, но престана да се бори.

— Благодаря, Мейсън.

Продължих да стискам Сабин за врата, навярно малко по-силничко, отколкото бе необходимо, но тя едва не бе повлякла и двете ни в един страховит скок в нищото. Бях ядосана.

Когато най-сетне се уверих, че сме си възвърнали равновесието, я пуснах. Тя ми хвърли злобен поглед и отново се обърна към каменната стена.

Главата на Итън, сякаш отделена от тялото и носеща се над скалата, се появи точно така, както и ръката му преди малко.

— Съжалявам! Просто се опитвах да ти покажа пътя.

Двете със Сабин се приближихме и когато огледах стената по-внимателно, видях къде е останалата част от тялото му, ала това стана чак когато едва не се блъснахме в него. Крив отвор, като рана върху кожата на планината. Всичко зад Итън тънеше в непрогледен мрак. Прииска ми се да изскимтя, но успях да го замаскирам с изръмжаване.

— Какво гостоприемно на вид местенце. — Шей се бе приближил зад нас.

Итън се обърна, давайки ни знак да го последваме.

— Да вървим.

Нисък рев, пропит с болка и гняв, ме накара да се обърна. Нагоре по склона, хвърляйки сняг и лед зад себе си, препускаше най-голямата мечка, която бях виждала някога. Беше поне два пъти по-едра от гризлото, което бе нападнало Шей близо до Халдис. Това създание изглеждаше като извадено от някоя ледена епоха.

— Итън! — изкрещя Конър. — Изглежда, че един Страж се е измъкнал на другия отряд.

Арбалетът на Итън се показва през отвора в скалата преди останалата част от тялото му. Докато се измъкне напълно, той вече стреляше. Сабин, Мейсън и аз се втурнахме след стрелите му.

Подпомагано от земното притегляне, спускането ни бе по-бързо, отколкото ни се искаше. Нямахме да имаме особен контрол при сблъсъка си с мечката, което означаваше, че първият удар трябваше да е решаващ. Когато се приближихме, усетих солен, металически мирис. Мечката вече беше ранена.

— Бяга от другия отряд — изпратих мисълта си към останалите вълци. — Опитайте се да намерите раната.

— Дадено, шефе. — Мейсън скочи във въздуха и се приземи върху гърба на мечката, впивайки зъби в рамото ѝ, за да не полети покрай главата ѝ. В същото време Сабин се сниши, долепайки се до земята, така че да мине под мечката. Когато се озова точно под звяра, тя вдигна муцуна и с всичка сила го ухапа по корема.

Мечката изрева, забави крачка и започна да се върти в кръг, мъчейки се да се отърси от вълците... и по този начин разкри раната, която зееше от едната страна на тялото ѝ. Аз скочих и се стоварих точно там с цялата сила, която имах. Зъбите ми потънаха дълбоко в раната, докато не достигнаха костта. Мечката се изправи на задните си лапи и нададе яростен рев. Дватамата с Мейсън полетяхме във въздуха и се сгромолясахме върху заснежения склон. Ала в отчаяното си желание да се отскубне от острите ни зъби, мечката не можа да запази равновесие и падна по гръб. Сабин, все още вкопчена в корема ѝ, се озова отгоре ѝ. Без да губи нито миг, вълчицата отново заби зъби в меката плът, разкъсвайки я на парчета. Мечката замахна с тежка лапа, но Сабин отскочи настрани.

Звярът опита да се изправи, ала нападението на Сабин се бе оказало фатално — кръв и вътрешности се изсипаха върху леда, образувайки алена река, която потече от ръба на склона. Мечката изрева още веднъж, а после застина.

— Има ли други? — Мейсън обърна муцуна по посока на вятъра.

— Доколкото мога да усетя — не — отвърнах и се обърнах към Сабин. — Страхотна работа.

Тя изсумтя.

— Нищо особено.

Ние затичахме обратно по склона.

— Всичко наред ли е? — попита Итън.

— Беше сама — отвърнах, приемайки човешката си форма.

— Добре. — Той праметна арбалета си през рамо. — Не че се учудвам. Хората на Паскал си ги бива. Дори един изплъзнал се Страж е достатъчен, за да го накара да побеснее.

— Навярно са мислели, че няма да стигне далече — предположих. — Мечката вече беше ранена. Сабин просто довърши започнатото от тях.

— И то как! — обади се Конър и като се наведе към Итън, прошепна силно в ухото му: — Човече, приятелката ти е доста

страшничка.

Итън го изгледа свирепо, а Сабин изръмжа.

— Ето! Само погледни това. — Конър посочи оголените й зъби.

— Прочи си да те ухапят. — Адна го сграбчи за гърба на якето и го дръпна по-надалеч от Сабин. — Да се залавяме за работа.

Итън се засмя и отново се шумутна в пещерата. Сабин и Мейсън го последваха. Аз вървах на няколко стъпки зад тях. Шей бе плътно до мен, а когато погледнах през рамо, видях Конър, Сайлс и Адна да завършват малката ни групичка.

Мракът изведнъж лумна в червено, когато Итън запали сигнална ракета, обливайки стените в алена светлина, от която изглеждаше така, сякаш скалите кървяха. Тунелът бе тесен — толкова, че Итън едвам се провираше през него. Затаих дъх, когато го чух как сумти, докато се мъчи да си проправя път напред. Принудени бяхме да приемем човешкия си облик и да се движим странишком между грапавите стени на пещерата.

В тунела появаше вятър и неспирният му шепот бе скръбен и тревожен. Сигналната ракета на Итън примига и угасна, ала вместо да потъне в непрогледен мрак, пещерата си остана светла. Изгубили червения си цвят, стените изведнъж придобиха мек, млечносинкав оттенък. Чух как Итън си пое рязко дъх.

Той ни погледна през рамо.

— Не сме сами.

— Стражи? — попита Конър.

Итън кимна.

— Трима. Все още в човешки облик.

Промъкнах се до него и надзърнах в светлината. Тунелът се разширяваше, отстъпвайки място на покрита със сняг пещера — почти съвършен кръг, вдълбан в планината. Мястото бе скрито от външния свят, единственият начин да се стигне до него, бе през тесния проход, по който се бяхме промъкнали. От другата страна на откритото пространство огромна ледникова стена покриваше планинския склон. Слънчевите лъчи се отразяваха в гладката повърхност и караха многобройните оттенъци на синьото да греят като скъпоценни камъни. Светлината бе толкова ярка, че беше почти невъзможно да се забележи какъвто и да било отвор в леда, ала аз знаех, че Тордис е скрит в този ледник.

Ала между Тордис и нашата групичка струйка дим се издигаше към небето. Трима души се бяха сгушили около малък огън. Носеха дебели зимни дрехи, достатъчно плътни, за да издържат неочаквани дежурства във вкочаняващия студ на планината.

— Най-добре да нападнем, докато елементът на изненада все още е на наша страна — каза Конър.

— Не мисля, че той е на наша страна — възрази Итън. — Обзалагам се, че вече очакват появата ни. В миналото сме проучвали това място и досега никога не сме се натъквали на Стражи отвъд първия проход. Тази групичка е нещо ново.

— Пазителите затагат охраната около свещените места — предположи Шей. — Знаят, че ще дойдем за частите.

— Е, не можем да направим кой знае какво по този въпрос, нали? — Конър извади мечовете си.

— Почакай. — Сложих длан върху ръката му.

— Какво да чакам?

— Те са Стражи. Като нас.

— Донякъде — намръщи се Итън.

— Нека поговоря с тях.

— Ти да не полудя? — Итън вече бе свалил арбалета от рамото си.

— Не е — отвърна Шей. — Колкото повече съюзници успеем да привлечем, толкова по-добре. Може пък мечките също да са недоволни от сегашната управа.

Итън му хвърли смразяващ поглед.

— Нали вие сте зад мен — продължих аз. — Обърка ли се нещо, ще се хвърлите в атака. Всичко ще е наред.

Конър погледна към Итън, който сви рамене.

— Тя е алфата.

— Добре, Кала — съгласи се Конър. — Давай, щом смяташ, че си струва да опиташ. Само недей да забравяш, че мечките са сръдливи, упорити животни.

— И миришат лошо — добави Итън.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Мейсън.

— Не. Сама няма да им се сторя толкова заплашителна.

— Късмет — пожела ми Шей, докато се провирах през тесния отвор, за да изляза на светло.

В мига, в който се показах на открито, Стражите скочиха на крака и се обърнаха към мен. Вдигнах ръка и им помахах, без да спирам. Те запазиха човешката си форма — нещо, което ми се видя обнадеждаващо. Блъсна ме тежката мускусна миризма на мечка и ме накара да сбърча нос. Итън имаше право за мириса им. Не беше приятен.

Един от Стражите пристъпи напред, сваляйки качулката си. Оказа се жена с медночервена коса, сплетена на плитки, и тъмни очи, които сезираха в мен.

— Pourquoi vous êtes ici, le loup?

„Защо си тук, вълко?“

Три и половина години изучаване на френски в гимназията ми помогнаха да разбера поне това. Вълк. Значи знаеше какво съм. Нямахме обаче да успее да й отговоря на френски.

— С приятелите ми търсим нещо — обясних, като се надявах да говори английски.

Тя се усмихна.

— Имаш приятели, които търсят. — Дори силният френски акцент не можа да скрие изпълненото със злост ударение, което тя постави върху последната дума.

— Търсачите са приятели на нашата раса. — Продължих да вървя напред. Другите Стражи бяха застанали от двете страни на жената. — Господарите ни искат да вярваме другояче, ала то е единствено в наша вреда.

— Дръзко твърдение, идващо от устата на някой, който е още дете. Може би си била подведена заради младостта си.

— Научих истината за войната — казах аз. — И знам, че се бием на грешната страна.

Тя се изсмя и погледна към другите двама, които се ухилиха.

— Не, petite loup^[2], просто новите ти приятели са готови на всичко, за да те излъжат, защото знаят, че ще изгубят тази битка.

Не бях сигурна дали потреперих от повелия леден вятър или от резкия ѝ тон.

— Вълците може и да са глупави. — Тя вдигна ръка и пред очите ми ноктите ѝ се издължиха, превръщайки се в хищни, животински нокти. — Mais nous ne craignons pas la guerre.^[3]

Миг по-късно сянката на огромен звяр закри слънцето и аз се олюлях.

— Кала! — чух да крещи Шей, когато страховитата мечка замахна към мен, ала аз вече се бях претърколила настрани, преобразявайки се в движение.

Когато се изправих на крака, видях, че мечката се опитва да издърпа стрелите, които стърчаха от тъмната ѝ козина. Свирепа ярост изпълваше оглушителния ѝ рев.

Още стрели изсвистяха във въздуха, ала мечката не им обърна внимание и вместо това се нахвърли върху мен. Докато се готвех да посрещна атаката ѝ, видях как Мейсън и Сабин профучават покрай мен, за да се заемат с другите двама Стражи.

С крайчеца на окото си зърнах златистокафява козина до себе си и разбрах, че не съм сама в битката. Шей врълетя върху мечката точно преди тя да се докопа до мен. Ударът в хълбока я изненада и тя изви глава. Възползвайки се от моментното ѝ разсейване, аз се хвърлих напред и склжих челюсти около врата ѝ. Усетих как зъбите ми разкъсват дебели сухожилия, ала хватката ми не беше достатъчно силна, за да строша трахеята ѝ.

Мечката се изправи на задни лапи и аз, все още вкопчена във врата ѝ, увиснах като парцалена кукла. Чух как Шей изляя под мен и когато мечката изръмжа от болка, разбрах, че отново е нападнал. Ритайки със задните си крака, се оттласнах от нея и се преметнах във въздуха. Може и да не бе най-изящният ми ход, но поне успях да се завъртя и да се приземя на крака.

Мечката кървеше силно от раната, която бях оставила на врата ѝ, както и там, където Шей я бе ухапал по хълбока. Междувременно Конър се бе присъединил към него, стиснал в едната си ръка меч, а в другата — катар. Докато Шей отвличаше вниманието на мечката, Търсачът се прокрадна още по-близо. С невероятна бързина той замахна с меча си към врата на звяра, разширявайки още повече оставената от мен рана, като в същото време заби късата кама в гърдите му. Мощна тръпка разтърси тялото на мечката и Конър едва успя да се завърти, освобождавайки острието си, преди тя да рухне на земята.

— Да вървим! — Конър се втурна към останалите.

Стигнахме до Сабин тъкмо когато тя отскочи настрани, преследвана от две мечки, едната — черна, а другата — пепеливокафява. Изведнъж рошавата черна мечка изрева и се сгромоляса безжизнено на земята. Една от стрелите на Итън стърчеше от лявото ѝ око.

Кафявата мечка замахна с лапа, привидно леко движение, ала то бе достатъчно, за да просне Сабин на земята. Итън изкрещя и изтича до нея. Мечката нададе рев и се нахвърли върху замаяната вълчица, ала Мейсън ѝ препречи пътя.

Лъскаво острие проблесна покрай нас с Шей и мечът на Конър потъна в хълбока на мечката. Животното изрева, но дори не се олюля. Конър изруга, а аз скочих напред, щраквайки със зъби към ахилесовите сухожилия на мечката. Не улучих и се ударих в земята. Шей опита същия ход, ала мечката го изрита с все сила в челюстта, запращайки го на земята до мен.

Изведнъж огромното животно залитна, а предната му лапа щръкна под странен ъгъл. Сребърно въже се бе проточило от рамото на мечката и я дърпаше. Отне ми известно време, докато разпозная камшика с шипове на Адна. Сайлъс я държеше през кръста и с общи усилия двамата успяха да повалят звяра на една страна. Той изрева от болка, махайки с лапа към камшика.

— Конър! — Кокалчетата на Адна бяха побелели от стискане, а лицето на Сайлъс бе също толкова безкръвно, колкото и нейните ръце.

Конър се хвърли напред, вдигнал лявата си ръка. Докато мечката бе обърната към най-новите си нападатели, катарът на Конър потъна дълбоко в раната на врата ѝ. Ревът на животното изведнъж се превърна в задавено хъхрене и то се отпусна безжизнено.

Сумтейки, Конър издърпа оръжието си от гърлото на мечката и го избърса в снега.

— На това му се казва битка.

— Дотук бяхме с идеите за съюзничество — подхвърли Итън. Сабин бе приела човешката си форма и той ѝ помогна да се изправи на крака, като се взираше изпитателно в лицето ѝ.

— Добре съм — увери го тя. — Не ми е първата битка.

— Мечката здравата те удари. — Той я докосна по бузата.

— Мога да го понеса.

Итън се усмихна.

— Бих предпочел да не се налага.

В този миг Шей докосна муцуната ми с нос.

— Добре ли си?

— Да. — Побутнах го лекичко с рамо, както стояхме един до друг. — Благодаря за помощта.

— За мен беше удоволствие. — В зелените му очи проблясваха закачливи пламъчета. — От доста време мечтая да си уредя сметките с мечките.

Размахвах опашка, оставяйки смеха си да изпълни ума му.

— Време е за основния номер в програмата. — Конър се бе приближил до нас и гледаше Шей. — Мисля, че за това ще имаш нужда от ръцете си.

— Веселбата май свърши. — Шей ме близна по муцуната и аз отново се разсмях.

— Веселба?

— Ами да. Защо, ти не се ли позабавлява?

Той все още ме гледаше, когато прие човешката си форма. Облегнах брадичка в дланта му и го близнах по пръстите. Да се бия с Шей до себе си бе повече от забавление. То бе всичко.

[1] Свирепо митологично създание, полужена полуптица. — Б.пр. ↑

[2] Вълче (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Но ние не се боим от войната (фр.). — Б.пр. ↑

— Значи това е Тордис — промълви Шей, сякаш бяхме влезли в някакво светилище.

Халдис несъмнено беше внушителен. Подобният му на паст вход бе като предупреждение, обезкуражаващо всеки, комуто би хрумнало да поразгледа пещерата. Тордис едва ли би могъл да бъде по-различен. Тъмният проход в планината, от който всеки можеше да получи клаустрофобия, пазеше тайна, вдълбана в сребристосинята ледникова стена пред нас. Тайна, която навярно бе най-великолепното място, което бях виждала през живота си. Изпълнената с лед пещера бе не просто красива, тя направо спираше дъха. Всяка заскрежена повърхност улавяше светлината и я отразяваше. Тунелът грееше, обримчен в проблясващ воал от слънчеви лъчи, изящни като дантела, ала далеч по-прекрасни. Танцуващата паяжина, изтъкана от светлина, бе нарушавана единствено от малък тъмен отвор в далечния край на пещерата.

Шей го посочи.

— Май сме тръгнали натам.

— Откъде знаеш? — попита Итън.

— Халдис беше в нещо като преддверие на основната пещера — обясни Шей. — Предполагам, че с Тордис е същото.

— Звучи логично — съгласи се Конър, въпреки мрачно свъсените вежди на Итън. — Да вървим.

Аз вдигнах муцуна и отворих уста, оставяйки ледения въздух да се плъзне по езика ми. Нищо. Никакви тревожни миризми, нито неприятни вкусове, които да предупреждават за дебнеща опасност.

Шей ме наблюдаваше.

— Някакви признаци за паяци мутанти, Кал?

Аз изджавках и помахих с опашка.

Той се намръщи.

— Сигурна ли си?

— Наистина изглежда ужасно подходящо за бърлога на Пазителите. — В гласа на Сабин се долавяше тревожна нотка.

— Така е — съгласих се, поглеждайки към нея. — Но не усещам нищо.

— И сега какво? — попита Мейсън, дращейки с лапа по леда.

— Продължаваме. — Аз изприпках напред.

— Това не ми харесва — чух да мърмори Итън. — Тук има нещо. Не може да няма.

— Да... — Конър си пое дълбоко дъх. — Но ако наистина не се спотайват никакви изчадия...

Извих нетърпеливо глава, подразнена от колебанието им. Исках да вземем Тордис и да се махаме оттук. Ако Пазителите не бяха оставили някое отвратително чудовище да пази мястото, най-вероятно с появата си бяхме задействали някаква аларма и много скоро наоколо щеше да гъмжи от врагове. Точно както бе станало, когато спасихме глутницата ми от тъмницата под „Едем“. Ала в Тордис не виждах, нито надушвах нещо, което да издава, че не сме сами. Като се изключат мечките, не бях забелязала никакви пазачи, нито пък каменни гаргойли, скрити в цепнатините на скалите, готови да предупредят господарите си, че сме нахлули в свещеното място. Но дори така не исках да се бавим тук повече, отколкото бе необходимо. Най-добрата стратегия бе Шей да грабне парчето от Кръста, скрито тук, и да се върнем в Академията възможно най-бързо.

Тъкмо се канех да изръмжа на спътниците си, които се мотаеха, когато очите на Конър, които оглеждаха отвора на тунела, изведнъж се разшириха.

— Кала, спри!

Ръмженето ми бързо се превърна в скимтене, предупреждението му бе дошло секунда по-късно, отколкото трябваше.

Предната ми лапа се спусна към пода и срещна... само въздух. Под мен вече нямаше покрита с лед повърхност. Земното притегляне и собствената ми инерция ме повлякоха в празното пространство. Дупка, която все още не можех да видя, въпреки че пропадах в нея.

Отчаяно задрасках по леда със задните си лапи, ала напразно. Тялото ми се претърколи през невидимия ръб.

Нададох вой, но викът на ужас бързо отстъпи място на стон, когато болка проряза крайниците ми, стигна чак до опашката и се разля по гръбнака ми. Увиснах във въздуха, ръмжейки и махайки с крака.

— По дяволите, момиче! — изкрещя Итън. — Не мърдай.

Най-сетне осъзнах, че не падам. Болката идваше от това, че Итън ме беше уловил... за опашката.

Сърцето ми биеше лудешки, кръвта бучеше оглушително във вените ми. Дори докато Итън ме изтегляше (всяко подръпване на козината и сухожилията ми бе същинска агония), все още не виждах къде свършва подът и започва дупката.

Най-сетне се озовах от безопасната страна на ръба и рухнах върху заледените камъни. Итън пусна опашката ми и приседна на пети, изпусвайки шумно дъха си.

Изправих се и щракнах със зъби към него.

— Какво, по дяволите? — изглежда ме той сърдито.

Преобразих се и отвърнах на гневния му поглед.

— Това беше опашката ми.

— Е, съжалявам — отвърна той. — Предполагам, че трябваше да те оставя да паднеш.

Аз го зяпнах и постепенно засрамена усмивка надделя над унижението ми.

Итън поклати глава и се засмя.

— Ама че благодарност.

— Аха — казах. Знаех, че трябва да му се извиня, ала дупето все още ме болеше. — Май съм ти задължена.

Конър огледа пещерата с присвити очи.

— Красавицата уби звяра^[1].

— Какво? — намръщих се аз.

— Пещерата. — Шей проследи погледа му и поклати сърдито глава. — Тя е смъртоносен капан. Ето защо няма паяци мутанти.

— Невероятно! — Драценето на молива на Сайлърс в тефтера му отегна в пещерата и Конър го изгледа свирепо.

— Знаеш ли, всичко ще мине много по-добре, ако не говориш!

Без да му обръща внимание, напълно погълнат да си води трескаво записки, Сайлърс се приближи до невидимия ръб на бездната, мъчейки се да надникне в дълбините ѝ.

— Впечатляващо.

Итън запали още една сигнална ракета и я хвърли там, където бях паднала. За частица от секундата зърнах очертанията на пропастта — съвършен кръг, навярно четири стъпки в диаметър. Светлината

падеше ли, падеше, докато най-сетне червеното ѝ сияние се изгуби от очите ни. Ала звук от тупването ѝ на пода така и не се чу, единствено тишина, която сякаш ме прониза до костите и ме накара да потреперя.

— О, господи! — прошепнах, опитвайки се да потисна представата как падам. Преглътнах мъчително и погледнах към Итън.

Той кимна, а после запали още една сигнална ракета и я хвърли на десетина стъпки пред нас. Тя отскочи от пода и изчезна в друга невидима бездна.

— Проклятие.

Следващата сигнална ракета полетя на двайсетина стъпки пред нас. Тя дори не се удари в пода, изгубвайки се почти моментално от погледите ни.

Мейсън изскимтя. Двамата със Сабин обикаляха неспокойно около мен и козината им ме докосваше.

— Страхотно. — Конър приклезна, въртейки глава напред-назад. — И как се очаква да преминем?

— Колко пукнатини има според теб? — попита Шей.

— Няма как да разберем — отвърна Итън. — Ракетите едва успяват да ни ги покажат за миг. Пещерата е създадена, за да заблуждава погледа. Дори с промяната в светлината, пак е трудно да преценим доколко ще успеем да ги бележим.

— Да хвърлим Сайлърс в някоя от тях — предложи Конър. — Може би не са чак толкова дълбоки.

— Ей! — Сайлърс се отдръпна от ръба.

Шей коленичи до Конър.

— Носите въжета, карабинери^[2] и скални клинове, нали?

— Аха — в случай че се наложи да се катерим — отвърна Конър. — План ли имаш.

Шей вече свалеше пикелите от гърба си.

— Наистина ще се наложи да се катеря, само че по корем.

— Какво искаш да кажеш с това, че ти ще се катериш? — попита Итън, докато Шей му подаваше един от пикелите.

— Колко често ходите да се катерите? — Шей вече бе взел едно въже от Конър и го завързваше около тялото си.

— Когато се налага... — отвърна Конър, сбръчквайки чело.

Шей се намръщи.

— Така и предполагам. Което означава, че съм най-опитният тук. Аз ще опъна въже.

— Как ли пък не — възрази Итън. — Може и да си най-опитният, но освен това си и най-ценният. Не може да се излагаш на такъв риск.

Шей се усмихна. Кучешките му зъби се бяха издължили.

— Колко от приятелите си, както и от моите, искате да изгубим, защото сме заседнали тук? На двамата с Конър ще ви отнеме цяла вечност, за да стигнете до другата страна. Знам, че мога да го направя. При това бързо.

Вече бях започнала да треперя при мисълта за това как Шей пълзи между пукнатини, които никой от нас не можеше да види. Освен това се зачудих дали си дава сметка, че току-що бе включил Рен сред приятелите си.

Конър прокара разтревожено ръка през косата си.

— Как може да си сигурен? Не знаем колко надалеч се простира този капан.

— Виждате ли как пещерата се стеснява на около петдесетина стъпки оттук, отвеждайки точно до онзи отвор? — Шей посочи далечния край на блещукащата зала. — Готов съм да се обзаложа, че капанът свършва там. Тордис се намира от другата страна на онзи тунел.

— Не можеш да си сигурен — не отстъпваше Конър.

— Напротив. — Шей сведе поглед и понижи глас. — Усещам го.

Конър изсумтя.

— Е, значи поне Силата е с теб.

— О, я млъквай — изръмжа Шей. — Да се залавяме за работа. Подайте ми скалните клинове.

Адна му подхвърли една раница.

— Не бива да излагаме Потомъка на опасност — обади се Сайлъс, обръщайки се към Адна. — Защо не отворим портал?

— Къде точно? — попита Адна, като махна с ръка към невидимите, но смъртоносни капани. — Дори да открием някоя скална площадка там, кой знае колко ще е широка. Някой може да прекрачи през портала и да полети право в бездната.

— Поради което ще отида аз — заяви Шей. — Трябва да се добера до отвора в другия край на пещерата. Ако мястото е

организирано като Халдис, значи това е уловката и озовем ли се там, вече ще е лесно.

— Но ако паднеш, преди да стигнеш... — започна Итън.

— Клинът ще ме задържи и вие ще ме изтеглите обратно — прекъсна го Шей, забивайки един от клиновете в пода с тъпата страна на пикела, след което завърза въжето около него. — Ще си проправя път дотам, като забивам клинове и ще завържа въжето от другата страна, така че като се обезопасите, ще можете да минете без проблем. Никой няма да падне или ако все пак го направи, ще е само на няколко сантиметра, преди осигурителните въжета да го уловят.

— Не съм сигурен... — Конър все още изглеждаше неспокоен.

Адна въздъхна и коленичи, за да помогне на Шей да намери останалите френдове^[3] и карабинери.

— Планът ти е добър, Шей. — Тя срещна предупредителния поглед на Конър. — Знаеш, че е добър — добави тя, обръщайки се този път към Търсача. — И при това единственият, с който разполагаме. Паскал разчита на нас, а вече се забавихме достатъчно. Не бяхме предвидили втората групичка Стражи.

— Е, добре — отстъпи Конър и подаде още едно въже на Шей. — Завържи се и с него. Ние ще го държим, в случай че клинът поддаде.

Шей го изгледа сурово.

— Клинът няма да поддаде. Да не съм идиот.

— Просто вземи и второто въже — настоя Конър.

Въздържайки се да не му цапне един, Шей все пак се върза и с второто въже и прокара крак там, където бях полетяла от ръба. След това застана на четири крака. Искан да му извикам да внимава, но се тревожех, че така само ще подкопая увереността му.

Петдесетина крачки сякаш не е кой знае колко голямо разстояние, но да гледам как Шей напредва бавно през пещерата, беше направо болезнено. В едната си ръка държеше пикел и от време на време замахваше с него и го забиваше в пода пред себе си, докато пълзеше напред. Нарездаше френдовете на равни интервали, провирайки въжето през тях. Постепенно през пещерата започна да се оформя криволичещ път. Дори с въжето, отбелязващо пътя му, пукнатините все още не се виждаха. Всъщност, отстрани изглеждаше сякаш някой смахнат или пиян катерач бе решил да начертае

налудничавия си маршрут върху равната повърхност. Единствено споменът за това как подът пропада под мен ми напомняше, че не бива да вярвам на очите си.

Изведнъж Шей изруга и звукът отекна в заледената пещера.

Аз изпищях — Шей падаше. Ала падането му трая само миг. Замахвайки с пикела, той го заби в стената на пропастта, която не бе успял да открие достатъчно бързо. Увисна на една ръка, но осигурителното въже се бе опънало и (точно както бе предвидил), той падна само на няколко сантиметра. Това обаче не попречи на сърцето ми да се опита да изскочи от гърдите.

— Добре ли си? — задавено извика Конър.

— Да — запъхтяно отвърна Шей. — Обаче тази част ще е проблем — следващите две пропасти са разделени от не повече от седем-осем сантиметра.

— Проклятие — изруга Адна. — Та това е по-тясно от гимнастическа греда.

— А аз не съм никакъв акробат. — (Смехът на Мейсън прозвуча доста напрегнато.

Двамата със Сабин си бяха възвърнали човешката форма, когато Шей бе тръгнал да прекосява пещерата. Вълците може и да имаха добри рефлексии, ала ако щяхме да използваме катерачески пособия, за да преминем от другата страна, трябваше да сме в човешки облик.

Шей заби един клин, за да се закрепим сигурно.

— Ще издълбая няколко дупки, за които да се хванем — извика той. — Тук ще се наложи да се катерим по стената.

— Да се катерим? — Имах чувството, че някой е натъпкал в гърлото ми топка памук. Да притичам по ръба на бездънни пропасти беше едно, а доброволно да се спусна в една от тях — нещо съвсем различно.

Мейсън се приведе към мен и ме смушка с лакът.

— Това беше дяволски секси. Видя ли какво направи с раменете си? Шей май увеличава преднината си — като нищо ще се наложи да дам на Нев по-добър курс на залагане.

Изръмжах, ала Мейсън само се разсмя.

Точно както беше казал, с помощта на пикела си Шей дълбаеше в скалата дупки, достатъчно големи, за да послужат като опора за крак или ръка. След това продължи напред, забивайки поредния клин.

Почти бе достигнал тъмния отвор в блещукащата ледена стена. Най-сетне се добра до другата страна на пукнатината, изтегли се нагоре, заби още един клин и издърпа тялото си над ръба на пропастта. Инерцията на движението му бе достатъчна, за да го запрати направо в зейналия вход на тунела...

... и да го скрие от погледа ни.

— Шей! — изкрещя Конър. — Добре ли си?

Затаих дъх, докато не видях главата на Шей да се показва от мрака.

— Добре съм! — Беше застанал на четири крака — явно не можеше дори да коленичи, без да си удари главата в тунела. — Покривът е нисичък, но всички би трябвало да успеем да се проврем. От другата страна се вижда светлина. Почти съм сигурен, че там ще намерим Тордис.

— Отлична работа! — извика Конър, който вече се бе заел да връзва въжето за колана на Адна. — Ти върви първа, за да изведеш Потомъка оттам, ако в онази малка пещера нещо се нахвърли отгоре му, докато ние още пресичаме.

Адна кимна, прехапала устни.

— Въжето е опънато както трябва. — Шей ни помаха и посочи последния френд, който бе закрепил в далечната стена. — Може да тръгвате!

Адна направи няколко сковани крачки напред, принуждавайки се почти насила да доближи ръба на първата пукнатина. Не че можех да я виня. Аз също не изгарях от желание да се приближа до страховитите бездни. Сайлъс вдигна въжето и тъкмо се канеше да се завърже, когато Конър му го издърпа от ръцете.

— Ти ще минеш последен.

— Какво? — Очите на Сайлъс за малко да изскочат от орбитите си.

Конър се ухили и подаде въжето на Сабин, която тръгна след Адна.

— Това май ще се окаже особено вълнуващ епизод от удивителната история, която описваш. Смятам, че прекосяването на пещерата заслужава най-доброто от писателските ти умения.

Сайлъс го изгледа продължително, преди да отстъпи назад. Все пак трябва да му се признае, че начаса се захвана с бележките си,

макар да не бях сигурна дали описва случващото се или подготвя ново оплакване против Конър.

Аз останах назад с Книжника, не защото бях зажадняла за компанията му, а защото исках да изчакам, докато не станеше абсолютно наложително да прекося пещерата. Адна вече се бе добрала от другата страна и се промушваше в тесния тунел покрай Шей. Стомахът ми се сви, докато гледах как Сабин се спуска в пропастта. Способността да се катери сякаш ѝ бе вродена и гъвкавото ѝ тяло с лекота намираше издълбаните от Шей дупки. Итън идваше зад нея, следван от Мейсън.

— Твой ред е. — Конър закачи един карабинер за колана ми и провря осигурителното въже през него.

Някак си успях да кимна, но това бе всичко — умът ми отказваше да оформи каквито и да било думи или мисли, докато вървах по въжето на Шей. Никога не бях предполагала, че може да се боя от височини, при положение че бях израснала в планината. Ала това тук беше различно. Склоновете около Халдис бяха от пръст и скала. Дори когато бяха покрити със сняг, усещането беше познато. От тази пещера, скрита във висините на Алпите, в която лед и светлина тъкаха страховито красива паяжина, за да уловят всеки неканен гост, кръвта във вените ми изстиваше, ледена като планинския въздух, който дишах. Измамността на пещерата ме плашеше по начин, какъвто не познавах. Не исках да навлизам още по-навътре в нея. Исках единствено да се махна.

Стиснах въжето и си заповядах да тръгна. Когато погледнах към отсрещната страна, срещнах очите на Шей, който ме чакаше, застанал досами ръба на тесния проход. Той вдигна ръка.

„Отиди при Шей. Отиди при Шей.“

Прогоних всяка друга мисъл от главата си — единственото, което исках по-силно от това да се махна от тази смъртоносна клопка, бе да бъда с него. Ако превърнех достигането до Шей в своя цел, можех да се справя. Леден вятър нахлу в пещерата, блъсна се в стените и се пръсна на милион нашепващи гласове, които мълвяха в ушите ми думи за подхлъзване и падане. Вървах напред, мъчейки се да не обръщам внимание на шушнещия вятър — знаех, че това е още една магия на Пазителите, която се опитваше да използва страховете ми и да ме накара да допусна фатална грешка.

— Всичко е наред, Кала — долетя гласът на Шей над шепота на вятъра. — Почти стигна.

Ала „почти“ означаваше, че трябва да се справя с последната пукнатина. Взирах се в блещукащата ледена повърхност пред себе си — тя изглеждаше солидна, ала начинът, по който възето на Шей изведнъж се спускаше надолу, издаваше истината.

— Размърдай се! — Сабин се показа от входа на прохода и ми отпрати предизвикателна усмивка.

Почувствах прилив на гняв и начаса се възползвах от него, за да се спусна в пропастта. Краката ми се плъзнаха по гладката стена и за миг ме обзе паника. Ала след това стъпалото ми откри една от дупките, пробити от Шей, и аз отново можех да дишам.

— Точно така! — Гласът на Шей бе едновременно топъл и пълен с облекчение. — Само още няколко стъпки.

Продължих да пълзя, използвайки опорите, издълбани от Шей. Ръцете ми горяха, струваше ми се, че бездната се опитва да ме събори от стената и да ме повлече в непрогледните си недра.

А после изведнъж почувствах пръстите на Шей да се сключват над лактите ми. Той ме издърпа през ръба на пукнатината и ме взе в прегръдките си. Изпълзах в тесния отвор, събаряйки го по гръб. Лицето му беше заровено в косата ми.

— Ей, справи се чудесно.

Едва не го отблъснах от себе си — не исках да показвам никаква слабост и освен това се срамувах, че толкова лесно бе почувствал страха ми. Но само след миг пропъдих този порив и се обърнах към него, за да го целуна. Ръцете му се обвиха около кръста ми, прогонвайки уплахата от катеренето.

— Благодаря — усмихнах се аз и си казах, че няма нищо лошо в това как ми олеква, когато се притискам в него. В крайна сметка, в задълженията на една алфа-вълчица не влизаше преодоляването на смъртоносни бездни с помощта на алпинистки приспособления.

Сайлс се прокашля под нас. Висеше от ръба на тунела и чакаше двамата с Шей да се отместим, за да може да влезе — предположих, че Конър се е смилил и го е пуснал да мине преди него. Шей ме придърпа навътре в тесния проход, където Сабин, Нев и Мейсън се бяха скупчили един до друг. Книжникът ни погледна.

— Чудех се дали бихте споделили докъде според вас може да доведе една връзка между Страж и Потомъка? В случай че оцелеем, разбира се. — Той вдигна химикалката си и аз не бях сигурна кое ме учуди повече — въпросът му или това, че само няколко секунди след страховитото прекосяване на пещерата вече беше извадил тефтера си.

Шей поклати глава, пусна ме и се поотдалечи в тунела. Аз бавно се усмихнах на Сайлъс, оставяйки кучешките ми зъби да уловят мъждивата светлина, която се процеждаше откъм ледената пещера.

— Сайлъс! Не знаех, че си започнал да списваш и рубрики с клюки. — Адна се провря покрай нас и подаде ръка на Конър, за да му помогне да се изкачи през ръба. — Мислех, че записваш историята.

Сайлъс почервения като домати, но не отговори.

— Добре ли си? — обърна се Адна към Конър.

— Аха.

Шей, който вече се бе насочил към сребристото сияние в другия край на тунела, ни повика през рамо:

— Дайте да свършваме най-сетне.

Сабин, Мейсън и аз се спогледахме и само след миг по петите на Шей вече припкаха три вълка. Този тунел бе също толкова тъмен, колкото и първият, но много по-тесен. Непрекъснато душех въздуха, но също както и в пещерата, не усещах нищо. Никакво чудовище не се бе притаило в засада. Бяхме сами.

Мекото сияние в края на прохода бързо се усилваше и аз затворих очи, молейки се да не ни очаква още една зала, пълна със смъртоносни капани. Шей прекрачи в ослепителната светлина. И се усмихна.

Последвахме го и се озовахме в помещение, което бе едновременно познато и различно. То бе открито и добре осветено. За разлика от меките тонове на Халдис, тази стая искреше в хладни сребристи и сини оттенъци. Имах чувството, че и преди съм виждала същите цветове... и наистина беше така. Стените на пещерата бяха досущ като тези в крилото Тордис в Странстващата академия.

Чух как Сайлъс ахна зад мен и начаса разбрах какво гледа. Всички гледахме същото.

Тя беше там, точно както и в Халдис. Една жена, ефирна, рееща се над земята в средата на стаята. Ала този път знаех името ѝ — Киън. Отдавна загиналата предшественичка на Шей. Жената воин, дала

живота си, като по този начин саможертвата ѝ я превърнала в единственото оръжие, което можеше да ни спаси сега.

Тя протягаше ръце към Шей и също като в Халдис, тялото ми бе сковано от магия, неспособно да помръдне и мускул. Шей прекоси стаята само с няколко крачки. Когато пръстите му докоснаха нейните, светлината изгасна и мракът ни погълна. Възцари се тишина.

Чаках, вслушвайки се в ударите на сърцето си.

— Мъртви ли сме? — От шепота на Мейсън разбрах, че действието на магията е отминало.

Неспособна да се сдържа, се преобразих и се разсмях.

— Не.

— А, добре. — Мейсън също се засмя.

Светлината постепенно се завърна. Киън беше изчезнала, оставяйки Шей сам в средата на помещението. Върху дланите му лежеше тънко острие.

Сайлъс се запрепъва към него, като човек, получил религиозно видение.

— Тордис! — Той протегна ръце към острието, но се опомни и ги отдръпна в последния миг.

— Добре се справи, хлапе. — Итън стоеше настрани, но не откъсваше благоговеен поглед от острието. Приела човешка форма, Сабин беше до него и го държеше за ръка.

— Толкова е лек — промълви Шей.

Конър изсумтя.

— Като въздух?

Адна го изрита по кокалчето и той изпръхтя.

Приблжих се предпазливо и погледнах проблясващия метал в ръцете му, макар че всъщност не бях сигурна дали наистина е метал. Сиянието, което струеше от острието, създаваше впечатление за движение, сякаш буреносни облаци се плъзгаха по небето, гонени от неспирни вихри.

Едно мускулче по лицето на Шей потръпваше.

— Нищо работа, нали така?

С тези думи той улови Тордис между палеца и показалеца си, като внимаваше да не докосне острия като бръснач ръб. В същото време извади Халдис от якето си и с леко треперещи ръце доближи тъпата страна на острието към отвора на дръжката. Не се чу никакъв

звук, когато двата предмета се срещнаха, ала когато острието влезе докрай, от дръжката изскочи струя светлина и се разля чак до върха на оръжието.

Без никакво предупреждение, светлината изскочи от върха на меча като слънчево изригване и се разля в стаята, събаряйки на пода всички, освен Шей. Земята под мен простена, планината потрепери.

А после се възцари тишина.

Сайлъс изпъшка и се изправи на четири крака.

— Надявам се, че това не е предизвикало някоя лавина. Като нищо току-що бяхме погребани живи.

— Ама че позитивно гледаш на нещата — подхвърли Мейсън.

— Щяхме да чуем, ако имаше лавина — побърза да каже Адна.

— Не е задължително — възрази Сайлъс; от пламъка в очите му разбрах, че мисли трескаво. — Намираме се доста дълбоко, а точно този вид скала ми е непознат. Кой знае какви звуци е в състояние да абсорбира или отрази?

— Ти не си наред — заяви Конър. — Знаеш ли го?

— Просто казвах, че...

— Млъквай, Сайлъс! — Адна поклати глава. — Дори ако стена от сняг закрива входа на пещерата, мога да отворя портал оттук. Не сме в капан без изход.

— Не може ли поне да проверим? — Направо не беше за вярване колко разочаровано звучеше Сайлъс.

— Не! — извикаха Мейсън и Конър в един глас.

Изправих се на крака и погледнах към Шей. Затворил очи, той стоеше безмълвно в средата на стаята, стиснал с две ръце дръжката на меча. Оръжието сякаш бе изтъкано от контрасти. Топлото сияние на Халдис струеше между пръстите на Шей, докато острието грееше с ясна, студена светлина, като мълния, спуснала се, за да порази дръжката. Като че някой бе обединил в едно недрата на земята и небесната шир.

Сякаш усетил, че го гледам, Шей отвори очи и ми отправи загадъчна усмивка. След това си пое дълбоко дъх.

— Трябва да открием и другия меч.

Нещо в гласа му накара дъха ми да спре — могъщество, безстрашие и копнеж, които не бях чувала дотогава. Част от мен бе обзета от страхопочитание пред него, Потомъка, открил източника на

своята сила, ала един друг, по-тихичък и дребнав гласец ми шепнеше, че завиждам.

Не заради могъществото му, а заради разтърсващия ефект на думите му. Той откриваше себе си, истинското си аз. Предишната нощ бях повярвала, когато Шей ми каза, че иска да бъде до мен. Че ще бъде мой партньор. Ала докато го гледах сега, разстоянието, което ни делеше, ми се стори огромно. Той вече не приличаше на Страж. Сега бе единствено Потомъкът. Какво означаваше това за мен?

Никога не се бях съмнявала в любовта на Шей, ала въпросът на Сайлъс изведнъж престана да ми се струва нелеп. Какво бъдеще можеха да имат Потомъкът и една алфа-вълчица? Някаква студена празнота, която страшно приличаше на тъга, се настани в костите ми. Дали съдбата на Шей нямаше да ми го отнеме?

— Да открием другия меч казваш? — ухили се Конър. — Е, точно това е планът.

В следващия миг той побърза да отскочи, преди Адна отново да го е изритала.

— Аз пък имам още по-добър план. — Мейсън обви ръка около раменете на Адна, при което веждите ѝ подскочиха.

— И какъв е той?

— Да ни отвориш един от твоите чудесни портали, за да се изметем оттук възможно най-бързо.

[1] Последната реплика от филма „Кинг Конг“, в който Кинг Конг умира, падайки от небостъргач. — Б.пр. ↑

[2] Карабинер — метална халка, използвана в алпинизма, която може да се отваря посредством различни механизми и служи за спускане, осигуряване и като съединително звено на въжета. — Б.пр. ↑

[3] Механично устройство за осигуряване в скалното катерене и алпинизма. — Б.пр. ↑

Какофонията от звуци, която ни посрещна, когато прекрачих портала, ме накара да настръхна. Какво беше това? Паника? Страх?

Погълната от случилото се в ледената пещера, потънала в мисли за Тордис, за меча, за Шей, почти бях забравила, че още един отряд бе отишъл на своя, различна мисия.

Колко ли бяхме изгубили, за да може Шей да вземе острието?

Бързо усилващият се страх, който ме бе обзел, се пръсна на безброй късчета, когато осъзнах, че най-силните звуци в глъчката бяха възторжени викове и невъздържан смях. Тържествуващият шум затихна, докато останалите от нашия отряд излизаха един по един от портала на Адна. Когато Шей пристъпи в стаята, се възцари пълна тишина.

Аника направи крачка напред. Без да каже нито дума, Шей вдигна меча. С шум като пляска на безброй криле, в стаята появятър, носещ надежда, когато острието сякаш оживя, яркият му пламък — обуздаван от мекото сияние на Халдис, който грееше с топлината на самата земя.

Стаята отново изригна. Този път възторжените викове бяха направо оглушителни. Единствено Аника запази мълчание, клепките ѝ — влажни от непролети сълзи.

Търсачите се скупчиха около Шей, за да видят меча, като внимаваха да не го докосват. Докато гледах как тази новосъбрана свита се грее на почти осезаемото могъщество, което се излъчваше от меча, онова сковаващо усещане за загуба и тъга отново ме стисна за гърлото.

„Ще го изгубя.“

Поотдръпнах се от тях, с надеждата чувството да отминем.

Конър си проби път през тълпата и се зае да разказва преживяванията ни. От откъслечните думи, които достигаха до мен, ми се стори, че поукрасява приключенията ни. Подозренията ми се потвърдиха, когато Сайлс го избута настрани и като размаха тефтера си, подхвана своята версия на историята. Конър зае стратегическа

позиция точно зад него и започна да гримасничи и да го имитира на най-подходящите (или по-скоро — на най-неподходящите) места.

— Искаш ли да проверим как са нашите момчета? — Мейсън ме улови за ръката и посочи с брадичка Нев и Рен, които разговаряха с Паскал.

Отвърнах на закачливия поглед на Мейсън, чудейки се какво ли има предвид под „нашите момчета“. Нев беше неговият партньор, но дали смяташе, че същото важи за нас с Рен? Тази мисъл ме накара да настръхна и едва се сдържах да не изръмжа насреща му.

— Разбира се.

Хвърлих поглед назад, очаквайки Сабин да се присъедини към нас, ала тя стоеше настрани заедно с Итън. Обърнати един към друг, те бяха доближили глави и си шепнеха забързано. Глъчката наоколо очевидно изобщо не им пречеше, сякаш бяха съвсем сами в стаята.

Нев и Рен се усмихваха широко. Рен се бе облегал на масивната дървена маса и изглеждаше самодоволен, както винаги. Нев бе седнал на облегалката на един стол, с крака върху седалката. Докато аз местех поглед между двамата, Мейсън заговори:

— Какво?

Очите на Нев грееха.

— Човече! Мечки!

Мейсън се намръщи.

— Радваш се заради мечките?

Рен изпъна рамене.

— С тях стават страхотни битки.

— Oui — разсмя се Паскал. — *Les loups ontete trop pour les ours.*

[1]

— *Mais oui!*^[2] — Нев улови Мейсън за ръцете и го притегли в прегръдка. — Вълците срихтаха задниците на мечките. Как мина при вас?

Мейсън долепи буза до тази на Нев.

— Никакви загуби. Взехме меча. Бих го нарекъл успех. Ами вие?

Рен се усмихна; кучешките му зъби бяха заострени.

— Както каза Нев: човече, мечки! — Той се обърна към Паскал.
— Освен това имахме страхотни подкрепления.

— Merci. — Паскал скръсти ръце на гърдите си и спря преценяващ поглед върху Рен. — Но вие направихте работата ни... по-малко трудна от обикновено.

— Радвам се, че можахме да сме от полза.

Паскал наклони глава на една страна.

— Със съжаление си признавам, че имах някои съмнения. Les loups толкова отдавна са сред враговете ни. Ала вие се биете добре. Мете mieux que les ours.^[3]

— Това не го разбрах — обади се Мейсън и Нев го смушка с лакът.

— Нищо чудно, че все преписваше домашните ми по френски. Каза, че се бием по-добре и от швейцарските мечки.

— Вината е на Пазителите — каза Рен, все още обръщайки се към Паскал. — Мечките не са подходящи за воители. Твърде са самостоятелни. Лесно е да внесеш смут в редиците им — много малко им трябва, за да започнат да се карат, вместо да действат заедно.

— Ура за глутниците! — Нев удари тържествуващо юмрук в този на Рен.

— Мисля, че имаш право. — Паскал поглади брадичката си. — Често се натъкваме на les ours сами. Те рядко търсят компанията на събратята си.

— Да се надяваме, че Пазителите са допуснали и други гафове, от които да се възползваме занапред — подхвърли Мейсън. — Нали, Кал?

Кимнах, ала мислите ми бяха другаде. Наблюдавала бях Паскал доста внимателно. Видяла бях как гледа Рен. В очите му се четеше неприкрито възхищение. Когато Рен говореше, Паскал слушаше. Не знаех дали трябва да съм изненадана или не. Да печели хората на своя страна бе едно от най-силните качества на Рен. Той беше роден лидер и притежаваше толкова харизма, че направо можеше да се удавиш в нея. Гърдите ми се свиха болезнено и за миг не можех да дишам. В Рен виждах алфа-вълка, който можеше да бъде мой партньор, и докато го гледах, зърнах какво би било бъдещето ни заедно. Какъв прекрасен водач на Халдис би станало от него. Какво могъщество щяхме да делим като двете алфи на глутницата. Бях ли му отнела всичко това? Или глутницата ни все още можеше да се обедини? Възможно ли бе бъдещето ни да не е безвъзвратно изгубено, очаквайки да си го

потърсим обратно? Острата болка в гърдите бе изместена от силните удари на сърцето ми. Сякаш усетил, че го гледам, Рен се обърна към мен. Очите му срещнаха моите и аз не можех нито да извърна глава, нито да си поема дъх.

Най-сетне гласът на Аника ме изтръгна от вцепенението. Обърнах се и видях, че е застанала до Шей.

— Потомъкът! — Тя улови ръката на Шей и я вдигна високо. В същото време другата му ръка също се стрелна нагоре, стиснала меча, който засия, сякаш по острието му бе пробягала мълния. Учестеният ми пулс се вледени, докато слушах оглушителните викове на одобрение, с които Търсачите приветстваха новия си герой.

На тях ли принадлежеше сега? Глупачка ли бях, задето вярвах, че е възможно Потомъкът да бъде партньор на един Страж?

Погледнах към Рен, чудейки се какво мисли той за мълниеносния възход на Шей.

Ала Рен не гледаше нито към него, нито към меча. Очите му все още бяха приковани в мен. Задържах погледа му, като се питах какви ли мисли се въртят в главата му, какви ли чувства изпълват гърдите му. Изведнъж той ми отправи характерната си усмивка и коленете ми омекнаха. А после се преобрази.

Все така без да откъсва тъмните си очи от мен, оловносивият вълк вдигна глава и нададе вой. Щастливият, въодушевяващ звук отекна в стаята и накара сърцето ми да подскочи — този вой бе коренно различен от последния, който бях чула от Рен. В нощта, когато го изоставих в гората. Нощта, когато избягах заедно с Шей, отказвайки се от съюза си с Рен. Онази нощ скръбта, с която бе пропит воят му, едва не ме бе разкъсала на две. Ала сега в него не се долавяше и помен от тъга или съмнение. Това бе гласът на истински алфа, който ликуваше заради триумфа си.

Инстинктът надделя — аз също се преобразих, надигнах муцуна и се присъединих към неговия вой. Гласовете ни се сляха в тържествуваща възхвала на извоюваната победа. Нев и Мейсън последваха примера ни. Сабин се поколеба. Не се преобрази, но видях как очите ѝ грейват при звука на нашия хор.

С крайчеца на околото си зърнах Шей. Той продължаваше да държи меча високо вдигнат, ала сега в светлината, струяща от острието, се долавяше ярост. Надвиснали буреносни облаци, готови всеки момент

да затрещат. И той, като Сабин, не бе приел вълчата си форма, но изведнъж сякаш замръзна на мястото си. Погледът му се местеше между мен и Рен, очите му бяха присвити.

Когато си възвърнах човешкия облик, усетих как ме залива вълна от изтощение, изцеждайки и последната капчица сила от тялото ми. Притокът на адреналин от битката си бе отишъл. Шей идваше към мен, а без дори да поглеждам, знаех, че Рен вече се преобразява, за да застане до мен. Двамата алфи отново се бореха за по-добра позиция. И двамата ме искаха за себе си. И двамата бяха изпълнени с омраза един към друг. Не можех да го понеса.

Преди който и да било от тях да успее да каже нещо или да стигне до мен, аз се завъртях и изскочих от стаята. Усилието да поддържам мира между тях бе опънало нервите ми до краен предел. Днес бях станала свидетел как двамата вълци, които искаха да бъдат мои партньори, си извоюват място в този непознат нов свят, в който се бяхме озовали. Дори сред някогашните си врагове Рен пак щеше да бъде алфа. Щеше да води, а те щяха да го следват. Шей беше Потомъкът, на чието откриване Търсачите бяха посветили живота си и проливали кръвта си. И двамата знаеха къде принадлежат и какво искат. Аз бях избягала от живота, предназначан ми от Пазителите, но дори тук пак бях като в капан, неспособна да избира собствената си съдба.

Тичах по коридорите, тропайки по мраморния под, и ми се искаше да бях във вълчата си форма, за да мога да бягам още по-бързо, но си давах сметка, че наоколо все още има достатъчно Търсачи, които не са свикнали из Академията им да препускат Стражи и които надали биха се зарадвали особено да видят как един бял вълк се носи из коридорите. Затова продължих да бягам с цялата бързина, на която бяха способни човешките ми крака, нетърпелива да открия двамата души, на които имах най-голямо доверие, с надеждата, че те ще имат отговор за мен.

Следвах миризмата им, докато не ги намерих в един закътан ъгъл на двора. Тес бе коленичила на земята, изцапана до лактите с пръст. Ансел бе приклепнал до нея. Не можах да видя Брин, докато не дойдох съвсем наблизко.

— Здравсти, Кала! — ухили се тя и скочи от ябълковото дърво, в чиято корона се бе изтегнала допреди малко.

— Да не смяташ да се явиш на прослушване за ролята на Чешърския котарак? — попитах я, отвръщайки на прегръдката ѝ.

— Котарак? — Тя сбръчка нос. — Гадост! Никога!

— Радвам се да чуя, че си все така възискателна.

— Е, ето те тук. — Тя отстъпи назад и ме огледа изпитателно. — Изглеждаш здрава. Да разбирам ли, че мисията е била успешна?

Кимнах.

— Нито една жертва и от двата отряда.

— Нито една? — Тес вдигна глава. — Впечатляващо.

— Мечките не са достойни противници за вълците.

Брин изсумтя и сложи ръце на хълбоците.

— Разбира се, че не са. Всеки един от нас може да се справи с мечка, без дори да си счупи нокът.

Усмихнах ѝ се широко.

— Ами Шей? — попита Тес. — Взе ли меча?

— Да. — Щеше ми се да не потреперах така всеки път, щом помислех за това. — У него е. Вече свършихме половината от работата, за да се сдобием с напълно действащ Потомък.

Лицето на Тес си остана сериозно. Тя кимна и отново се залови със саденето. Ансел се изправи, изтупвайки пръстта от ръцете си, но въпреки това успя да се изцапа по челото, когато отметна косата си назад.

— Здравей, сестричке. — Той се наведе и ме прегърна за миг, преди да напъха ръце в джобовете си и да извърне поглед.

— Здравсти, Ан. — В гърлото ми начаса заседна буца. — Какви ги вършиш?

Опитвах се да придам на гласа си нехайно звучене, защото знаех, че брат ми щеше да приеме и най-беглия намек за сантименталност като съжаление.

— Уча това-онова за билките — отвърна той и посочи една кошница. В плетените ѝ отделения грижливо бяха подредени букетчета от растения, чиито листа имаха най-различни форми и оттенъци на зеленото.

— Билки?

— За Еликсирите — обясни той и когато видя, че се намръщих, допълни: — Лечителите, които работят в Убежището на Айдис.

— Събираме билки и за Алхимиците в Аптеката на Пиралис — добави Тес. В ръката си държеше градинарски ножици и аз потръпнах, припомняйки си как бях обезобразила косата си с тяхна помощ. — Само че това ще отнеме няколко урока. Техните билки са по-сложни и мъничко опасни.

Ансел я дари с усмивка и за моя огромна радост лицето му бе сгряно от неподправен ентузиазъм.

— Готов съм да направя каквото ми кажеш. Само го назови.

— Да караме полека. — Тя отвърна на усмивката му и се изправи, стиснала по една кошница във всяка ръка. — Защо не си починеш, докато аз отнеса това в Айдис? Сигурно искаш да чуеш разказа на Кала.

— Нека ти помогнем да ги занесеш, Тес — предложи Брин. — Има и още кошници.

— Не се притеснявайте. На връщане ще взема лимонада. Лимоните бяха откъснати едва тази сутрин, така че ще е невероятна.

— Звучи страхотно! — усмихна се Ансел и се настани на земята.

Брин се сви до него, намествайки се в прегръдките му. Той не потрепна, нито се отдръпна. Усетих как гърлото ми отново се свива и трябваше да извърна поглед, насочвайки вниманието си към зреещите череша, които висяха от клоните на едно дърво наблизо. Устата ми изведнъж се напълни със слюнка, измествайки заседналата в гърлото ми буца.

— Какво те е прихванало да си губиш времето с цивилни като нас, Кал? — попита Брин, когато седнах на пейката от другата страна на пътеката, до която се бяха разположили те. — Не трябва ли да кроиш планове за събарянето на Пазителите от власт?

— Навярно. — Излегнах се по гръб, оставяйки средиземноморското слънце да погали кожата ми.

— Навярно? — Нещо в гласа ѝ ме накара да повдигна глава. Присвила сините си очи, Брин ме наблюдаваше изпитателно. — Какво става?

Изскърцах със зъби.

— Ами... просто...

— Хайде, изплюй камъчето.

— Искях да опитам нещо. Трябва да...

„Господи, толкова е трудно.“

— Какво трябва? — Ансел ме гледаше със сбърчено от тревога чело.

— Трябва да поговоря за чувствата си — избъбрих най-сетне на един дъх и начаса усетих как бузите ми пламват. Сигурна бях, че лицето ми е придобило цвета на кадифеночервените рози наблизо.

Ансел и Брин избухнаха в смях едновременно.

— Благодаря — изръмжах. — Оценявам подкрепата ви.

— Извинявай, Кал — каза Брин, като се усмихна, бършейки една сълза от бузата си. — Просто... толкова си сладка!

— Сладка? — озъбих се аз. — Имам нужда от помощ!

— И ще я получиш. — Ансел все още се смееше. — Но е ужасно забавно да те гледа човек как се гърчиш само защото искаш да поговориш с нас. Всички го правят, Кала — споделят с приятелите си.

— Всички, но не и аз — отсякох. — Аз обичам да се справям сама.

— Знаем. — Брин бе спряла да се усмихва. — Което значи, че нещо здравата те е разтърсило.

— Точно така — съгласи се Ансел. — Какво има?

Бузите ми пламнаха отново. Не можех да откъсна поглед от чакълена пътечка.

— О... о! — ахна Брин и когато вдигнах очи, видях, че двамата с Ансел се споглеждат многозначително.

— О, господи! — Зарових лице в ръцете си.

Брин целуна Ансел по бузата и дойде при мен.

— Мръдни се, искам да седна тук.

Направих ѝ място на пейката и тя се настани до мен.

— По женски ли искаш да си поприказваме или брат ти също може да присъства?

— Нека остане — побързах да кажа. — Искам да чуя какво мислите и двамата.

— За любовния ти живот? — закачи ме Ансел.

— Знаеш, че не бих се поколебала да те ухапя... — започнах и мигновено се разкаях за думите си.

Очите на брат ми потъмняха, ала той си наложи да се усмихне.

— Аз пък ще ти надяна намордник, ако започнеш да се държиш като бясно животно.

— Достатъчно — прекъсна ни Брин. — Време е да бъдем сериозни. Какво те притеснява?

„По-добър въпрос би било: Кой те притеснява?“

— Не знам. Просто съм... объркана.

— Защо? — Брин понижи глас. — Задето преспа с Шей? Мислиш, че е било грешка?

Изчервих се и погледнах към Ансел, който отново се хилеше глупашки.

— Не. Не съжалявам. Но не знам дали това промени каквото и да било.

Усмивката на Ансел помръкна.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да бъдеш с Рен?

— Някога изобщо искала ли си да бъдеш с Рен? — Брин се взираше в мен, сякаш бях проба, сложена под микроскоп. Започваше да ми става неприятно горещо и знаех, че причината не е в слънцето.

— Никога не бях мислила за това. — Поотдръпнах се малко от нея, за да не се чувствам хваната толкова натясно. — Просто винаги съм смятала за решено, че ще бъда с него.

— Но Шей... — бавно промълви Брин.

— Ти каза, че го обичаш. — Думите на Ансел прозвучаха почти обвинително.

— Така е. — Срецнах погледа му, давайки си прекрасно сметка каква цена бе платил заради моята любов. — Не те излъгах, Ан. Обичам Шей. Искам да бъда с него.

— Какъв е проблемът тогава?

Пръстите ми се обвиха около облегалката на каменната пейка.

— Не знам дали мястото му е с мен. — Когато го изрекох на глас, сърцето ми заби яростно, сякаш в гърдите ми се блъскаше тежък камък.

— Не разбирам — каза Брин. — Той те обича. Очевидно е.

— Знам. Но освен това е Потомъкът. Мисля... мисля, че това го променя.

Брин наклони глава на една страна.

— Да не би да е станал различен след като се е сдобил с меча?

Кимнах. Между нас се възцари неловко мълчание, нарушавано единствено от чуруликането на птичките над главите ни и шумоленето на листата, раздвижвани от вятъра.

— Никога не ми беше минавало през ума — каза Ансел най-сетне.

— Нито пък на мен. — Брин не бе в състояние да срещне погледа ми.

Прехапах устни и си поех дълбоко дъх.

— Е, какво да правя сега?

— Все още ли искаш Рен?

Вслушвах се в ритъма на сърцето си поне една минута, преди най-последно да отговоря:

— Да.

— Ама че секси бъркотия, Кал — усмихна ми се Ансел и аз едва не му се сопнах, когато си дадох сметка, че се опитва да разведри атмосферата.

— Звучиш точно като Мейсън — отвърнах и се помъчих да се засмея.

— Е, той все пак е най-добрият ми приятел.

Брин взе ръката ми в своята.

— Кала, и Рен, и Шей са алфи. Нормално е да се чувстваш привлечена и от двамата. С Рен имате общо минало, което допълнително усложнява нещата.

— Има ли някакъв отговор във всичко, което ми наприказва? — Стиснах ръката ѝ и се насилих да се засмея.

— Опитва се да ти каже, че няма такъв — обясни Ансел и се усмихна, когато Брин му изпрати въздушна целувка.

— Няма отговор? — Не разбирах защо изглеждат толкова доволни. На това ли му казваха помощ? После обаче се сетих — те все още се грееха на топлината на своята по младежки наивна любов. Защо не можех и аз да имам такава? Защо трябваше да познавам единствено любов от типа „не мога да реша дали да ти изтръгна гръкляна или да те целуна“? Ама че гадост!

— Все още няма — продължи Ансел. — Рен и Шей те обичат. И двамата биха могли да бъдат твои партньори.

— Което не означава, че и двамата ще го сторят — изкиска се Брин. — Не мисля, че са чак такива авантюристи в леглото... но може пък да успееш да ги убедиш.

— Брин! — Бутнах я от пейката.

— Това си го биваше — превиваше се от смях Ансел.

— Мразя ви! И двамата! — Струваше ми се, че ще умра от срам.
— А после се чудите защо не обичам да говоря за чувствата си.

— Не ни мразиш — усмихна ми се Брин. — Обичаш ни. Така, както и ние те обичаме.

— И винаги ще те обичаме, Кала — добави Ансел. — Не можем да ти дадем отговора, защото единствено ти си в състояние да го откриеш. Само ти можеш да избереш.

— Макар че на твое място бих изчакала докато войната свърши — каза Брин. — Ако Рен наистина се е сработил с Търсачите, не можем да си позволим да го изгубим. А Шей... е, ако той си тръгне, войната ще бъде изгубена, още преди да е започнала.

— Знам — отвърнах.

По всичко изглеждаше, че все още бях в същото безизходно положение, в което се намирах, откакто Шей за първи път се появи в живота ми, уловена между любовта на двама мъже и две съдби. И очевидно скоро нямаше да изляза от него.

— Но ние сме тук — продължи Брин. — И те обичаме, независимо какво решиш.

— Благодаря.

— Тези типове може да се бият колкото си искат — каза Ансел. — Но ти си единствена и неповторима, Кал. Ти си алфата.

Този път то се оказа по-силно от мен — сълзи изпълниха очите ми.

— Я виж ти! — усмихна се Ансел. — Тя наистина имала чувства!

— Млъквай! — засмях се, докато бършех солените вадички, стекли се по бузите ми. — И благодаря.

— За нищо.

Той се изправи. Продължаваше да се усмихва, но в погледа му имаше нещо твърдо. Все още се чудех какво означава изражението му, когато чух гласа на Тес:

— Кой е жаден?

Тя ни помахна, а после посочи една беседка от ковано желязо.

— Това не ми прилича на лимонада — подхвърли Брин. — А на същински пикник.

— Тес е върхът. — Ансел се втурна към храната, изоставяйки ни, за да се подчини на повика на гладния си стомах.

Брин обви ръка около кръста ми.

— Наистина е по-добре. Мисля, че ще се оправя.

— Страхотно — отвърнах, облягайки глава на рамото ѝ.

За първи път от много, много отдавна сърцето ми не беше свито, а мускулите — напрегнати. Не знаех къде ще ме отведе любовта, но бях сигурна, че глутницата ми винаги ще бъде до мен. И това имаше значение повече от всичко друго.

[1] Да. Вълците дойдоха в повечко на мечките (фр.). — Б.пр. ↑

[2] И още как! (фр.). — Б.пр. ↑

[3] По-добре и от мечките (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ВОДА

Планът за това как да се сдобием с Айдис — дръжката, символизираща водата — вече беше пуснат в ход. В коридорите на Странстващата академия кипеше оживление. Дори нишките на стените сякаш грееха малко по-ярко, сякаш озарени от надежда след като бяхме успели да вземем първия меч.

— Айдис е в Юкатан^[1]. — Рен вървеше до мен, докато се прибирахме от вечеря. — С помощта на Инес, Водача на Айдис, вече подготвят мястото, където ще се съберем, преди да осъществим акцията. Скривалището е в Тулум^[2]. Аника смята, че ще е най-добре да се насним хубаво, преди да се заловим със следващата операция. Така че тръгваме утре следобед.

— Не сутринта?

Рен поклати глава.

— Спомена прилива — не бил подходящ или нещо такова. Не я разбрах съвсем.

— Предполагам, че за Търсачите ти вече си първият по важност Страж. Браво на теб, алфа.

— Благодаря. — Той се усмихна, но после ми хвърли кос поглед. — Нали не възразяваш?

— Това е истинската ти същност — отвърнах, като се опитвах да звуча неутрално. — Пък и колкото повече Търсачи ни имат доверие, толкова по-добре.

— Съгласен съм.

Бяха минали едва няколко часа, откакто се бяхме завърнали, ала в Академията вече се долавяше осезаема промяна. Преди удара в Тордис повечето Търсачи ме гледаха в най-добрия случай с любопитство, а в най-лошия — с възмущение. Сега възмущението се бе превърнало в любопитство, а любопитството — в неприкрито възхищение. Неколцина Търсачи дори ме бяха спрели, за да ми благодарят, че сме се присъединили към тях. Трябваше да призная, че бях доста изненадана.

Рен спря и аз се намръщих за миг, но после си дадох сметка, че се намираме пред вратата на стаята ми.

— Ти си тук — напрегнато каза той.

Зачудих се откъде знае коя е моята стая. Дали просто бе усетил, че миризмата ми тук е по-силна, отколкото където и да било другаде, или си бе направил труда да открие къде съм настанена?

— Да се насним, а? — Избягвах да срещна погледа му. — Е, лично аз съм изтощена, така че на драго сърце ще последвам нарежданията на Аника.

— Кала, искам да те помоля за нещо.

Усетих как сърцето ми се качва в гърлото, но се насилих да срещна очите му.

— Да?

Той ме гледаше настойчиво.

— Нека да дойда.

— Какво? — С огромно усилие успях да изрека една-единствена дума. Да дойде къде? В стаята ми? Да прекара нощта с мен? Ръцете ми започнаха да треперят.

— Утре — отвърна той. — В мисията, изготвена от Аника, ще участва само един отряд, а тя ми каза, че ти ще го предвождаш, защото Шей има доверие единствено на теб.

— О! — Разсмях се и стомахът ми престана да играе. — Предполагам, че...

— Какво? — По лицето му се изписа объркване, когато се поколебах.

Сега бе мой ред да го изгледам изпитателно.

— Трябва да знам, че мога да ти имам доверие.

Рен се облегна на вратата ми. Не бях сигурна дали е наранен или сърдит. Или и двете.

— Нямах ми доверие?

— Когато става дума за Шей — не.

Той стисна зъби, но не каза нищо.

— Шей е Потомъкът. — Полагах усилие, за да говоря спокойно. — Той е от жизненоважно значение за мисията. Ако го заплашва опасност, трябва да съм сигурна, че...

Рен се оттласна от вратата, вперил гневен поглед в мен.

— Смяташ, че съзнателно бих допуснал Шей да пострада? А може би дори, че сам бих го наранил?

— И преди си го заплашвал. — Едва се сдържах да не закрепя. Когато ставаше дума за Шей, закрилническите ми инстинкти се включваха на пълни обороти. — Повече пъти, отколкото бих могла да преброя!

— Това е различно, Кала. — Рен също бе започнал да повишава глас, което накара неколцина минаващи наблизо Търсачи да ни изгледат заинтригувано. — Сега сме тук и става дума за нас. На война правилата са различни. Никога не бих...

Той замълча, стиснал юмруци, и си пое дълбоко дъх.

— Никога не бих рискувал живота на някой толкова важен като Потомъка на бойното поле. — Той почти изплю думите. — Наясно съм какво е заложено на карта.

Заповядах си да обуздая раздражението си, преглъщайки горчилката му. Знаех, че казва истината.

— Добре. Вярвам ти. Можеш да дойдеш.

Пръстите му все още бяха свити в юмруци, вените по ръцете му туптяха. Посегнах към него, но той се отдръпна, отказвайки да срещне очите ми.

— Недей.

Имах чувството, че ме е ударил в стомаха и част от мен наистина искаше да е така. Предпочитах да се бия с Рен, отколкото да виждам загубата, изписана по лицето му.

— Рен — прошепнах. — Радвам се, че искаш да дойдеш. Ще имам нужда от теб утре.

Той най-сетне се обърна към мен и в мрака на очите му зърнах внезапно лумнал пламък.

— Само утре?

Преглътнах мъчително — не можех нито да откъсна поглед от очите му, нито да проговоря.

Леко крива усмивка повдигна ъгълчето на устата му и като се пресегна, той сложи ръка под брадичката ми, толкова нежно, че едва усещах допира му.

— Благодаря, Лили. — Пръстите му се плъзнаха нагоре и се спряха върху устните ми. Другата му ръка улови моята и едва когато проследих погледа му, усетих, че палецът му докосва сапфира на

пръстена, който носех. Пръстенът, който Рен ми беше подарил. — Лека нощ.

Той се обърна и се отдалечи, а аз се загледах след него, като се чудех къде се намира стаята му и в същото време се преструвах, че не се чудя къде се намира. Облегнах се на вратата, натиснах бравата и се оставих по-скоро да падна, отколкото да вляза в стаята си. Тези мисии, усилието да променим света, причиняваха умора, каквато досега дори не подозирах, че може да съществува. Не беше единствено физическото изтощение, а и товарът на чувствата, които трябваше да понесем на плещите си. А най-голям бе този, който лежеше върху раменете на Шей. Отпуснах се на леглото и се зачудих дали е добре. Беше прекарал по-голямата част от деня затворен заедно с Аника и Сайлс, преглеждайки всичко, което се знаеше за Кръста на елементите. След това бе отишъл да потренира заедно с Итън, Конър и Адна. Сега, когато вече притежаваше един от мечовете, те бързаха да му помогнат да свикне с него.

Дали беше приключил? Дали и Шей, като мен, стоеше в стаята си и се взираше в нощното небе, така облачно, че не се виждаше нито една звезда, нито един лунен лъч? Част от мен искаше да отиде при него и да бъдем заедно, както бях направила предишната нощ. Да усещам тялото му, долепено до моето в съня си, ми вдъхваше спокойствие и утеха, каквито дотогава не познавах, а да лежа самичка събуждаше болка дълбоко в мен. Станах от леглото и направих няколко стъпки към вратата, преди да изръмжа от раздразнение и да се хвърля обратно върху дюшека. Увих се в одеялата, сякаш си правех пашкул, и забих пръсти в меката материя. Не можех да отида при Шей сега, независимо колко магнетично бе притеглянето му. Пък и той също не бе дошъл да ме потърси, от което ме болеше повече, отколкото бях готова да си призная.

Сърцето и умът ми непрекъснато бяха разкъсвани от противоречиви импулси. Не исках да отида при някой от двамата алфи, само за да се измъкна тайно от леглото му на следващата сутрин. Предишната нощ с Шей беше проява на себичност — повече не биваше да се отдавам на тези наклонности. Особено след начина, по който Рен се бе доказал пред Търсачите днес. Не го бях излъгала — утре наистина щях да имам нужда от него. След това... не, не биваше да мисля за това. Още не.

Не помнех кога съм заспала, но когато се събудих, събраните на топка завивки красноречиво говореха колко неспокойно бях прекарала нощта. Очите ми отказваха да се отворят, бях кисела и реших, че най-доброто решение е един дълъг душ. А мисълта, че след него бих могла да продължа с омлет, препълнен с изобилието на градината на Търсачите, допълнително ме поободри.

Въпреки че стигането до тях си беше същинско пътешествие, баните на Академията бяха впечатляващи. Застанах под силната струя и оставих горещата вода да ме облее като водопад, а после си избрах ексфолиращ гел (един от многото в огромното разнообразие от сапуни, гелове и ароматни масла в шишенца от гравирани кристали, подредени върху изящните полици от тиково дърво край душовете) и започнах да се търкам яростно, мъчейки се да прогоня съня. Уханието на лавандула и мента, с които бе пропит гелът, определено помогна. В шишенцата имаше най-различни миризми и те до една бяха напоени със свежестта на цветя и билки. Очевидно градините на Академията осигуряваха не само храна и лековити отвари за Търсачите. Брин сигурно едва не бе пощуряла при вида на това изобилие — учудвах се, че не прекарва по цял ден в баните.

Спрях душа, увих се с една хавлия и тръгнах към съблекалнята, където бях оставила дрехите си. Излязох от облака гъста пара в откритото пространство между баните и съблекалните, и се вцепених. За миг помислих, че сънувам, но водата, която капеше от косата по раменете и ключицата ми, красноречиво говореше, че не е така.

— Здравсти.

Сърцето ми се качи в гърлото. Гол до кръста, Рен стоеше пред мен и тъкмо завързваше една хавлия ниско около талията си. На стола до него лежеше купчинка дрехи. Той погледна към вратата зад себе си.

— Да не би... тъъ... това да не е момичешката баня? Бях тук и снощи и не видях... тъъ...

— Ей там има отделни съблекални. — Въпреки неловката ситуация, не можах да не се засмея. — Мисля, че баните им са общи.

— Колко напредничаво от страна на Търсачите — ухили се Рен. Погледът му се плъзна по мокрите ми крака. — Изглеждаш съвсем чистичка, Лили.

— Аха. — Направих крачка към съблекалнята, но за съжаление това означаваше да се доближа до Рен. Почувствах топлината на

тялото му, дъхът на потта му се смеси с уханието на лавандула, попило в кожата ми. — Е, да не ти преча...

— Можеш да останеш. — Той ме хвана за ръката и ме обърна към себе си. По устните му играеше лукава усмивка. — Защо не ми измиеш гърба?

Достатъчно трудно ми беше да не се вирам в полуголото му тяло и това, че най-сетне срещнах погледа му, изобщо не помогна.

— Знаеш, че не бива.

— Така ли? — Той ме придърпа към себе си. — Защото аз съм почти сигурен, че не го знам.

— Престани. — Нямах доверие на самата себе си. Обгръщаше ни твърде много пара и твърде малко дрехи покриваха телата ни.

Рен ме пусна с въздишка. Дяволитата усмивка се стопи, оставяйки чертите му обтегнати.

— Не те виня, че го правиш — увери ме той, макар че докато го казваше, се облегна на стената и вдигна очи към тавана, вместо да срещне погледа ми. — Заслужавам си го. След всичко, което ти причиних.

— За какво говориш?

— Това, че избра него... Не те виня.

— Не съм избрала — заявих, отстъпвайки към вратата на съблекалнята. — Казах и на двама ви — няма да направя своя избор, докато сме във война.

Сега вече Рен ме погледна право в очите — усещането бе сякаш в гърдите ми се заби стрела.

— Нямах това предвид.

Въпреки че в банята беше доста топло, усетих, че настръхвам.

— А какво тогава?

— Не те обвинявам, че си избрала той да ти бъде първият. — Рен звучеше по-скоро тъжен, отколкото ядосан.

Бях започнала да треперя. Не бях в състояние да проговоря, но той прочете въпроса в очите ми.

— Сабин ми каза.

— Кой й е дал право...

— Не й се сърди. — Рен се засмя мрачно. — Тя здравата ми се накара. Каза ми, че съм те изгубил. Че съм арогантен идиот и заслужавам всичко, което ми се е случило. Но не и теб.

С усилие успях да откъсна поглед от него.

— Всъщност не на теб е сърдита. Разстроена е заради...

— Козет — каза той. — Знам. След като ми се накрещя, двамата си поговорихме. Съкрушена е от случилото се. Не че я виня. И на мен ми се ще Дакс и Фей да бяха тук.

— Ако не беше толкова печално, би било смешно. — Аз се облегнах на стената до него.

— В смисъл?

— Фей и Дакс бяха най-силните ни воители. Ала в крайна сметка се оказаха прекалено страхливи, за да се борят за себе си.

Рен кимна.

— Не преспях с Шей, за да ти отмъстя. — Казах го толкова тихо, че не знаех дали ме е чул. — Аз... той...

Рен не отговори в продължение на цяла минута. Вече бях почти сигурна, че не ме е чул, когато той се прокашля.

— Знам, че изпитваш чувства към него. Очевидно е. Но наистина ли го мислеше, когато каза, че няма да избереш преди войната да е свършила?

— Аз... Да, мислех го.

Трябваше да е така. Ако избях Рен или Шей за свой алфа, другият щеше да си тръгне. Такава бе природата на алфите.

След като един от тях спечелеше мястото си, другият щеше да бъде прокуден, неспособен да понесе да заема подчинена позиция в редиците на глутницата. А аз не можех да го допусна. Освен това кръвта се вледеняваше във вените ми само при мисълта, че някой от тях може да си отиде.

— Тогава искам да знаеш нещо. — Рен се обърна към мен и сложи ръце от двете страни на раменете ми, улавяйки ме като в клетка.

— Недей. — Нямах си доверие да бъда толкова близо до него. Вече бях допуснала грешка с Шей, проявявайки слабост, когато бях обещала да стоя далеч от него. Не бих могла да си го простя, ако сторех същото и с Рен. Освен това част от мен бе наясно, че искам Рен да ме докосне, защото бях прекарала тази нощ в неспокоен сън, надявайки се Шей да почука тихичко на вратата ми. А той не го бе сторил. Колкото повече Шей навлизаше в света на Търсачите, толкова повече се отдалечаваше от нас.

— Чуй ме, Кала. — Очите на Рен не ми даваха да помръдна. — Помниш ли, когато бяхме в „Едем“?

Кимнах, твърде смутена, за да съм в състояние да говоря. Дори не бях сигурна дали ще чуя гласа си заради думкането на сърцето си. От онази нощ в „Едем“ сякаш бяха минали години. Не разбирах защо му бе на Рен да се връща към нея точно сега.

— Ти ме попита дали се боя от нещо.

— Спомням си. — Прехапах долната си устна, когато случилото се изплува в съзнанието ми. — Ти отвърна, че се боиш от едно-единствено нещо.

— Едно-единствено нещо. — Рен се приведе и прошепна в ухото ми: — Винаги ме е било страх само от едно. И все още е така.

Тялото ми сякаш бе замръзнало, приковано към стената от думите му.

— Какво е то?

Гласът му потрепери.

— Че никога няма да ме обикнеш. Не и истински.

— Рен... — Ръцете ми се тресяха.

— Чувах какво си шептят другите — продължи той. — Виждах как ме гледат някои от вълците на Бейн. Начина, по който баща ми... имам предвид, Емил... говореше за майка ми. Тя беше мъртва, ала той сякаш все още я ненавиждаше. Дори за мен бе очевидно, че докато са били заедно, той я е държал в подчинение, ала между тях не е имало любов.

Дишането ми стана накъсано. Не знаех дали бях в състояние да понеса онова, което той имаше да ми каже, но не можех и да го спра.

Устните му докосваха ухото ми.

— Първият път, когато те видях... когато ни обещаха един на друг... заклех се, че няма да те принуждавам да ме обичаш, а ще намеря начин да те спечеля.

Нещо в мен се прекърши.

— Ако си искал да ме спечелиш, защо прекара всички години в гимназията, като излизаше с други момичета?

Във въпроса ми имаше повече яд, отколкото бях възнамерявала. Ала цялото чакане, годините, в които не можех да последвам увлеченията си, макар да виждах как Рен се отдава на своите. Все още

бях сърдита заради това. То правеше признанието на Рен нечестно и може би дори — невярно.

Рен долепи чело до слепоочието ми.

— Мислех си, че ако видиш други момичета да ме желаят, като в същото време знаеш, че аз искам единствено теб, може да промениш отношението си към мен.

Тихо ръмжене се надигна в гърлото ми.

— Сабин е права. Наистина си идиот.

— Ще помогне ли, ако се съглася с теб? — Той се усмихна, ала очите му бяха сериозни.

Извърнах глава; гняв, надежда и желание се бореха в гърдите ми.

— Можеше да ми кажеш какво изпитваш.

— Щях да го направя. Исках да го сторя, когато ти дадох пръстена... но се уплаших.

Погледнах го, видях, че се е изчервил и разбрах, че не ме лъже.

— Аз... — Не намирах думи. Пък и какво можех да кажа?

— Моля те единствено да ми дадеш още един шанс. Или пък възможност да започнем на чисто. Но исках да знаеш какво изпитвам. Наясно съм, че изгледите за мен не са добри. Шей се появи и промени живота ти. Той те спаси.

— Аз спасих него. И себе си.

— Имах предвид, че от самото начало той е геройт. Нормално е да го желаеш. Ала историята, която имаме, миналото ни... Не всичко беше толкова лошо.

— Знам.

— Не можеш да ми кажеш, че когато бяхме сами в къщата, част от теб не искаше да остане.

Пръстите ми още по-силно стиснаха хавлията, за да не я изпуснат. Имаше право. Поне донякъде. Той все още ме привличаше... вълкът, който бе роден, за да ми бъде равностоен партньор. Онзи, с когото мислех, че ще прекарам живота си. Страх ме бе да се откажа от миналото, което ни свързваше. Този път ми беше познат. Знаех какъв би бил животът ми с Рен и къде бе мястото ми в него, знаех също така, че държа на Рен. Изкушението да го задържа близо до себе си бе наистина голямо.

— Открай време сме предвидени един за друг, Кала. — Думите му ме накараха да потръпна — той сякаш беше прочел мислите ми. —

Нека ти покажа как би било.

Устните му почти докосваха моите. Безсилна да устоя повече, аз проследих очертанятията на гърдите му. Той изръмжа тихичко и зарови пръсти във влажната ми коса, докато ме целуваше. Ръцете ми се плъзнаха надолу по тялото му и откриха края на хавлията, увита около кръста му. Целувката му стана по-настойчива, насърчавайки ме да продължа.

Вратата на банята се отвори и Конър влезе с нехайна стъпка. Гол до кръста, той бе обут в долнище на пижама, а през рамото си беше праметнал хавлия. Подсвиркваше си, но спря, когато видя голия гръб на Рен и мен, притисната до стената.

— О, богове! Очите ми! — Той закри лицето си с ръце. — О, невинността ми!

— Млъквай, Конър! — казах аз, едновременно облекчена и разочарована от прекъсването.

Измъкнах се изпод ръцете на Рен, взех разстоянието до съблекалнята с един скок и се хвърлих вътре. Навлякох дрехите си колкото се може по-бързо, преди да избягам от банята с чувството, че ще умра от срам. Докато бързах по коридорите, минавайки покрай още полузаспали Търсачи, тръгнаха да си вземат душ, се мъчех да убедя себе си, че не чувам смеха на Конър подире си.

[1] Полуостров в Северна Америка, чиято територия се поделя между Мексико, Гватемала и Белиз. — Б.пр. ↑

[2] Древен град на майите в Мексико. — Б.пр. ↑

Стомахът ми къркореше от глад, но все още треперех от напрежение след срещата с Рен. Не можех да рискувам да срещна Шей, докато чувствата ми бяха толкова объркани... и докато миризмата на Рен най-вероятно все още беше върху кожата ми.

„По дяволите, Кала. Защо не можеш да стоиш настрана от него? Защо не можеш да стоиш настрана и от двамата?“

Бях научила колко силна движеща сила е страстта, да не говорим пък за любовта, и все пак се дразнех на себе си, задето толкова лесно губех контрол, когато кръвта ми се разпалеше.

Отказах се от идеята да се присъединя към отряда Халдис за закуска и вместо това се отправих към градината в търсене на пресни плодове. За моя изненада (като се има предвид колко рано бе все още) открих Ансел да бере портокали.

— Добро утро — усмихна ми се той.

— Някакъв шанс да получа един от тези? — попитах, посочвайки наполовина пълната кошница.

— Разбира се. — Той ми подхвърли един портокал и аз се залових да го беля. — Рано си станал.

Върху раменете му легна напрежение.

— Трудно ми е да спя.

Отхапах парче плод, наслаждавайки се на свежия цитрусов вкус, разлял се в устата ми. Портокалът бе невероятно сочен, просто съвършен.

Ансел мълчаливо се залови да къса плодове от дървото.

— Изглеждаш по-добре — казах бавно.

— Така ли?

Прокашлях се, задавяйки се с портокаловия сок. Гласът на Ансел имаше същото металическо звучене, което бе накарало кръвта да се смръзне във вените ми, когато за първи път научихме как са го наказали Пазителите.

— Не се ли... не се ли чувстваш добре?

Той се обърна към мен. Макар и не така празни както в Денвър, в очите му се четеше безнадеждност.

— Никога няма да бъда добре, Кала — отвърна той, премятайки един портокал в ръцете си. — Не и наистина.

— Но... — Искаше ми се да не говори такива неща. Искаше ми се да вярвам, че това е просто самосъжаление... ала знаех, че не е така. — Ами Брин?

— Обичам Брин. И не понасям да я гледам как страда.

Взирах се в лицето му. Изглеждаше по-голям от малкото ми братче, което познавах. Пораснал и изпълнен с гняв.

— Преструваш се, че си добре, за да не я нараниш.

Ансел кимна.

— Тя явно мисли, че все още ме обича. Опитах се да сложа край на връзката ни, но тя отказва да ме чуе.

— Не искаш ли да бъдеш с нея?

— Винаги ще я обичам. Но не съм достатъчно добър за нея. Тя заслужава нещо повече.

— Как можеш да го кажеш! — Идеше ми да му се развикам, но се насилих да говоря спокойно. — Та ти си си същият!

— Не съм. — Ноктите на Ансел потънаха в кората на портокала, толкова силно го стискаше. — Вярвай ми, не съм.

— Разбира се, че си. И Брин те обича.

— Не съм й равен. Вече не. Една връзка не може да просъществува, ако партньорите не са равностойни. Ти би трябвало да го знаеш по-добре от всеки друг.

— Естествено, че го знам — намръщих се аз. — Но ти грешиш. Вече ти казах. Търсачи и Стражи и преди са били заедно. Създавали са семейства.

— Знам. — В усмивката на Ансел се долавяше неприязън. — Чух го. От теб. От Тес. Търсачи и Стражи. Монроу и Корин. Той и тя, тя и той.

— Какъв е проблемът тогава? — Без да забележа бях смачкала остатъка от портокала в юмрука си и сега между пръстите ми се процеждаше лепкав сок. — Получавало се е. Било е истинска любов, истински партньорства. Хората са умирали заради тях.

— Не е същото. — Той наведе глава.

— Защо?

— Защото аз не съм се родил Търсач. Нямам тяхната сила. — Погледна ме и сивите му очи бяха гневни, същински буреносни облаци. — Аз съм чисто и просто по-малко, отколкото бях някога. И никога няма да стана повече. Рано или късно Брин ще го осъзнае. И ще си тръгне. Така ще бъде най-добре.

— Ами ако не го направи? — Взирах се в смачкания плод в ръката си и имах чувството, че се вирам в опустошеното сърце на брат си. — Ами ако иска да бъде с теб? Да създадете семейство?

— Семейство, в което да играя ролята на баща на глутница вълчета?

— Така са устроени нещата.

— Знам — отвърна той. — Тес ми обясни за природата на майката. Ала биология или магия, или каквото и да е, няма значение. Не става дума за това дали двамата с Брин можем да бъдем заедно или да създадем семейство. Става дума дали трябва да го направим.

— Защо не изчакаш да видиш как ще се развият нещата в бъдеще, Ансел? — Не знаех какво друго да кажа. Ненавиждах отчаянието в гласа му, усещането за безвъзвратност.

— Обещавам ти, че никога няма да нараня Брин — увери ме той. — Няма да ѝ кажа как се чувствам. Ще бъда с нея, когато има нужда от мен, а когато поиска, ще я пусна да си отиде.

Двамата с Ансел стояхме на пътеката и се гледахме. Нямахме какво друго да си кажем.

Той се усмихна ужасяващо празно и ми подаде още един портокал.

— Все още трябва да закусиш. Нали пречука първия портокал.

— Благодаря — едва успях да промълвя през буцата, заседнала в гърлото ми.

— Ето те! — Гласът на Брин ме накара да се обърна. Тя подскочаше по пътеката, грейнала от щастие. — Съжалявам... май се позабравих в банята. Същински рай на натуралните продукти! Търсачите определено трябва да започнат да ги продават. Ще поговоря с Тес за това. Помириши кожата ми — рози и мащерка!

Ансел се обърна към нея и пред очите ми се преобрази — надяна маската си и ето че съкрушеният ми брат се превърна в онзи Ансел, когото познавахме открай време.

Не можех да остана там, не и в този момент. Не исках Брин да прочете по лицето ми нещо, което не биваше да знае. Измъквайки се с оправданието, че трябва да се видя с Аника, се отдалечих от тях, мъчейки се да отвлека вниманието си с портокала. Ала не бях прекосила и половината градина, когато се натъкнах на ново напомняне за това колко несигурно бе всичко в живота ми.

Конър се бе разположил на една каменна пейка до пътеката. Ризата му беше разкопчана, разкривайки коравите мускули на гърдите му, набраздени от белези. Белези, които познавах.

Понечих да се обърна, но после си дадох сметка, че трябва да оправя нещата с него или поне да поуспокоя съвестта си.

— Е, колко Стражи смяташ, че си убил?

— Опитвам се да намаля убиването — отвърна той, без да отваря очи. — Ала както виждаш, те всички са имали добрината да ми оставят сувенири за спомен. — Той докосна белязаните си гърди.

Настаних се на пейката до него, оставяйки слънцето да сгрее шията и раменете ми. Пулсът ми беше преминал в галоп, но въпреки това се насилих да изрека онова, което си бях намислила.

— За това, което видя тази сутрин... — Приятната топлина на слънчевите лъчи мигновено бе изместена от пареща горещина, когато кръвта нахлу в лицето ми.

— Хей, не ми е работа да те съдя. — Конър скръсти ръце зад главата си и се обърна към мен, за да ме погледне. — Макар че ако изгубим Потомъка, защото ти не си в състояние да си държиш панталоните на мястото им, те очаква истински ад. Най-буквално.

Изръмжах и той се засмя.

— Изобщо нямах намерение да те разпитвам за горещите ти срещи, сладурано. Ти подхвана темата.

Прегърнах глезените си с ръце и облегнах брадичка на коленете си.

— Просто исках да разбереш.

Конър се понадигна, усмивка подръпваше крайчеца на устата му.

— Какво да разбере?

— Че Шей, Рен и аз се намираме в сложна ситуация.

— Сложна, а? — Усмивката му стана по-широка. — Аз пък мислех, че всичко е съвсем ясно. Падаш си по двама мъже, но ще трябва да избереш един от тях.

— Не е само...

Конър ме прекъсна с махване на ръка.

— Ясно ми е, че подробностите винаги са различни, но в крайна сметка нещата се свеждат до това — ти си една, а те — двама. Гадна работа е любовта.

— Очарователно, няма що. — Щеше ми се да мога да го нарека лъжец, ала резюмето, което бе направил на любовния ми живот, беше твърде точно.

— Виж, сладурче, не съм аз този, който ще вземе да те съди. Просто ти казвам как виждам нещата. — Конър отметна кестенявата коса от лицето си, все още влажна от взетия душ. Само за няколко дни под средиземноморското слънце вече бе започнал да придобива тен. Бронзовият оттенък на кожата му караше бледите белези по гърдите му да изпъкват още повече.

— Да не искаш да ми кажеш, че всичките ти многозначителни подмятания са просто празни приказки? — ухилих се аз. — Кой би предположил!

Той ми хвърли кос поглед, но не каза нищо.

— Искаш ли да знаеш какво мисля? — попитах.

Едната му вежда подскочи и аз се приведох към него.

— Мисля, че цветистите ти закачки са начин да прикриеш факта, че всъщност те интересува само един човек.

— Наистина ли смяташ, че съм от типа, на който му стига само една жена? — Конър се усмихваше, ала очите му бяха сериозни.

Задържах погледа му.

— Мисля, че си влюбен в Адна.

Той пръв се извърна, зареял очи към фонтана, който бълбукаше наблизо.

— Допуснах грешка с Адна — промълви, потънал дълбоко в мислите си. — Преди около година.

— Грешка? — намръщих се аз. — О... имаш предвид, че си преспал с нея.

Смехът, с който ми отговори, беше смразяващ.

— Не.

— Не си спал с нея? — Не можех да разбера насмешливо кривата му усмивка.

— Определено не съм. И мисля, че точно това беше грешката.

— Нищо не разбирам.

Конър праметна крака през страничната облегалка на пейката и сложи ръце върху бедрата си.

— Адна беше още дете, когато се запознах с нея. Самият аз бях на шестнайсет и дяволски самоуверен.

— Да не повярва човек колко си се променил оттогава.

Той се усмихна, но не на мен.

— Адна преживяваше тежък период.

— Да, тя ми каза. — Спомних си думите на Адна, че Конър бил приятелят, от когото толкова се нуждаела след смъртта на майка си.

В очите на Конър се появи тревога.

— Какво ти каза?

Намръщих се, когато видях кръвта да се отдръпва от лицето му.

— Само това, как си се опитвал да я разведриш след като изгубила майка си.

— А... ясно. — Той отново си възвърна нехайния вид.

— Но силно се надявам, че се каниш да ми обясниш какво си помисли, че съм научила от Адна.

Конър поклати глава и каза тихо:

— Тя е само на шестнайсет.

— Знам.

Той ме погледна.

— Миналата година беше на петнайсет... а аз — на двајсет. Винаги се събираме за зимното слънцестоене. Итън, Кайл, Стюарт и аз се върнахме от Денвър, а Адна беше във ваканция.

Кимнах. Всичко чуто досега звучеше съвсем в реда на нещата.

— След тържествата (истински пир, с много пиене и танци) аз тръгнах към стаята си, за да му дръпна един сън. Адна ме попита дали имам нещо против да остане с мен.

Усетих, че пулсът ми се ускорява. Досещах се накъде отиват нещата и се притеснявах и за двамата.

Конър потърка тила си.

— И нямаше предвид, за да си поговорим. Освен това бе страшно убедителна в защитата на онова, което си беше наумила.

— Значи се е опитала да те свали? — Не ми беше трудно да повярвам, че Адна се бе опитала да получи онова, което иска, без преструвки.

— Може да се каже.

— И ти си ѝ отказал? — Виж, това ми беше доста по-трудно да повярвам.

— Тя беше на петнайсет.

— Е, предполагам. — Петнайсет години наистина не беше много, но Адна беше стара душа. Не мислех, че ако беше приел, Конър би се „възползвал“ от нея. Освен това не смятах, че Адна е от онези, които се отказват току-така, след като веднъж решат, че искат нещо.

— А на всичкото отгоре беше дъщеря на Монроу.

— О! — Това вече беше нещо друго.

— Когато се опитах да ѝ обясня защо според мен идеята не е добра, Адна не остана особено доволна.

— Мога да си представя. — И наистина, почти можех да видя хвърчащи предмети, натрошено стъкло, а защо не и Конър с насинено око. — Това преди баса със Сайлърс ли беше или след него?

Конър си пое дълбоко дъх.

— Значи ти е казала за баса?

— Каза, че нищо не се получило.

— Басът беше пръв, но само с няколко часа. А резултатът беше, че двамата с Адна повече не можехме да си затваряме очите за истината. След като я целунах, не бях в състояние да...

— Да си даваш вид, че не си влюбен в нея.

Той ми хвърли недружелюбен поглед.

— Съвсем очевидно е — настоях аз.

— Не можех да се преструвам пред себе си. Но реших, че ще е най-добре да продължа да се преструвам пред нея.

— Мисля, че грешиш. — Умът ми се върна към признанието на Рен. Дали животът ни щеше да бъде различен, ако бях знаела какво изпитва? Този въпрос мигновено бе последван от образа на Шей. Искях ли миналото да е различно? Не можех да си представя Шей да го няма. Сърцето ме заболя само при мисълта никога да не се бях влюбила в него.

— Може би. — Конър стана и се протегна. — Нещата със сигурност не се развиха както се надявах.

— А на какво всъщност се надяваше? Искаш ли да я видиш с някой друг?

Погледът му, забил се в мен като нож, красноречиво говореше, че това е последното, което би искал.

Аз обаче не отстъпвах.

— Тогава най-добре направи нещо по въпроса.

По лицето му бавно се разля усмивка.

— Предлагам ти сделка. Ще оправя нещата между мен и Адна, когато ти си избереш партньор.

— Не е честно. — Аз също се изправих, срещайки погледа му не по-малко решително.

— В любовта и на война всичко е честно. — Конър се обърна и пое по пътеката — очевидно разговорът ни бе приключил.

— Значи няма да направиш нищо, така ли? — извиках след него.

— Просто следвам примера ти, алфа. — Той се завъртя и се върна назад, широко ухилен.

— И какво означава това? — попитах с ръце на кръста.

— Означава, че смятам да спечеля тази война. — Той ми отдаде чест. — Любовта ще трябва да почака.

Взирах се след него, силно подразнена от разговора ни. Но поне сега разбирах малко по-добре историята между Конър и Адна.

— Кала! — Обърнах се и видях Брин да ми маха. Ансел стоеше до нея с препълнена кошница портокали в ръце. Мейсън също беше с тях.

— Какво има? — попитах, когато се приближих.

— Трябва да отидем в затвора — отвърна тя.

— В затвора? Защо?

Мейсън ме погледна и въздъхна.

— Лоуган поиска среща.

Мястото, където бяха затворили Лоуган, приличаше на килия много повече от стаята, където бе настанен Ансел. Това ме изпълни с истинско задоволство, макар че и то не ми попречи да настръхна, когато влязохме в малкото помещение. Никой от нас не бе проговорил, докато идвахме от градината. Помещенията, където Търсачите държаха своите затворници, бяха на приземния етаж, отделени от поживените части на Академията. Въпреки уверенията на Мейсън, че Аника също ще присъства, перспективата за тази среща изобщо не ми харесваше. Усещането бе твърде познато. Лоуган искаше да съобщи нещо на глутницата си и ни беше привикал, сякаш все още беше наш господар. По скованата походка на Мейсън се досетих, че и той не е във възторг. Не че можех да го виня.

Това, което ме изненада, бе настояването на Ансел също да присъства.

— За морална подкрепа — обяснил бе той, хвърляйки поглед към Мейсън, когато го попитах защо иска да дойде. Ако някой имаше повече причини от Мейсън да ненавижда Лоуган (пък и всички Пазители), това беше брат ми.

Шей ни очакваше на прага. Влязохме в килията и заварихме Лоуган, изтегнат върху двоен матрак. Въпреки че имаше само една възглавница и одеяло от небоядисана вълна, той изглежда се чувстваше твърде удобно, както се бе облегал на лакът, пушейки цигара с аромат на карамфил.

Рен, Сабин и Нев вече също бяха тук, а зад тях стояха Аника и Итън. Итън не откъсваше изпълнен с подозрение поглед от Лоуган, докато в очите на Аника се четеше по-скоро любопитство.

— Прекрасно. — Лоуган ни се усмихна и изтръска пепелта от цигарата си в една празна чаша на пода.

— Майната ти — озъбих се аз. Лоуган може и да очакваше всичко да си е постарому, но не беше познал. Вече не ни беше господар и държах да го знае.

Брин си пое рязко дъх, ала Мейсън се усмихна. Очите на Лоуган се разшириха за миг, но той бързо си надяна спокойна маска.

— Кала, не очаквам топли чувства от теб, но несъмнено можем да бъдем поне любезни.

— Ти си затворник. Дотук бяхме с любезността. Защо ни повика? Той се прокашля.

— По две причини. И благодаря, че се отзовахте.

— Кала е права — обади се Рен. — Престани с игричките, Лоуган. Говори.

— Май всички сте в отвратително настроение. — Лоуган угаси цигарата си и въздъхна. — Тази ми беше последната.

— Радвам се — каза Мейсън.

Лоуган се обърна към него и сърцето ми прескочи един удар.

— Не го гледай! — Нев прекоси стаята и застана пред Мойсън. — Да не си посмял да го погледнеш или ще ти издѣра очите.

— Добре съм — прошепна Мейсън, ала беше преbledнял. Ансел напъха ръце в джобовете си, взирайки се в пода.

За първи път гласът на Лоуган изгуби ясения си заповеднически тон.

— Е, с това стигаме до първата причина да ви повикам... Бих искал да се извиня.

Никой не продума, но всички зяпнахме.

Най-сетне Шей наруши мълчанието:

— Да се извиниш?

— Макар да съм затворник, не мога да не се възхитя на силата, лоялността и най-вече — издръжливостта на връзките в глутницата ви. Опитах да се възползвам от верността ви към Пазителите и съжалявам, че допуснах мисълта за наследството ми да ми завърти главата.

— Да ти завърти главата? — изръмжа Нев; въздухът около него сякаш беше нажежен. — И мислиш, че това е достатъчно, за да изкупи онова, което се канеше да направиш?

Аз направих крачка към него. Колкото и да ненавиждах Лоуган, да му се нахвърлим, докато беше пленник на Търсачите, нямаше да реши нищо.

— Разбира се, че не — продължи Лоуган, хвърляйки умолителен поглед към Аника, която побърза да застане между него и Нев.

— Моля ви да запазите спокойствие — каза тя с ръка върху дръжката на меча си.

— Нямате представа... — Нев я изгледа свирепо.

— Остави. — Мейсън сложи ръка на рамото му и го дръпна назад. — Той не го заслужава.

— Ами аз? — Гласът, разнесъл се зад мен, ме накара да се обърна изненадано. Ансел се приближаваше бавно към Лоуган, все така без да изважда ръце от джобовете си. — Аз ще получа ли извинение?

Лоуган наклони глава на една страна и се намръщи.

— Предполагам...

— Предполагаш? — Ансел се разсмя — тънък, ужасяващ звук. — Вие убихте майка ми. А с това, което оставихте от мен, по-добре да ме бяхте довършили веднъж завинаги.

— Изглеждаш ми съвсем добре — каза Лоуган. — А що се отнася до майка ти, не аз...

Думите му се превърнаха в пронизителен писък, когато Ансел се нахвърли върху него, стиснал в ръка градинарската ножица, която до този момент бе крил в джоба си. Беше вдигнал оръжието над главата си, замахвайки с цялата сила, на която бе способен. Беше бърз, ала рефлексите на Аника бяха още по-светкавични. Тя се стрелна напред, обвивайки ръце около кръста му. Брат ми не може да запази равновесие и ударът му се отклони, оставяйки дълга рязка върху рамото на Лоуган. Ако Аника не се беше намесила, ножицата щеше да се забие в гърлото му.

— Итън! — Аника завъртя тялото на Ансел и го бутна в ръцете на Итън. — Изведи го отук. Намери Тек. По-късно ще се оправим с това.

Итън извлече Ансел през вратата, а Сабин го последва, без дори да си даде труда да се извини.

Наканих се да тръгна след тях, ала Брин ме улови за ръката.

— Аз ще се погрижа. Ти трябва да останеш тук. Нещо става — не съм сигурна какво, но Лоуган си е наумил нещо. Аз ще отида при Ансел.

Част от мен искаше да продължи да спори — Ансел беше като оголен проводник, опасен и непредсказуем. Трябваше да поговоря с него, да го успокоя. Но освен това бях наясно, че Тес и Брин вероятно

ще се справят по-добре от мен. За него аз все още бях част от причината той вече да не е Страж.

— И аз идвам. — Мейсън хвана Брин за ръката. — Не мога да остана тук.

— Искаш ли и аз да дойда? — попита Нев, ала Мейсън поклати глава.

— Няма нужда. После ще ми кажеш какво става.

— Някой смята ли да ми помогне? — Лоуган беше притиснал ръка до рамото си. — Ранен съм.

— Отива ти — подхвърли Рен.

— Сигурна съм, че Итън ще изпрати един от Еликсирите — спокойно отговори Аника. — Кръвта ти няма да изтече дотогава.

Очите на Лоуган за малко да изскочат.

— Какво друго имаш да ни казваш, Лоуган? — попитах аз. Защото с извиненията си само ни губиш времето. Думите ти не означават нищо за нас.

— Добре. — Пазителят се изпъна, доколкото можеше, без да сваля ръка от порязаното си рамо. — Искам да ви помогна.

— Как? — попита Шей.

— Мен повече ме интересува защо, а не как — обади се Рен.

Лоуган се усмихна, възвръщайки си част от изгубената самонадеяност.

— Както ви казах, възхищавам се на уменията ви. Освен това научих доста за Търсачите.

— Така ли? — Аника скръсти ръце на гърдите си.

— Съвсем случайно, разбира се. Цялата сграда кипи от новини за последната ви мисия. — Той погледна към Шей и очите му се плъзнаха към меча, окачен на кръста му. — Поздравления.

Шей пристъпи от крак на крак и го погледна предпазливо.

— Този обрат на събитията ме накара да преосмисля собствената си позиция — продължи Лоуган. — Аз съм човек, който обича да залага и съм готов да се обзаложа, че вие ще спечелите войната.

Ахнах, противно на волята си. Това бе последното, което очаквах да чуя от Лоуган.

— Трудно можеш да се наречеш какъвто и да било човек — изплю се Нев, без изобщо да се впечатли от сериозността на думите

му. — Ти си разглежено, арогантно хлапе, което сега се бои. Нищо повече.

— Така е — съгласи се Лоуган. — Е... поне това, че се боя. Ще се престоря, че не съм чул останалата част от думите ти... в името на любезността.

— Боиш се? — повторих, неспособна да изтрия усмивката от лицето си. Пазител, който се бои от Стражите. Това трябва да бе най-прекрасното нещо, което бях чувала през живота си.

— Естествено, че се боя. — Когато Лоуган срещна погледа ми, разбрах, че казва истината. — Бъдещето не обещава нищо добро за нас. Така е, откакто ти попречи Шей да бъде принесен в жертва на Сауин. Той вече има един от мечовете. Много скоро Кръста на елементите ще бъде негов.

— И с Пазителите ще бъде свършено — заяви Аника.

Лоуган потрепери.

— Да, това изглежда все по-вероятно.

— Не ми се струваш особено разстроен от грозящата те гибел. — Смяхът на Рен беше леденостуден.

— Защото се надявам да променя съдбата си.

— И как възнамеряваш да го сториш? — попита Шей. — Миналото ти не работи в твоя полза.

— Всъщност — усмихна се бавно Лоуган, — смятам, че именно то ще ми помогне.

Аника застана над него, вперила поглед в лицето му.

— Какво ни предлагаш?

— Последната битка, когато се изправите срещу Боск — започна да обяснява Пазителят. — Тя трябва да се състои при настоящото местонахождение на Разлома, нали?

Аника кимна.

— Е, аз знам къде е.

— Какво ни пречи да те принудим да ни кажеш къде е? — попита Аника.

— Знаеш, че това не е достатъчно. — Лоуган вече се усмихваше широко. — Нали?

Аника не отговори, ала очите ѝ се присвиха.

— За местонахождението навярно и сами можете да се досетите. Дори и да ви отнеме по-дълго, отколкото бихте искали — продължи

Лоуган. — В крайна сметка, то е в имението „Роуан“.

— Подозирахме, че може да е там — отвърна Аника, докато Стражите се споглеждахме объркано.

— Какъв е този Разлом? — попита Рен.

— Вратата, през която Предвестникът и слугите му проникнали в нашия свят — обясни Аника. — Отворен е в края на петнайсети век, ала звярът го мести, където пожелае, така че никога не сме били сигурни къде точно се намира в момента.

— А за да спечелите войната — бавно каза Шей, — той трябва да бъде затворен.

Аника му се усмихна мрачно.

— Това е едно от нещата, които трябва да направим, за да спечелим войната.

— Това е също и начинът да си върнеш родителите — добави Лоуган.

— Какво? — Шей се обърна рязко и впери поглед в него.

— Разломът може да остане отворен единствено с помощта на ритуално жертвоприношение. За момента това жертвоприношение бяха родителите ти.

Шей стисна зъби.

— Ти каза, че родителите ми са живи.

— Така е. — Лоуган погледна към Аника. — Дали не бих могъл да получа още цигари?

— Зависи какво още имаш да ни кажеш. — Аника сложи ръка върху рамото на Шей, отдръпвайки го малко по-далеч от Пазителя. — Как е възможно Тристан и Сара Доран все още да са живи, след като са били принесени в жертва, за да бъде отворен Разломът?

— Боск Мар е страшно изобретателен, когато става дума за изтезания — отвърна Лоуган и Шей потръпна. Копнеех да отида при него, ала това не бе нито моментът, нито мястото.

— Много добре го знаем — увери го Аника.

Лоуган не продължи веднага, а вместо това вдигна ръка към раната си. Тя бе спряла да кърви и той предпазливо се облегна на възглавницата.

— Искаше Тристан да си плати заради измяната, затова измисли такова наказание, че той да страда вечно, докато гледа как онова, заради което бе рискувал всичко, бива унищожено.

— Имаш предвид детето му. — Аника се извърна от леглото и закрачи из стаята.

Шей се намръщи.

— Как би могъл да види какво се случва с мен?

Умът ми работеше трескаво, докато кръвта се вледеняваше във вените ми.

— Шей... мисля, че...

Лоуган не ме остави да довърша.

— Кое е единственото място, където си виждал родителите си?

— Където съм ги виждал? — Шей се взираше в него. — Не знам... в сънищата си. В спомените си.

— Напрегни си ума. — Лоуган сякаш всеки миг щеше да избухне в смях.

— Престани! — Хвърлих се на леглото и се надвесих над Пазителя със стиснати юмруци. — Да не си посмял да го разиграваш!

— Кала! — Аника тръгна към мен, ала Шей я спря с остър поглед, преди да се обърне бавно към Лоуган.

— Портретът. — Очите му се местеха между мен и Пазителя. — Портретът в библиотеката.

Кимнах и слязох от леглото, за да заста на до него. Не смеех да го докосна. Мигът беше пропит с твърде много болезнени емоции, които не биваше да рискувам да разпаля още повече.

— Означава ли това... — прошепна Шей. — Че са живи, но са... превърнати в онези неща?

— Кои неща? — попита Лоуган.

— Има предвид Падналите — поясни Аника. — Е, прав ли е? Това ли са Тристан и Сара сега?

— Не — отвърна Лоуган. — Не са Паднали. Падналите са просто плът, нищо повече от оживели трупове. Боск искаше Тристан и Сара да съзнават какво се случва, да бъдат с разума си. Държи ги в нещо като стазис^[1], пленени в онази картина.

— И по какво се различава това от останалите картини? — попита Шей.

— Падналите са затворници, с които храним призраците — обясни Лоуган, свивайки се уплашено, когато Рен изръмжа. — Картините са преходно пространство, нещо като килия. Боск обича да се наслаждава на онова, което нарича свое собствено „изкуство на

войната“. Може да вижда през стената между измеренията, за да гледа как се хранят призраците. Затворниците биват държани там, докато вече няма какво да предложат на призраците. След това се отърват от тях.

— И ти си сигурен, че родителите ми не са били дадени на призраците?

— Нали си ги видял със собствените си очи, Шей — отвърна Лоуган. — Как ти се струваха, когато погледнеш портрета им?

— Тъжни — промълви Шей.

— Ала невредими — каза Лоуган и Шей кимна. — Когато затворите Разлома, Тристан и Сара ще бъдат свободни. Разбира се, ще са остарели, като всички човешки същества. Но иначе ще си бъдат каквито ги познаваш.

— Никога не съм ги познавал — рече Шей.

— Аз обаче ги познавах — тихо се обади Аника. — Много от нас ги познаваха. Те бяха наши приятели. — Шей я погледна изненадано, ала тя не срещна очите му, потънала в някакви свои мисли. — Провалихме се. Трябваше да ги опазим живи, а теб — скрит, ала не успяхме.

В стаята се възцари тишина, нарушена най-сетне от покашлянето на Лоуган.

— Вярвам, че тази информация има все някаква стойност за вас.

— Може би — каза Аника.

— Ще направя всичко по силите си, за да бъде полезен. Мога да ви помогна да победите.

Аника кимна, ала погледът ѝ бе насочен към жената, появила се на прага.

— Итън каза, че имате нужда от лечител. — Очите на новодошлата обходиха стаята, търсейки пострадалия.

— Нищо сериозно — обясни Аника. — Затворникът получи порезна рана, която трябва да бъде погледната. Нуждае се от дезинфекция, но надали ще са необходими шевове.

Лечителката кимна и отиде до леглото.

— Имаме още неща за обсъждане — каза Аника на Лоуган.

— Разбира се. — Той потръпна, когато лечителката отлепи ризата от раната. — Ако не искате да ми дадете цигари, ще може ли поне да получа нещо за болката?

Аника се усмихна.
— Мисля, че можеш да я понесеш.

[1] В научната фантастика — енергийно поле, в което нормалните физиологични процеси, както и времето, са потиснати или напълно спрени. — Б.пр. ↑

— Можем ли да му имаме доверие? — гледах как камите на Адна се стрелкат във въздуха, оставяйки след себе си виещи се лъчи светлина, докато тъкаха портала, който щеше да ни отведе до скривалището на Айдис в Тулум.

„Бъдещето не вещае нищо добро за нас“, така беше казал Лоуган. Дали беше прав? Единият от мечовете вече беше у нас, а сега се канехме да предприемем първата стъпка към сдобиването с втория.

Нев сви рамене.

— Колкото и да ми е неприятно да го кажа — да. Лоуган сам би се намушкарал в гърба, ако мислеше, че това ще му помогне да получи каквото иска.

— Няма значение. — Мейсън се бе присъединил към нас в Тактическата зала на Халдис, ала като че ли не можеше да се отърси от мрачното си настроение. — Нищо няма значение.

— Да не предлагаш да се откажем? — озъби му се Нев. — Нормално е да си ядосан. Така и трябва.

Мейсън извърна очи.

— Ако може да ни помогне да победим, нищо друго няма значение.

— Виж. — Изражението на Нев омекна и той допря чело до това на Мейсън. — Ще победим, а след това ще го убием? Съгласен?

Мейсън опита да се отдръпне, ала Нев го улови за раменете и той се разсмя.

— Съгласен.

Аз спрях замислен поглед върху Нев.

— Защо не го направи?

— Кое? — попита той, без да пуска Мейсън от прегръдките си.

— Защо не уби Лоуган, когато мина през портала заедно с нас. Ти запази човешката си форма и го стисна за гърлото. Защо просто не се преобрази и не му изтръгна гръкляна?

Идеята беше привлекателна и изобщо не се съмнявах, че неведнъж бе минавала през ума на Нев.

Тънка усмивка пробяга по устните му.

— Искан да знае, че умира от моята ръка. Пазителите никога не ги е бивало да ни различават, когато сме вълци.

— Разбирам те — кимнах.

— Време е. — Аника посочи отворения портал. От другата страна сякаш имаше безброй скъпоценни камъни. Сапфиреносиньо. Изумруденозелено. Неимоверно ярки цветове, които бяха едновременно примамливи и злокобни.

Шей се приближи до мен.

— Кажи ми отново какво прави той тук?

Нямаше нужда да го питам кого има предвид.

— Знаеш защо. Глутницата се нуждае от него. А Търсачите му имат доверие. Рен вече прекрачваше портала, приел вълчия си образ, заедно със Сабин и Итън.

— Добре — отвърна Шей и за моя изненада също се преобрази, след което се хвърли покрай Адна право в разжарените оттенъци на вратата.

Мейсън се разсмя.

— Наистина е вълк, и още как.

— И няма да позволи на Рен да го забрави — довърши Нев. Двамата се ухилиха един на друг, преобразиха се и се втурнаха след Шей.

Чух как Конър се разсмя зад мен.

— Бъркотията си е твоя — каза той, когато го изгледах сърдито.

— Не забравяй, че съм виждала и твоето мръсно бельо, Търсачо. — Оголих зъби насреща му, преди да приема вълчата си форма и това бързичко изтри усмивката от лицето му. С доволен лай, аз изтичах след останалите.

Цветовете, които ме връхлетяха, бяха толкова ярки, че ми трябваше близо минута, докато осъзная, че съм стигнала от другата страна. Мястото преливаше от изобилие. Плътни листа ни обграждаха отвсякъде, лъчите на слънцето само тук-там успяваха да пробият нефритенозеления воал на дърветата. Ала онова, което ми даде усещане за това къде съм... и за промяна, беше смесицата от миризми. Напоен с уханието на море и лимони, въздухът на Чинкуе Терре бе свеж и сух, докато този тук бе тежък, пропит с влага и се разливаше в дробовете почти като вода. Долових соления дъх на океан и разбрах, че

той е наблизно. Ала дори ароматът на море беше различен, напоен с плътен мирис на водорасли и солена вода, който извикваше в съзнанието образа на огромни вълни и безкрайни брегове.

— Всички ли са тук? — Сайлъс опъна жилетката си и извади неизменната си химикалка и тефтер.

— Наистина ми се иска той да не идваше с нас — отекна гласът на Мейсън в главата ми.

— Определено съм съгласен с теб — отвърна Шей и размаха опашка.

— О, чакайте! Забравих си лосиона против слънце — обади се Конър. — Сайлъс, ще бъдеш ли така добър да се върнеш в Академията и да ми го донесеш? Ние ще те изчакаме, нали, приятели?

— Я млъквай — сопна се Сайлъс, но си потупа жилетката и аз бях сигурна, че проверява дали той си е взел лосион против слънце.

— Хайде. — Итън ни помахаше да го последваме по тясната пътечка, която едва различавах сред пищната растителност. — Чакат ни.

Вървахме в продължение на около четвърт километър. С всяка стъпка до ушите ни все по-ясно достигаше силен тътен. Най-сетне Итън сви зад един завой. Последвах го и се заковах на място.

Имах чувството, че някой изведнъж бе дръпнал завесите на потънала в тъма стая. Обляха ни ослепителни лъчи, когато джунглата изведнъж свърши, отстъпвайки място на плаж, който се простираше в продължение на километри и бе засипан с пясък, бял като сняг. Грохотът на разбиващите се вълни — едновременно покана и предупреждение — накара кръвта ми да закипи. Не исках да си го призная, ала океанът ме плашеше. Мястото на вълците не беше във водата. Въпреки това загадъчността и красотата на безкрайните вълни докосна някаква струна дълбоко в душата ми. Може би това, че ми бяха непознати, им придаваше необяснимо очарование.

— Ще поплуваш ли, Кала? — Конър ме побутна с лакът.

Взирах се в океана толкова дълго, че бях изостанала от другите. Те вече се бяха отправили към една порутена къща, която изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се изтърколи от покрайнините на гората върху плажа, превръщайки се в голяма купчина летви и греди. Дълъг кей тръгваше от верандата ѝ и навлизаше в океана, където се полюшваха три лодки, привързани към паянтовата структура. В една

от лодките различих очертанията на човек, ала той не ни забеляза, прекалено погълнат от онова, с което се занимаваше.

Жена с дълга, тъмна коса стоеше на верандата и ни махаше. Когато стигна до нея, Итън я прегърна с всичка сила. Тя му се усмихна широко, но бързо насочи вниманието си към приближаващите вълци. Шей спря пред нея и си възвърна човешкия образ.

— Радвам се отново да те видя, Потомъко — усмихна му се тя и аз се досетих, че трябва да е била сред Водачите, които се бяха съвещавали с Аника и Шей в наше отсъствие. Очите ѝ се преместиха върху меча, окачен на гърба му. — А още повече се радвам да видя това.

— Bienvenido, lobos^[1] — каза тя, обръщайки се към мен и останалите от глутницата. — Аз съм Инес, Водачът на Айдис. Моля ви се, кажете ми, че не хапете.

Рен се преобрази.

— Тъй като ни помоли толкова учтиво, ще направим изключение.

Другите от глутницата последваха примера му. Трудно ми беше да сдържа смеха си, като гледах как приятелите ми се опитват да изглеждат дружелюбни, вместо заплашителни, докато се представяхме.

— Стражите имали чувство за хумор? Кой да предположи! — Инес се засмя — сърдечен, искрен звук, който ме накара да се усмихна.

— Те са пълни с изненади — подхвърли Итън, ала ушите му пламнаха, когато едната вежда на Сабин подскочи.

— Наистина. — Инес хвърли учуден поглед на Сабин. — Влезте. Пригответе сме ви нещо за хапване. Ще обсъдим мисията, докато се храните.

Конър я прегърна през раменете.

— Обожавам Айдис — заяви той. — Инес никога не ни разочарова.

— Правим най-доброто от това, с което разполагаме — усмихна му се тя и погледна заинтригувано към Сайлъс. — Аника ни съобщи, че ще дойдеш. Рядко се случва сред нас да има Книжник.

— Просто правя онова, което историята изисква — отвърна Сайлъс.

Конър го побутна към вратата на къщата.

— Моля ти се, седни на масата, за да може да ядеш, вместо да говориш.

Също като аванпоста в Денвър, и това място беше построено с цел функционалност, макар тя да бе различна от тази в Денвър.

— Това магазин за водолазна екипировка ли е? — Шей се въртеше в кръг, за да огледа всички плавници, маски за гмуркане и бутилки с въздух, които висяха по стените.

— Не продаваме кой знае колко от тях, но магазинът е добро прикритие — отвърна млад мъж с къдрава черна коса и искрящи очи. — Виж само този меч! Ти си той, нали?

— Нищо не ти убягва, а, Мигел? — разсмя се Конър и го прегърна. — Радвам се да те видя, приятелю.

— И аз — теб, amigo — отвърна Мигел, а после се обърна да поздрави Итън: — Как сме, Сърдитко?

— Бил съм и по-зле — ухили се Итън.

— Може ли да отложим събирането на класа за друг път? — Адна бе сложила ръце на кръста. — Умирам от глад, а времето лети.

— Събиране на класа? — повторих аз.

Адна посочи тримата мъже, които бяха доближили глави, шушукаха си и се смееха.

— Тримата амигос там са били в един и същи клас в Академията. Здравата им се е носела славата.

— Носела се е? — Конър вдигна глава. — Откога славата ни е в минало време?

Адна извъртя очи, ала Инес я прегърна през раменете и я въведе в съседната стая, давайки ни знак да я последваме.

След италианските вкусотии бях очаквала всяка друга храна да е разочарование, но едва ли можех да греша повече. Пред нас се разкри същинско пиршество от супи, панучо^[2] и приятно подправена, невероятно прясна риба. Всяка хапка беше истинско блаженство. Исках да се натъпча до забрава с храната, която не приличаше на нищо, което бях вкусувала дотогава, ала мисълта за предстоящата битка не ми излизаше от ума. Инес, която се бе настанила начело на масата, говореше, докато ние се хранехме.

— Тръгваме веднага щом свършите — обясни тя. — Габриел вече се е заел с подготовката.

— Каква съпротива да очакваме? — попитах. — Още Стражи?

— Тук има Стражи, да — потвърди Мигел. — Yaguares.

— Yaguares? — повтори Нев. — Имаш предвид като пантери?

Инес кимна. Рен и Нев се спогледаха.

— Надявах се на още мечки — каза Нев. — Котки — ама че гадост!

— Ще се бием с котки? — Мейсън разкриви лице в гримаса. — Пфу! Те имат отвратителен вкус.

— Ял си котка? — попита Шей и стомахът ми се сви. Малко неща ми се струваха по-отблъскващи от котешко месо.

— Не съм я ял — поясни Мейсън. — Ухапах я... и я убих.

Всички го зяпнахме.

— Хей! — Той вдигна отбранително ръце. — Тя ме нападна. Щуро животно.

— Ако всичко мине добре, няма да се изправите срещу las sombras — обясни Инес. — Планът ни е да ги избегнем. Да се биеш в джунглата не е никак лесно, а те са най-смъртоносни именно там.

— Las sombras предпочитат дърветата — добави Мигел. — Скачат от тях върху жертвите си.

— По колко наведнъж? — попита Рен.

— Също като мечките, и те предпочитат самотата. Въпреки това си остават смъртоносни.

— Как ще действаме? — попитах аз. — Като в Тордис? Вие ще подмамите котетата надалеч, докато ние влезем в пещерата?

Мигел поклати глава.

— Не е пещера. Това е сеноте^[3].

— Човече! — Шей потрепери. — Сериозно?

Мигел кимна.

— Какво е се-но-те? — попита Мейсън, изговаряйки думата с усилие.

Шей като че ли беше позеленял мъничко.

— Там древните май извършвали жертвоприношения на боговете си — дълбоки ями, които понякога се разстилат в продължение на километри под земната повърхност. Нерядко отвеждат до системи от подземни пещери. Наоколо е пълно с тях, нали?

— Si — потвърди Мигел с мрачно лице.

— Испанците ги нарекли sagrados — добави Сайлъс. — Жертвени кладенци.

— Жертвени кладенци? — Очите на Сабин се разшириха.

— Хвърляли хора в тях — обясни Шей.

— И Айдис е в един от тези жертвени кладенци? — попитах.

— Да — отвърна Сайлъс.

— Ще трябва да се спуснем в една от тези ями, така ли? — попита Сабин. — Защото това изобщо не звучи забавно.

— Las sombras наблюдават от клоните — каза Мигел. — Няма да имаме време да влезем по този начин, преди да ни нападнат.

— Ами онова нещо, дето Адна го умее? — предложи Мейсън. — Не може ли да отвори портал направо в пещерата? Като в Идън.

— Няма как да стане — поклати глава Адна. — Не знаем какво има там долу. Здравата ще загазим, ако без да искам, взема да отворя портала под вода. Или от погрешната страна на някой стръмен склон. Не разполагаме с никакви описания, които да използваме. В „Едем“ имах на своя страна опита на Ансел и отворих портала с помощта на неговия разказ.

— Тогава какъв е планът? — попита Шей.

— Габриел откри друг вход — обясни Итън, макар че не изглеждаше никак щастлив от това.

Инес също беше свила мрачно устни.

— От три дни го проучва. Това е най-добрият ни шанс.

— Друг вход? — попита Мейсън. — Няма ли и той да бъде охраняван от пантери?

— Не — отвърна Мигел, срещайки каменния поглед на Итън.

— Няма? — намръщи се Шей.

— Не. — Конър изпъна рамене. — Защото котките не обичат водата.

Усетих как настръхвам при тези думи. Не можеше да се каже, че вълците мразят водата, но със сигурност не бяхме и делфини.

Конър ми смигна.

— Точно така, сладурче. Очаква ни едно дълго, хубаво плуване.

— Колко дълго? — поиска да узнае Шей.

— Ще тръгнем при отлив — каза Итън. — Да се надяваме, че няма да се нуждаем от водолазна екипировка много дълго, но все пак ще трябва да преминете един ускорен курс. За всеки случай.

— Страхотно! — ухили се Шей. Останалите вълци го зяпнаха свирепо. — Какво? — Той ни огледа с широко отворени очи,

попрекалявайки малко с невинното изражение. — Обичам да опитвам нови неща.

— Избраникът демонстрира склонност към приключения и поемане на рискове — промърмори Сайлъс, пишейки в тетрадката си. Дори не беше докоснал храната в чинията си.

— Не може ли да си останеш тук? — попита Конър. — Бездруго няма как да пишеш под вода.

Сайлъс се изпъчи.

— Ще запомня всичко в най-малки подробности и ще го запиша черно на бяло веднага щом се върнем.

— Изобщо не се съмнявам. — Конър се оттласна от масата и погледна към Инес. — Ще мине поне час докато тръгнем, нали? Защото не искам да получа някой спазъм, понеже съм влязъл във водата веднага след ядене.

[1] Добре дошли, вълци (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Типично за Юкатан ястие, приготвено от запържени царевични питки с различен пълнеж. — Б.пр. ↑

[3] Сеноте — типична за Мексико дълбока естествена яма, пълна с вода; получава се от пропадане на варовикова почва, разкривайки подпочвени води. — Б.пр. ↑

Оказа се, че Габриел е мъжът, когото бях видяла да прави нещо в лодката. Същата лодка, в която сега се качвахме. Той се усмихваше, въпреки че имаше за задача да увещае шестима дърпащи се вълци да изоставят сигурността на сушата. С разчорлената си, изрусена от слънцето коса, Габриел приличаше повече на сърфист, отколкото на Търсач. От опитния, грижлив начин, по който подреждаше леководолазното оборудване (кислородни бутилки, регулатори, стабилизиращи жилетки, оловни тежести, маски, плавници, неопренови костюми и фенерчета) се досетих, че на него е била възложена задачата да ни обучи какво да правим във водата.

Докато бързах към едно от местата за сядане, лодката рязко се наклони, повдигната от голяма вълна, и аз се зачудих дали всички онези супи, които бях изяла, бяха чак толкова добра идея.

Извънбордният мотор се събуди за живот с шумно бълбукане и управлявана от Мигел, лодката се отдалечи от кея, докато Инес ни махаше за довиждане.

— Всички нападатели на Айдис, с изключение на Мигел, наблюдават горната част на сенотето — обясни Габриел, надвивайки рева на мотора. Той ни гледаше с все по-широка усмивка, докато ние пляскахме на дъното на лодката, като риби на сухо, мъчейки се да се напъхаме в неопреновите костюми.

— Мислех, че няма да нападаме Стражите — каза Шей.

— Така е. Просто наблюдават, за да няма неприятни изненади. — Габриел взе една бутилка. — А сега слушайте. Имаме право само на един опит, така че внимавайте.

Трудно бе да внимавам, когато имах чувството, че в стомаха ми се провежда състезание по пинг-понг, но алтернативата да се удавя също не ми беше по вкуса, затова стиснах зъби и направих всичко възможно, за да се съсредоточа. Неопреновият костюм не помагаше особено, както бе прилепнал към тялото ми като втора кожа, от която отчаяно исках да се измъкна.

— Можем да стигнем почти до самото сеноте, без да се гмуркаме — продължи Габриел. — Ала последните десетина метра са подводен тунел, който ще трябва да преплуваме.

— Ще влезем в подводен тунел? — Мейсън, който вече и бездруго беше позеленял, притисна стомаха си с две ръце при тази новина.

Габриел кимна.

— Освен това точно преди входа на сенотето, тунелът се стеснява, така че ще трябва да си свалите жилетката и бутилката и да ги пъхнете през отвора.

Нев се изсмя.

— Майтапиш се!

Ала в изражението на Габриел нямаше и следа от шеговитост.

Мейсън се приведе над борда и повърна.

— Не може да минете през отвора заедно с кислородната бутилка — обясни Габриел. — Но ще ви отнеме само минута да я пъхнете през дупката и да се промушите след нея. Просто не му мислете много-много.

— Приемаш за даденост, че там долу ще бъдем само ние — обадох се аз. — Ами ако се наложи да си пробиваме път с бой? Някой каза ли ви за паяка?

— Там долу няма никакви паяци, *preciosa*^[1] — увери ме Габриел. — Вече на два пъти преплувах тунела — чисто е. Пазителите охраняват единствено горната част.

Топлата му усмивка вдъхваше сигурност, но тревогата ми си остана.

— Виж сега — продължи той, — сериозно говорех, като ви казах да не му мислите много-много. Под водата смесицата от азот и кислород в бутилките може да започне да погажда номера на ума ви. В най-лошия случай са възможни халюцинации, пристъп на паника... а изпаднеш ли веднъж в паника, е трудно да се успокоиш. *Comprende*^[2]?

Мейсън си избърса устата и кимна.

— Освен това — добави Адна, — нали е еднопосочно пътуване. Не е нужно да се тревожите чак толкова.

— Благодаря за вота на доверие. — Рен ѝ се усмихна уморено и тя го перна на шега.

— Нямах това предвид. Исках да кажа, че щом Шей вземе Айдис, ще изтъка врата и се върнем при Инес тъкмо навреме за вечеря.

— Тако с риба? — лицето на Конър грейна.

Габриел сви рамене.

— Най-вероятно.

Пътуването с лодката продължи около час, през който неизменно се движехме покрай тъмна и недружелюбна варовикова крайбрежна ивица. Джунглата беше надвиснала над водата, а лианите сякаш се извиваха над вълните. Докато Мигел пусне котва, всички, с изключение на Търсачите и Шей, бяха повърнали през борда поне по веднъж. Очевидно изразът „морски вълк“ не се отнасяше за никого от нас.

Изплакнах си устата със солена вода, докато Габриел ни даваше последни инструкции за безопасно гмуркане.

— Не забравяйте, че ако попаднете в беда, контролът поема онзи, който има работеща бутилка. Така действа дишането от една бутилка. Ясно?

Ние всички вдигнахме палец, в знак, че разбираме, и Габриел ни посочи плетеница от нефритенозелени листа и дебели клони.

— Тръгнали сме натам.

Погледнах към брега и през проблясващата зеленина едва успях да различа късче тъмнина.

— Ще ви чакам тук в продължение на един час — каза Мигел, настанявайки се на една от седалките. — В случай че los lobos не успеят да се справят с гмуркането. Май от никого от вас няма да излезе моряк.

Мейсън му отправи недружелюбна усмивка и си пое дълбоко дъх, а после двамата с Нев си сложиха маските и плавниците, налапаха регулаторите и скочиха във водата.

— Добре ли си? — Шей държеше бутилката ми, докато надявах стабилизиращата жилетка и я закопчавах.

Кимнах, тъй като в стомаха ми отново се плискаше жлъчка и не смятах, че е добра идея да се опитвам да говоря.

— Ще се справиш — добави Рен и ми подаде една маска.

— Аз ще се погрижа — сопна се Шей. — Ти по-добре си облечи екипировката.

— Я по-полека! — изръмжа Рен. — Аз също мога да ѝ помогна.

— Не започвайте — успях да кажа, преглъщайки мъчително. — Освен това не ми трябва ничия помощ. Скачайте най-сетне.

Те продължиха да се гледат свирепо, така че аз ги смушках с лакти и скочих заднишком във водата.

Като се изключи бученето на кръвта в ушите ми, докато потъвах под водата, целият свят бе удавен в тишина.

Постепенно започнах да свиквам с това, което ме заобикаляше. Не можеше да се каже, че се нося във водата, но пък и не потъвах. Въздухът в жилетката ме поддържаеше, докато плясках леко с плавниците. Изравних налягането в ушите си като си запуших носа и надух слабо, докато те не изпукаха и не ми олекна, точно както Габриел беше обещал. С помощта на плавниците се изтласквах напред много по-бързо, отколкото бях очаквала. Мощен прилив на адреналин изпрати тръпки по крайниците ми. Завъртях се във водата изящно, необременена от никаква тежест. Може би в някой предишен живот вълците са били делфини.

Мейсън и Нев също бяха свикнали с дишането под вода и сега гонеха една морска костенурка, обикаляйки около нея, както биха направили с някой заек. Изкисках се и около мен избликнаха мехурчета.

Четири бумтежа, като четири мънички експлозии, се разнесоха над мен и когато вдигнах поглед, видях, че Шей, Рен, Адна и Конър също бяха влезли във водата. Един последен пукот оповести, че и Габриел се бе присъединил към нас. Движейки се с лекотата на тюлен, той начаса се отправи към бреговата линия, като ни махна с ръка да го последваме.

Едва свикнала с усещането да се намирам под водата, изобщо не се чувствах готова да заменя откритото море с тясната пещера, ала нямах избор.

Тунелът изникна пред нас — непрогледно тъмен, за разлика от зеленикавосиния океан, който оставяхме зад себе си. Докато се приближавахме към зейналата черна паст, приливът на въодушевление, който ме бе обзел малко по-рано, отстъпи място на настойчива тревога.

Щом влезе в тунела, Габриел се показва на повърхността и свали маската си. Погледнах покрай него, мъчейки се да преценя разстоянието между водата и тавана на пещерата. Трябва да имаше

около четири-пет стъпки, но на светлината от фенерчето си видях, че напред таванът бързо се снишава.

— Вече съм опънал водещо въже — каза Габриел. — Ако усетите, че се обърквате, използвайте го за ориентир. И не забравяйте — не му мислете много-много. Просто дишайте, изравнявайте налягането в ушите си, докато се спускате, и всичко ще бъде наред.

— Наистина ли това е най-добрият план? — попита Сайлъс. За първи път високомерието му беше изместено от страх. — За гмуркане в пещери се изисква специална подготовка. Може би...

— Подготовка, която аз преподавам — прекъсна го. — Знам какво върша. Нямаше да го правим, ако имахме друг избор.

Той поклати глава. Сърцето ми заби учестено, докато се чудех срещу каква ли опасност ни предстоеше да се изправим всеки момент.

— Това е единственият начин. — Габриел запали фенерчето на китката си. — И само си губим времето, като го обсъждаме.

Сайлъс бе започнал да трепери и не мислех, че е от гняв. Всъщност, малко ми дожаля за него.

Той може и да е задник, но няма нужда да бъде тук. Дойде единствено защото вярва в онова, което прави. Доплувах до него и понижих глас:

— Ще те държа под око, за да ти помогна, ако се наложи.

Очите му се разшириха, но той успя да кимне и аз му дадох знак да плува зад Шей и пред мен. Ако се нуждаеше от помощ, предполагах, че би било най-добре да я потърси от Габриел, Шей или от мен. Шей като че ли се справяше с лекота с всяко ново хоби, което му се стореше интересно... а аз бях прекалено упорита, за да се проваля в което и да било предизвикателство.

Следвайки Габриел, ние заплувахме един след друг, бавно и сигурно. Колкото по-навътре навлизахме, толкова по-тесен ставаше тунелът. Опитвах се да дишам равномерно, но не можех да сторя нищо за учестения си пулс. Тунелът се затваряше около нас, а слънчевата светлина, която проникваше през входа на пещерата, бързо отслабваше, така че трябваше да разчитаме единствено на фенерчетата около китките си, за да виждаме къде отиваме.

Изведнъж Габриел спря. Не се обърна, ала гласът му отекна над водата, усилян от стените на тунела.

— Време е да се гмурнем. Следвайте човека пред вас и се водете по въжето. Ще ни отнеме около пет минути, докато стигнем до мястото, където ще се наложи да си свалите жилетката и кислородната бутилка. Аз ще бъда от другата страна — вие ги пъхнете през отвора, а аз ще ви светя с фенерчето си.

Един по един се потопихме под водата. За разлика от проблясващата шир на открития океан, гмуркането в тунела ни обгърна в задушаваша тъмнина. Докато плувахме напред, той бързо се превръщаше в скалисто, подобно на пещера ограждение с остри издатини по стените и сталактити, между които трябваше да си проправяме път.

„Пет минути. Пет минути. Пет минути.“

Толкова малко време. Ала плуването сякаш се проточваше много по-дълго. Минавахме покрай други тунели, отделящи се от пътя, който следвахме. Течението непрекъснато се променяше, като ту ме придърпваше, ту ме отблъскваше от редицата гмуркания. Кръвта туптеше в главата ми, започваше да ми се вие свят. Думите се носеха в главата ми, редейки хипнотизиращ, смъртоносен напев.

„Удавяне. Разбиване. Загубване.“

Сайлс спря и гласовете в главата ми закрещяха:

„Изгубена! Изгубена! Изгубена!“

Защо не се движехме? Какво не беше наред?

Кръвта пицеше във вените ми. Понечих да се обърна — ако само можех да се върна назад, да изляза от това място. Да намеря път навън, навън, навън. Тук беше прекалено тясно. Прекалено тъмно.

Сайлс отново тръгна напред. Бавното, леко движение на плавниците му проникна през мъглата на паниката. След метър-два той отново спря. Аз останах неподвижна, наблюдавах го, мъчех се да си спомня какво би трябвало да правя.

Зад мен Рен подръпна лекичко върха на един от плавниците ми. Извърнах се, за да видя лицето му. Той наклони глава на една страна и ме погледна въпросително, давайки ми знак да продължа напред. Разбрах го.

Процепа. Бяха достигнали процепа. Естествено, че трябваше да спираме, докато онези пред нас минаваха един по един.

Сърцето ми все още се блъскаше в гърдите, но главата ми се бе прояснила достатъчно, за да не изпадна в неконтролируема паника.

Но не и за да направи чакането по-малко мъчително. Докато групичката ни се придвижваше напред, един по един, не можех да пропъдя страховитите образи, които се гонеха в ума ми. Как се заклещвам. Как нещо ме смазва. Как се давя в този мрак.

Стиснах регулатора с една ръка. В този миг само той ме свързваше със света навън — със светлината, земята и въздуха, където ми бе мястото.

Сайлъс разкопча стабилизиращата си жилетка, извади ръце от нея и заедно с кислородната бутилка я напъха в отвор, който почти не виждах. Миг по-късно плесна с плавници и се плъзна в черната дупка. Тялото му закри светлината от фенерчето, докато изчезваше между стените на тунела. Когато върховете на плавниците се изгубиха от погледа ми, сърцето ми сякаш спря.

През отвора се показа една ръка и Габриел надникна, за да ми даде знак, че ме чака. Умът ми крещеше неистово, докато свалях жилетката и бутилката и ги подавах на Габриел. Той се оказа прав — всеки опит да мисля само би ми попречил, подклаждайки страха, който щеше да ме убие.

Пропъдих всяка мисъл от главата си и накарах краката си да ритат бавно и механично. Изпънах се и се изстрелях през отвора като торпедо.

Не знаех, че съм преминала от другата страна, докато Габриел не ме улови за ръката и ме накара да спра, клатейки глава. Помогна ми да си облека жилетката и по бръчиците около очите му разбрах, че се усмихва. Шей чакаше до мен и също се усмихваше.

Когато жилетката и бутилката ми отново си бяха на мястото, здраво закопчани, Шей ме хвана за ръката и двамата изплувахме на повърхността. В мига, в който се показахме над водата, аз си свалих маската и поех жадно въздух, разтърсвана от мощни тръпки. Шей също си махна маската, изплю регулатора и се ухили широко.

— Какво?

— Трябваше да минеш през отвора бавно, Кала — обясни той. — Така изненада Габриел, че за малко да му избиеш регулатора от устата.

— Просто исках да го свърша колкото се може по-бързо — отвърнах отбранително.

Това плуване беше начело на списъка ми с неща, които не бих искала да повторя. Когато Адна се показа над водата, изпитах желание

да я разцелувам.

„Слава богу, че е еднопосочно пътуване.“

Шей ме опръска, като се смееше.

Рен се появи на повърхността до нас.

— Човече, страхотно е отново да виждаш.

Сега, когато вече нямаше опасност да се удавя, се огледах наоколо. Рен беше прав. Светлината беше мъждива, но вече нямахме нужда от фенери.

— Това трябва да е входът на сенотето — каза Шей, посочвайки тавана.

Високо над нас — на поне трийсетина метра — се виждаше отвор, през който лъчите на слънцето, проправили си път през гъстия воал на джунглата, се разливаха в мрака, потрепвайки от време на време от някое случайно движение близо до отвора — пърполеци криле на птици, които си бяха свили гнездо в пещерата.

— Ама на вас май страшно ви харесва да плувате, а? — провикна се Мейсън. Дватамата с Нев седяха на няколко стъпки от нас, заедно с Итън и Сабин. — Тук има чудесна суха... е, добре де, не суха, а влажна, но прекрасно солидна земя.

— Знаех си, че неслучайно те харесвам — засмя се Рен, докато плувахме към мястото, където солената вода миеше хлъзгавия каменен под на пещерата.

Когато излязох на сушата, единствено желанието да запазя поне някакво достойнство ме възпря да не се просна върху камъните, долепила лице до земята с огромна любов. Въздухът все още бе тежък, напоен с дъх на сол и разлагаща се риба, но поне беше истински въздух.

— Всички ли са добре? — попита Габриел.

— Малко ми е замаяно — отвърна Адна, изцеждайки водата от мократа си коса.

— Нормално е — увери я Габриел. — Но ми кажи, ако се влоши.

— Благодаря — отговори тя сухо.

— Всички се справихте отлично — каза Габриел. — Е, да вървим да свършим онова, за което дойдохме.

— Къде е това? — попита Шей.

— Една ниша — обясни Габриел, който вече бе тръгнал. — Всъщност, тя се вижда оттук.

— Светлината — промълви Шей.

Когато проследих погледа му, видях, че един от ъглите на сенотето грее със сапфирените и изумрудени багри на морето, които рязко контрастираха с ялната слънчева светлина в останалата част на пещерата.

Всички тръгнахме след Габриел, с изключение на Сайлъс, който мижеше срещу тавана.

Нев го погледна.

— Да, мисля, че птичките не се радват особено на появата ни.

Когато вдигнах очи нагоре, разбрах какво има предвид. Плясъкът на птичи крила над нас се бе усилил; сенки се стрелкаха напред-назад около отвора на пещерата. Силно цвърчене отекна между стените.

— Не мисля, че са птици — каза Сайлъс.

— Какво тогава? — намръщи се Нев.

Звукът се усилваше; струящата отвън светлина примигваше, понякога напълно затулвана от движението над главите ни.

— Какво е това? — попитах.

Сайлъс прошепна нещо, което не можах да чуя съвсем. Усилен от пещерата, плясъкът на криле се превърна в мощен вихър.

Твърде късно си дадох сметка какво бе казал Сайлъс:

— Връщайте се във водата. Сега!

[1] Скъпа (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Разбирате ли? (исп.). — Б.пр. ↑

Таванът се движеше, всеки един сантиметър от него.

— Срутва се! — изкрещя Мейсън и хукна да се скрие.

Габриел вече бе скочил, навлякъл бе водолазната екипировка и се бе хвърлил във водата.

Но как щеше водата да ни предпази от падащите камъни?

Мейсън се поколеба, вдигнал поглед нагоре, също като нас. Движението над главите ни не приличаше на смъртоносен дъжд от камъни — това бяха развълнувани, завихрени сенки. За миг помислих, че са призраци, ала призраците нямат криле. И са безшумни.

— Размърдай се! — Игън ме бутна, докато Сабин скачаше от брега.

Политнах назад и паднах във водата, без да съм си сложила маската и без да съм налапала регулатора. Показах се на повърхността, като кашлях, мъчейки се да дишам и да видя какво става.

Конър и Адна също бяха във водата и като мен се бореха с екипировката си.

Габриел извади регулатора от устата си и изкрещя:

— Какво чакате, по дяволите!

Мейсън, Нев и Сайлъс все още бяха на сушата.

— Какво е това? — Нев и Мейсън се взираха в живия тъмен облак, който бавно приближаваше към водата.

— Габриел е прав — скрийте се под водата! — Сайлъс им махаше трескаво, докато навличаше жилетката и си слагаше кислородната бутилка. — Не може да останете тук!

Резките му движения привлякоха вниманието на ятото над нас. Изведнъж облакът от крила, от който се носеше пронизително цвърчене, се спусна надолу. Сайлъс изпищя и рухна на колене, обгърнат от тъмната маса.

Вече не го виждах — очертанията на тялото му едва се различаваха под туптящия рояк от малки космати телца с кожести криле и огромни уши, от които главите им изглеждаха съвсем миниатюрни.

— Господи! — Мейсън сграбчи Нев за ръката и го задържа към водата.

— Трябва да му помогнем! — Понечих да заплувам към брега, ала Габриел, който във водата бе много по-бърз от мен, ме спря.

— Вече е мъртъв.

— Не, не е. — Отскубнах се от Габриел, само за да се озова пред Шей и Рен, които ми препречваха пътя. — Какво правите? — изръмжах.

— Погледни — каза Рен и кимна с глава към брега.

Облакът се беше вдигнал от Сайлъс, който не помръдваше. Онази част от кожата му, която се виждаше, бе призрачно бяла, а останалата беше покрита с миниатюрни прорезни рани. Дори неопреновият му костюм беше разкъсан на ивици.

— Нищо не можем да направим — каза Рен.

— Обещах му, че ще се погрижа да не му се случи нищо. — Гласът ми изневери. — Казах...

— Нямахте откъде да знаеш. — Шей погледна към рояка, който сега кръжеше над главите ни.

Цялата треперех, толкова силно, че сякаш костите ми гракаха под кожата.

— Ще ни се нахвърлят, дори тук. — Габриел не откъсваше поглед от облака от козина и крила. — Ще трябва да се гмурнем и да се покажем на друго място — това ще ги обърка.

Не исках отново да се потапям под водата. И без това ми беше трудно да дишам, а случилото се със Сайлъс бе толкова неочаквано и ужасяващо.

След като се гмурнахме, откъм повърхността се разнесе силно барабанене, сякаш валеше дъжд. Габриел ни поведе към далечния край на пещерата, където ни накара да се спрем близо един до друг, стиснали ръце, докато чакахме. Най-сетне, по негов сигнал, изплувахме на повърхността.

— Говорете тихо — прошепна той. — И гледайте да не плискате шумно, нито да правите резки движения. Водата ги задържа настрана, но пак могат да ни се нахвърлят.

Той махна към мястото, откъдето бяхме дошли. Малки крилати телца се носеха безжизнено по повърхността — онези прилепи, които

бяха опитали да се доберат до нас, бяха подгизнали, и неспособни отново да полетят, се бяха удавили.

— Прилепи? — попита Мейсън. — Прилепи са в състояние да направят нещо такова?

— Прилепи вампири — уточни Габриел.

— Но прилепите вампири не убиват хора — възрази Нев. — Нали? Това е просто мит.

— Освен това не ловуват на ята. — Габриел се взираше в тавана. — Били са променени. Сега са като пирани.

— Още трикове на Пазителите — каза Шей.

Конър гледаше към брега, където лежеше тялото на Сайлъс.

— Проклятие. Знаех си, че не бива да идва.

Чувството за вина отново стегна гърдите ми. Защо не му бях помогнала? Можех да го сграбча и да го издърпам във водата.

— А сега какво? — попита Адна.

Итън погледна към брега.

— Трябва да спечелим малко време за Шей.

Конър се разсмя.

— Искаш да кажеш — да им отвлечем вниманието.

— Точно така. — Итън се усмихна мрачно.

— Да ми спечелите време за какво? — намеси се Шей. — Няма да ви оставя да се биете без мен.

— Само за малко, хлапе — отвърна Конър. — Тази пещера и на мен не ми харесва повече, отколкото на теб. Нямам търпение да кажем адиос на това място. Но ти трябва да вземеш дръжката, а няма да се справиш без нас.

Шей кимна бавно.

— Значи вие ще отвлечете вниманието на прилепите...

— А ти ще изтичаш до онази ниша — довърши Итън. — Достатъчно навътре е, за да не те видят прилепите, ако им отвлечем вниманието.

— Трябва да оставите ние да ги примамим настрани — обади се Сабин.

— Как ли пък не. — Итън я изгледа свирепо.

— Не съм дете. — Сабин оголи зъби насреща му. — А и вълците са по-бързи от Търсачите. Можем да изскачаме от водата и отново да

се потапяме. Пък и ако се разтичаме насам-натам, здравата ще ги объркаме.

— Сабин е права — намеси се Рен. — Нека глутницата се заеме с това.

— Да — добавих и аз. Знаех, че докато го правим, ще имам възможност да докопам поне няколко прилепа. Сякаш можех да оставя случилото се със Сайлъс без поне някакво отмъщение.

Конър сви рамене.

— Стига всички да сте се ваксинирали против бяс.

— Ще се престоря, че не съм те чула — изръмжа Сабин. — Но само защото Итън те харесва.

— Ще изскачаме от водата и отново ще се потапяме, а? — усмихна се Мейсън. — Само се надявам, че сте наясно колко гадно мирише мократа козина.

— Все ще се справим — отвърна Адна. Забелязах, че и тя трепери, а по бузите ѝ имаше вадички, които надали бяха от гмуркането. — Няма ли да се залавяме за работа вече? Просто не мога да гледам как Сайлъс лежи там...

Конър кимна.

— Добре. Потомъко, веднага щом се добереш до Айдис, се върни тук, та Адна да ни отвори портал.

Шей свали кислородната си бутилка и я подаде на Габриел.

— Без нея ще бъда по-бърз.

— Готова ли си? — Рен гледаше към мен. Като алфи, ние щяхме да оглавим тази операция.

— Винаги — изръмжах аз, използвайки гнева си, за да прогоня всеки помен от страх.

„Съжалявам, Сайлъс. Ще опитам да изкупя вината си.“

Един по един всички от глутницата се потопихме във водата и заплувахме, отдалечавайки се от Шей и другите. Останахме под повърхността възможно най-дълго, а когато водата стана прекалено плитка, двамата с Рен едновременно се преобразихме и изскочихме. Таванът сякаш оживя. Мейсън тичаше до мен, а Нев и Сабин се държаха близо до Рен. Рояк прилепи се стрелна надолу и силен вихър, вдигнат от стотици миниатюрни крила, бръсна козината ми.

— Сега. — Изпратих нареждането си към глутницата и всички се разпръснаха.

Ужасяващо пицнене отекна в пещерата. Аз скачах високо на равни интервали, щракайки с челюсти. Понякога зъбите ми разкъсваха някое крило или смазваха малко телце, друг път улавях само въздух, тъй като роякът се бе преместил, преследвайки друг от вълците.

Някой изскимтя наблизко и когато се обърнах, видях поне дузина прилепи, вкопчени в раменете на Нев. Мускулите му се напрегнаха и той полетя от брега. Част от прилепите се разхвърчаха във въздуха, а останалите потънаха във водата, когато Нев се преобрази и се гмурна под повърхността ѝ.

Действаше. Прилепите не можеха да преследват едновременно толкова много вълци, които на всичко отгоре се движеха така бързо. А щом си избереяха един от нас и насочеха усилията си към него, той начаса се хвърляше във водата, преди да успеят да му навредят особено.

Поредният плисък отекна в пещерата — Сабин бе скочила във водата, повличайки доста прилепи със себе си, повече отколкото онези, които се бяха впили в Нев. Прилепите започваха да стават все подобри в това да насочват вниманието си само към един от нас. Нов вихър премина през козината ми — не бе нужно да поглеждам през рамо, за да разбера, че този път си бяха набелязали мен. Първият прилеп кацна на гърба ми; ухапването му не болеше повече от убождане с игла, ала от усещането на езичето му, ближещо кръвта ми, едва не изгубих равновесие. Още един прилеп се впи в мен. И още един.

— Кала! — викът на Рен изпълни главата ми. — Твърде много са накацали по теб. Във водата! Сега!

Изобщо не исках да знам точно колко е „твърде много“. За сметка на това прекрасно усещах тежестта им върху гърба си, усещах и как кръвта ми изтича от десетки миниатюрни порязвания. Засилих се и скочих толкова устремно, че сблъсъкът с повърхността на водата изкара въздуха от дробовете ми. Прилепите се бореха да се откопчат от козината ми и да отлетят, преди водата да ги е погълнала. Преобразих се, мъчейки се да налапам регулатора и да си поема дъх. Сърцето ми биеше лудешки, но си наложих да остана неподвижна, попивайки тишината на потапянето. Под повърхността всичко тънеше в мрак, въпреки че очите ми бяха отворени. Имах чувството, че се рея в празно пространство, а не под водата. Отчаяно исках да се върна в битката, но

първо трябваше да се съвзема. Едва когато отново задишах равномерно, доплувах до брега, преобразих се и се хвърлих в схватката.

Ала схватка нямаше. Останалите от глутницата стояха неподвижно и гледаха тавана, а ушите им потрепваха.

Прилепите бяха изчезнали.

— Какво стана? — Приближих се с мека стъпка до Рен.

— Махнаха се. — Той риеше неспокойно с лапа. — Пещерата се разлюля и те всички излетяха през отвора в тавана.

— Пещерата се е разлюляла? — Аз не бях усетила нищо.

— Не беше силно. — Сабин ближеше една рана върху рамото на Нев.

С Мейсън се спогледахме и той изплезил език във вълча усмивка.

— Намерил го е. Шей е намерил Айдис.

— Откъде знаете? — Ушите на Рен потръпваха, когато се обърна към Мейсън.

— В Швейцария пещерата също се разлюля. — Гризнах закачливо Мейсън по рамото. — Браво на Шей!

— Ясно. — Рен си оставаше все така напрегнат. — Но защо това прогони прилепите?

Усетих как настръхвам.

— Да се връщаме при другите.

Вече отивахме към нишата, когато пещерата отново се разтресе. Земята се разлюля под лапите ми и ме запрати на една страна. Водата се развълнува и много скоро заприлича на клокочещ казан, който преливаше на брега.

— Какво става? — Гласът на Мейсън отекна в главите ни.

Чух, че Търсачите викат, но не можех да различа думите им над рева на водата, изливаща се в пещерата. Втурнах се натам, а лапите ми джапаха във вода до глезените. Би трябвало да е невъзможно — водата не можеше да прониква с такъв напор през тесния процепа, през който едвам се бяхме проврели. Ала ето че го правеше. Там, където ми бе стигала до коленете, тя вече ми беше до кръста и нивото бързо се повишаваше, принуждавайки ме да заплувам. Пещерата отново потрепери. Тежки скални късове западаха от тавана.

Видях, че Конър ни маха. Адна стоеше до него, борейки се с водолазната си екипировка, докато Габриел се мъчеше да ѝ помогне.

Итън плуваше към нас.

Но къде беше Шей? Не го виждах между тях.

— Трябва да се махаме оттук! — изкрещя Конър.

Водата вече ми стигаше до шията, ала аз почти се бях добрала до тях. Оглушителен тътен разтърси пещерата и разбунтуваният океан се стовари отгоре ни със силата на огромна приливна вълна, запращайки ни на всички страни.

Аз се блъснах в стената. Инстинктите ми крещяха да плувам нагоре, да намеря начин да изскоча на повърхността, ала малкото здравомислещи клетки, останали в ума ми, ме възпряха. Нямаше начин да изляза на повърхността, вече не. Пещерата се наводняваше със скорост, която можеше да се дължи единствено на магия. Дали бе последният капан, заложен от Пазителите или беше резултат от това, че Шей бе взел Айдис? Каквато и да бе причината, знаех, че единственият ми шанс за спасение бе да се опитам да използвам водата, а не да се боря с нея.

Преобразих се и напъхах регулатора в устата си, като си давах сметка, че трябва да открия Шей. Той беше оставил кислородната си бутилка, когато тръгна да намери Айдис, а без достъп до въздух щеше да се удави. Борейки се с новите течения, които завихряха водата, успях да грабна един плавник, преди тя да го отнесе надалеч. Дори помощта на един плавник бе по-добре от нищо.

Тръгнах към искрящите багри на нишата, които сега, когато се намираха под водата, трепкаха леко. Някакво движение над мен привлече вниманието ми. Видях ритаци крака. Шей се изтласкваше към повърхността. Без кислородна бутилка той нямаше друг избор. Плавникът ми даде допълнителната бързина, от която се нуждаех, за да го настигна.

Когато го улових за глезена, той се обърна рязко, готов да ме изрита. Издърпах го надолу, извадих регулатора от устата си и го пъгнах в неговата. Държах го за раменете, мъчейки се да си припомня указанията на Габриел. Кислородната бутилка беше у мен, значи аз контролирах дишането. Започнах да броя, приковала очи в гърдите му — едно вдишване, две вдишвания. Шей ми кимна и аз взех регулатора, за да поема на свой ред две глътки кислород. След това заплувахме бавно към мястото, където за последен път бях видяла Търсачите.

Шей посочи напред. Във водата проблясваше светлина — златиста на фона на тюркоазените струи. Дълга, тясна ивица светлина.

Порталът на Адна. Беше го отворила под водата. Шей стисна ръката ми и ние заплувахме по-бързо. Адна кръжеше около магическата врата. Беше си сложила маската и кислородната бутилка и когато ни видя, размаха трескаво ръце. Само че не махаше на нас, а ни сочеше нещо. Обърнах се и макар че регулаторът не беше у мен и трябваше да си пестя въздуха, изкрещях.

Габриел плуваше към нас, повлякъл нещо след себе си. Безжизненото тяло на един вълк.

Нев не се опитваше да плува, нито пък да се отскубне от ръцете на Габриел. Всъщност, той изобщо не се движеше.

Шей пхна регулатора между устните ми, като клатеше глава. Габриел мина покрай нас и през портала, изтегляйки Нев със себе си. Ние го последвахме през блещукащата врата и се озовахме в кална локва наред джунглата.

— Не! — Мейсън бе коленичил до Нев. — Моля те, Нев!

— Дръпни се! — Габриел го избута настрани.

Мейсън изръмжа и се преобрази, готов да се нахвърли върху него, но в този миг Конър скочи между двамата.

— Почакай! — извика Търсачът. — Дай му една минутка. Той е инструктор по гмуркане, забрави ли? Обучен е да оказва първа помощ.

Мейсън закрачи напред-назад, скимтейки, докато Габриел натискаше гърдите на Нев и го обдишваше.

„Дишай, Нев. Дишай.“

Някой улови ръката ми. Облегнах се на Рен, неизразимо благодарна, че е тук, жив и невредим. Ала когато вдигнах очи, видях колко е блед, докато наблюдава как Габриел се опитва да върне Нев към живота.

Адна се отпусна на земята до мен.

— Кажи ми, че го спасихме — с мъка успя да каже тя.

Още преди да бе довършила, челюстите на Нев се отвориха и от устата му изтече вода. Той се закашля, тръсна глава и като изскимтя, се претърколи по корем.

Мейсън изджавка, дотича до него и започна да го ближе по муцуната. Двамата си възвърнаха човешката форма и се вкопчиха един в друг.

Сабин хлипаше в обятията на Итън. Рен стисна ръката ми, а после отиде при Нев и го прегърна.

— Слава богу! — прошепна Конър. — Браво на теб, Габриел.

— Вълк — ухили се Габриел. — Изкуствено дишане и сърдечен масаж на вълк. Това ми е за първи път.

— В устата ми има вкус на риба — простена Нев, изкашляйки още вода. — До края на живота си няма да хапна риба.

— Млъкни — каза Мейсън. — Просто млъкни.

И отново го целуна.

Целите подгизнали, ние си проправяхме път през джунглата. Радостта от това, че Нев беше оцелял и че се бяхме сдобили с Айдис, бе приглушена от загубата на Сайлъс. Когато свърнахме зад завоя, отвъд който гората се спускаше към морето, видяхме магазина за водолазни принадлежности да наднича изпод прикритието на клоните.

— Ето я и Инес. Чака ни на верандата — каза Габриел. — Истинска майка квачка е.

Инес бе с гръб към нас, изтегната в един шезлонг. Мигел също бе там, приседнал в сянката на стрехите. Между тях имаше още два стола. Жена в бански костюм се бе опънала лениво върху единия, сплела пръсти с тези на мъж с разгърдена ленена риза и къси панталони с цвят таки. Мъжът се смееше.

— Кой са те? — попитах.

— Не знам — отвърна Габриел. — Мислех, че за днес нямаме записани групи за гмуркане.

Той забърза — не тичаше, ала крачките му станаха по-енергични. Жената с банския го забеляза и му помахала. Мъжът до нея се изправи и си свали тъмните очила.

Рен сбръчка нос.

— Я чакайте... надушвате ли нещо?

— Да... гадост! — Нев изръмжа и огледа гъстата джунгла, която ни заобикаляше.

— Надушвате нещо гадно? — попита Итън. — Благодаря, че решихте да го споделите.

— Не — отвърна Нев. — Надушваме котки.

Помирисах въздуха. Имаха право. Не беше силна, но определено се усещаше — остра миризма като изгорена коприна и изсушен градински чай. В гърлото ми се надигна ръмжене.

Очите на Габриел се разшириха.

— Las sombras... не!

— Габриел, почакай! — извика Итън, ала другият мъж вече се бе втурнал към скривалището.

— Инес! Мигел! — крещеше той, но Търсачите на верандата не помръдваха.

Стана за броени секунди. Габриел едва бе стигнал до верандата, когато една фигура се спусна отгоре му, покривайки го като абаносов плащ. Пантерата изкряска, докато скачаше от покрива, където се бе крила дотогава, и в следващия миг вече беше върху гърба на Търсача, който изпищя, когато ноктите ѝ се забиха в раменете му. Виковете му бързо секнаха, когато челюстите на звяра се склучиха около шията му и я завъртяха рязко, строшавайки костите.

— Проклятие! — изруга Итън, когато пантерата скочи от верандата и потъна в сенките на джунглата.

Очаквах жената с банския да изпищя, ала тя избухна в смях и се завъртя. Лъскавата ѝ златиста кожа изведнъж се превърна в гладка козина. Мъжът до нея направи две големи крачки и се метна на покрива, приел котешки облик. И те, също като пантерата преди тях, потънаха между гъстата растителност. Съскания и зловещо мъркане долетяха откъм клоните над нас, насищайки въздуха с усещане за заплаха.

— Колко са?

Всички от глутницата се бяха преобразили. Скупчени един до друг, ние се взирахме в короните на дърветата. Ала котките сякаш бяха невидими, докато се придвижваха незабелязано от клон на клон.

— Ще трябва да им се изплъзнем — каза Конър. — Дръжте се заедно. Отиваме в къщата. Трябва ни позиция, която да можем да браним, докато Адна тъче врата.

Итън застана начело заедно с Нев и Сабин, докато Мейсън, Шей и Рен наобиколиха Адна. Дватамата с Конър вървахме последни, оглеждайки дърветата, докато групичката ни се придвижваше бавно напред.

Когато следващата пантера изскочи, ние бяхме готови. Пронизителният ѝ крясък бързо се превърна в стон, когато Итън метна кислородната си бутилка по нея, улучвайки я право в гърдите. Животното се сгромоляса на земята, мъчейки се да си поеме дъх. Мейсън и Рен се възползваха от моментното му объркване и се нахвърлиха отгоре му. Пантерата замахна с тежките си лапи, ала докато Мейсън ѝ отвличаше вниманието, Рен впи зъби в единия ѝ

хълбок. Когато котката най-сетне се обърна към него, челюстите на Мейсън се склучиха около гърлото ѝ и строшиха трахеята.

Откъм дърветата се разнесе свиреп рев и las sombras се изсипаха върху нас като порой от остри като бръснач зъби и лъскава козина с цвят на нощно небе.

— Бягайте! — викна Конър.

Итън се втурна към къщата, следван по петите от вълците. Конър изкрещя, когато една пантера скочи към него и го събори на колене. Аз изръмжах и се нахвърлих върху котката, принуждавайки я да го пусне, за да се бие с мен. Силата, с която връхлетях върху нея, ни запрати на плажа, премятащи се през глава. Вкопчени един в друг, ние се борехме в пясъка. Ноктите на пантерата потънаха в гърба ми; аз изскимтях и начаса забих зъби в гърдите ѝ не по-малко свирепо. Тя изпищя и се отскубна от мен. Скочих на крака, мъчейки се да застана по-стабилно в мекия пясък, за да посрещна атаката ѝ. Пантерата изсъска, яркозелените ѝ очи бяха пълни с ярост... и интелигентност.

Сърцето ми прескочи един удар. Страж... котките бяха точно като нас, роби на Пазителите. За миг ми се прииска да се опитам да поговоря с този нетърсен враг, да осъществя връзка между нас. Ала само аз изпитвах такова желание — пантерата приклепна и се хвърли към мен. Долепих се до земята и се претърколих по гръб, така че тя прелетя над мен, а аз се претърколих още веднъж и скочих на крака. Без никакво колебание се метнах към незащитения гръб на котката, раздирайки плътта ѝ. Пантерата изпищя и опита да се отскубне от челюстите ми, но аз бях неумолима. Кръвта ѝ, невидима върху черната козина, оцвети пясъка в алено. Отчаяна, тя се изправи на задни лапи и понечи да ме притисне под себе си, но аз отскочих преди да е успяла да го направи. Освободила се от мен, котката дори не помисли да продължи да се бие. Вместо това се обърна и се втурна към джунглата.

— Кала! — Конър размахваше ръце. Останалите бяха успели да стигнат до верандата. Отърсих пясъка от козината си и затичах натам.

— Добре ли си? — Рен излезе напред, за да ме посрещне. — Тече ти кръв.

— Раните не са дълбоки. — Ухапах го лекичко по хълбока. — Ще се погрижим, след като се махнем оттук.

Итън, който стоеше до вратата, я отвори. Сабин и Нев се втурнаха в къщата. Докато тичах натам, аз погледнах през рамо.

Джунглата беше притихнала. Никой не идваше след нас.

— Не ни преследват — изръмжа Рен, очевидно споделяйки тревогата ми.

— Знам. Това не може да е хубаво.

Конър изруга, когато минахме покрай безжизнените тела на Инес и Мигел на верандата. Гърлата им бяха разкъсани, ала те бяха подпрени така, сякаш седяха, и се взираха в нас с немиждащи очи.

— Заклевам се, че ще ми платят за това — зарече се Конър, затръшвайки вратата след себе си. Стражите обикаляха около Търсачите, настръхнали и ръмжащи. Нещо не беше наред.

— Започвай да тъчеш, Адна — тихо каза Конър. — Колкото можеш по-бързо.

Тя кимна и се запъти към кухненската врата, за да има повече пространство. Тъкмо бе извадила камите си, когато усетих миризмата — не тази на *las sombras*, а друга, още по-парлива. Също като онзи на пантерите, мирисът, който долових, бе остър, като на изгорено, но докато техният беше нов и странен, този ми бе до болка познат. Мирис на горещ катран и опърлена козина.

Вече бях тръгнала натам, когато видях мастиленочерното безформено създание да се извисява над Адна.

— Кала! — уплашеният вик на Шей отекна в ума ми, ала аз нямах друг избор. Не биваше да мисля, ако не исках Адна да умре. Умреше ли тя, с нас беше свършено.

— Адна, бягай! — Преобразих се и се хвърлих към нея с цялата бързина, на която бях способна.

Сепната, тя се обърна към мен, прикована на място от объркването си.

— Конър! Итън! — Продължих да тичам към нея. — Изведете всички оттук! Бягайте! Веднага!

Протегнах ръце, сграбчих Адна през кръста и като се обърнах, я запратих през стаята, с надеждата Конър или някой друг да я улови.

— Не! — разнесе се отчаяният вик на Шей в същия миг, в който Рен нададе вой.

Затворих очи и се оставих да бъда обгърната от призрака.

Болка.

Докато тъмнината пълпеше по кожата ми, имах чувството, че в плътта ми се забиват безброй миниатюрни, нажежени до бяло кукички.

А после те се опънаха, откъсвайки кожата от мускулите. Знаех, че пищя, но не чувах нищо. Не можех да чуя дори звука на собствената си агония. Раздираха ме на късчета. Тялото ми гореше.

А след това — нищо.

ТРЕТА ЧАСТ
ОГЪН

Събудих се рязко, борейки се за въздух.

От другата страна на прозореца бушуваше снежна буря. Сняг и ледени кристалчета, остри като миниатюрни стрелички, се сипеха от облаците. Клепачите ми тежаха, докато се борех със смътните спомени. Топъл вятър. Солен въздух с дъх на лимони.

Сега обаче бях заобиколена от познати миризми. Книги с оръфани страници, подострени моливи, наскоро изпрани дрехи. Седнах и се огледах.

Намирах се в легло. В моята стая.

Усетих, че настръхвам.

Бях във Вейл. В гърдите ми се надигна вик, ала нещо го задави, сякаш нечия невидима ръка ме бе стиснала за гърлото.

„Вкъщи съм си. От какво се боя?“

— Добро утро, поспаланке.

Майка ми седеше на един стол близо до нощното шкафче, а баща ми стоеше зад нея, някак странно скован.

— Мамо? — Гласът ми изневери. Отново се опитах да помръдна, ала крайниците ми бяха изтръпнали и неимоверно тежки.

— Разбира се, че съм аз — каза тя, докато се взирах в нея.

Нещо в мен ридаше.

„Защо видът на майка ми ме натъжава така?“

— Мислехме, че ще спиш цял ден. — Зъбите й, когато се усмихна, бяха толкова бели. — Нали, Стивън?

Баща ми кимна. В очите му имаше нещо, от което по гръбнака ми плъпна леден страх. Беше прекалено напрегнат. Алфата на Найтшейд бе настръхнал, готов за атака.

Далечни гласове отекнаха някъде дълбоко в ума ми.

„Вече няма алфа на Найтшейд.“

— Ансел? — промълвих.

Остра болка се опита да пререже черепа ми надве. Приведох се напред, стиснала главата си в ръце.

— Брат ти е на патрул с Мейсън — отвърна майка ми. — Скоро ще се върне. Не се притеснявай.

Кимнах. Звучеше логично. Но защо главата ме болеше така?

Баща ми сбърчи чело.

— Боли ли те нещо?

— Стивън. — Майка ми го погледна и в очите ѝ припламна предупреждение. — Стига си я глезил. Нали все пак е алфа.

— Разбира се, г... Наоми — отвърна той; ръцете му се вкопчиха в гърба на стола ѝ.

— Мисля, че съм болна — казах аз. — Боли ме главата.

— Ей сега ще ти дадем един аспириин, миличка — обеща майка ми. — Но ти заспа, преди да успееш да ни разкажеш приключенията си.

— Приключенията ми? — зяпнах я аз.

— Да. Тъкмо ни разказваше за всички места, които си посетила. Нали пътува с приятелите си. Забрави ли, че това бе подаръкът ти от Пазителите за Съюза? Всички места, които си видяла?

Тя се усмихна и аз усетих как ме обгръща вълна от спокойствие; крайниците ми натежаха още повече, ала във вените ми се разля блаженство.

— Точно така. — Перлените ѝ зъби проблеснаха, когато се усмихна. — Искаме да чуем всичко за пътуването. Как ти се сториха местата, които посети?

Тя се намести на стола. Когато се размърда, тялото ѝ сякаш се размаза, за миг лицето ѝ се разкри и ми се стори, че виждам...

Извиках, когато нов пристъп на болка стисна главата ми.

— Кала! — Баща ми пристъпи към мен, ала ръката на майка ми се стрелна напред и той се закова на място. Тя се изправи и тръгна към мен.

Но защо се движеше толкова бавно?

При всяка стъпка очертанията ѝ отново се размазваха. Главата ми туптеше толкова силно, че трябваше да затворя очи. Не можех да се съсредоточа върху нея, докато тя се приближаваше.

Матракът изскърца, когато тя се настани до мен. Ръцете ѝ се докоснаха до слепоочията ми и болката отстъпи на нов прилив на блаженство.

— Ето — изгука тя. — Така е много по-добре, нали?

Кимнах, ала все още изпитвах желание да заплача. Имаше нещо, което исках да ѝ кажа, нещо страшно важно, което майка ми трябваше да знае.

Опрях глава на рамото ѝ.

— Съжалявам.

Но и сама не знаех защо се извинявам.

Тя поглади косата ми. Миризмата ѝ нахлу в ноздрите ми — острата миризма на пергамент и червено вино. Отдръпнах се и се взрях в нея.

— По-добре ли се чувстваш?

Вдишах дълбоко, оставяйки мириса да се задържи. Мирис, който не принадлежеше на Наоми Тор. Майка ми винаги ухаеше на гардении и папрат.

Онова, което усещах сега — стари, плътни миризми, смесващи се в упоителен парфюм — също ми беше познато, но принадлежеше другиму.

— Лумин — прошепнах.

В мига, в който изрекох името на господарката си, магията ѝ се развали.

Въздухът около мен запращя, пръскайки се на парчета пред очите ми. Майка ми беше изчезнала. Вместо нея до мен седеше Лумин Найтшейд. Баща ми стоеше безмълвно в другия край на стаята, а в очите му гореше страх.

Шокът ме прикова към леглото, докато илюзията се разпадаше. Тръпки пробягаха по тялото ми, разтърсвано от хлипове.

Лумин въздъхна и опъна тъмното сако на костюма си от „Шанел“.

— Това не е никак красиво, Кала.

— Ти, кучко! — изръмжах аз и зъбите ми се изостриха. Тъкмо се канех да се нахвърля върху нея, когато баща ми изкрещя:

— Кала, недей! — Заповедта, дошла от алфата на Найтшейд, все още бе достатъчна, за да ме накара да спра.

Очите му срещнаха моите и ги накараха да погледнат към дрешника. През откренатата врата видях как нещо се движи вътре. Сенки, гъсти като катран, се полюшваха в мрака. Призрак.

Стомахът ми се сви на възел, когато си спомних как призракът ме поглъща. Вълна от болка се разби в тялото ми и едва не ме изпрати в

безсъзнание.

Лумин се усмихна.

— Хайде, Кала, наистина ли очакваше, че просто ще оголя гърло, за да можеш да забиеш зъби в него? — Тя ме потупа по ръката. — Би трябвало да ме познаваш по-добре.

Отскубнах пръстите си от нейните. Макар и да не можех да я нападам, нямаше да ѝ правя мили очи.

— Махни се от мен.

— Овладей се, дете. Преживя сериозно пътуване, а и да се съвземеш напълно от прегръдката на призраците отнема известно време.

Тя се засмя меко, когато видя, че потръпнах.

— Просто имам няколко въпроса към теб. След това можеш да си почиваш.

— Нямам какво да ти кажа.

— О! — Усмивката ѝ стана вледеняваща. — Аз пък мисля, че имаш.

Преглътнах мъчително, поглеждайки към призрака в дрешника, преди да поклатя глава.

— Да. — Погледът ѝ проследи моя. — Това е един от начините, по който можем да го направим. Ефрон ме увещаваше да те предам на тях с Емил.

Заповядвайки си да откъсна очи от нейните, се взрях навън, към снежинките, гонени безмилостно от вятъра. Тялото ми се чувстваше по същия начин — пребито, изранено, изтощено. Слънцето и морето на Италия ми се струаха далечен сън. Лумин не бе единствената, която имаше въпроси. Отчаяно копнеех да разбера какво се бе случило след като призрактът ме обгърна. Бяха ли успели другите да избягат от скривалището в Айдис? Или и те бяха пленници?

— Но аз му обясних, че ти не можеш да бъдеш прекършена — продължи тя. — Независимо на какъв натиск си подложена.

По устните ми плъзна тънка усмивка.

— Права си.

— Разбира се, че съм права. И все пак има и други възможности. Нали, Стивън.

— Да, господарке. — Лицето му беше безизразно, ала мускулите му потръпваха нервно. Баща ми беше нещастен; усещах мириса на

скръбта и гнева му дори от другия край на стаята.

— Защо ми е да правя каквото и да било за вас? Вие убихте майка ми и съсипахте брат ми.

— Видяла си Ансел? — Баща ми направи една-две крачки към мен. — Как...

Лумин не каза нищо, но настръхна. Баща ми се овладя и млъкна.

— Случилото се с майка ти е тъжно, да. — Лумин сплете ръце в скута си. — Ала се налагаше при така стеклите се обстоятелства.

— Налагало се е да извършите убийство? — Очите ми горяха, но аз примигах няколко пъти, за да прогоня напирещите сълзи. За нищо на света нямаше да доставя на Лумин удоволствието да ме види, че плача.

Тя изцъка с език и се засмя тихичко. Трябваше да положи огромни усилия, за да не ѝ издера лицето.

— Убийство? Едва ли, Кала. А и съм почти сигурна, че не би мислила така, ако умът ти не бе така потресаващо изкривен от... външни влияния.

Ноктите ми се впиха в завивката.

— Някога вярваше в дълга. В лоялността — продължи тя. — Майка ти се провали в най-важната си роля. И заплати за това.

Погледнах към баща си, но той все още стоеше като вкаменен. Сивите му очи не почиваха нито върху мен, нито върху Лумин, зареяни към някакво далечно, невидимо за нас място.

Лумин продължи:

— Наказанието на брат ти бе предупреждение.

— Предупреждение — повторих бавно, оставяйки гърлено ръмжене да се увие около думата.

— За останалите от глутницата ти. На измяната ще бъде отвърщано с незабавно възмездие.

— Но той не е сторил нищо лошо — озъбих се аз и Лумин се усмихна.

— Нима? Наистина ли вярваш, че брат ти, който открай време те обожаваше, нито за миг не е заподозрян, че желаш не онзи, на когото си обещана, а друг?

Сърцето ми заби по-бързо и кръвта се качи в главата ми.

— Не мислиш ли, че се е досетил, че би рискувала живота си и добруването на семейството и приятелите си в името на едно

момичешко увлечение?

— Увлечение! — Гласът ми се извиси. — Влюбих се в Шей и открих, че възнамерявате да го принесете в жертва! Искахте двамата с Рен да го убием!

Въпреки избухването ми, усмивката на Лумин си остана все така спокойна. Горещината, заляла бузите ми, отстъпи място на вледеняващо усещане.

„По дяволите.“

Предизвикваше ме и аз току-що ѝ бях издала информация. Не исках да получи нищо от мен. Освен може би един-два грозни белега.

Тя сякаш изтълкува внезапното ми мълчание като покорство, а не гняв.

— Не мога да ти отделя толкова време, колкото бих искала, Кала. — Гласът ѝ се уви около мен като питон, готов да удуши жертвата си. — Ала обсъдих най-подробно въпроса с баща ти. Чуй какво има да ти каже. Послушай ни и всичко ще бъде наред. Дори за брат ти. И за глутницата ти.

Срещнах очите ѝ, търсейки притворство, но видях единствено решителна увереност.

— Ще помогнете на Ансел?

Тя кимна.

— Всичко ще си бъде както преди.

Както преди. Унищоженото ми минало възкресено за нов живот.

— Ако ти помогнеш на нас — отвърна Лумин.

Не казах нищо. Не бих била в състояние, даже да исках. Цялата треперех, главата ми туптеше, гърлото ми беше пресъхнало.

— Стивън. — Лумин протегна ръка към баща ми и той пристъпи предпазливо към леглото. — Емил и Ефрон ще са тук до час. Използвай това време разумно. Както се уговорихме.

— Разбира се, господарке. — Баща ми наведе почитателно глава, когато Лумин се изправи и излезе от стаята, следвана от призрака.

В мига, в който изтъканото сякаш от сенки създание се махна, аз потреперих и се отпуснах върху възглавниците.

— Ето. — Баща ми взе чашата, която стоеше върху нощното шкафче. — Изпий това.

Погледнах я и поклатих глава. Суха усмивка изкриви устните му.

— Просто вода, Кала. Сам я налях.

— Благодаря — отвърнах дрезгаво и поех чашата от ръцете му. За миг се вгледах в прозрачната течност, чудейки се дали мога да имам доверие на баща си. И дали това изобщо имаше значение. Отпих и водата успокои болката, стиснала пресъхналото ми гърло.

— Откога съм тук?

— Донесоха те преди две ноци. Ти непрекъснато губеше съзнание, защото оставиха призрака да се храни от теб. — Баща ми изръмжа и погледна към вратата. — За да бъдеш изнемощяла, когато те разпитват и по-лесно да те манипулират.

— Но какво искат? — попитах, връщайки му чашата.

— Да им кажеш къде е Шей — отвърна той и аз едва не рухнах, толкова силно бе връхлетялото ме облекчение. Шей не беше тук. Беше в безопасност. И това беше нещо.

— Няма да го направя — заявих, срещайки нетрепващия му поглед. — Никога няма да го предам.

— Не съм и очаквал да го сториш.

Той ме наблюдаваше изпитателно, но ми беше трудно да разчета чувствата, изписани по лицето му. Объркване? Тревога?

— Брат ти... Той...

— В безопасност е — побързах да го уверя.

— Добре ли е?

Поклатих глава и тогава нещо в мен се прекърши. От гърлото ми се откъсна хлип и аз зарових лице в ръцете си, разтърсвана от ридание. Всички загуби, които бях понесла през последните седмици, най-сетне ме надвиха. Майка ми, баща ми, Лидия, Сайлъс, господин Селби... и кой знае още колко други, убити след като бях изгубила съзнание. И за какво? След всичко станало, ето че отново се намирах във Вейл, подвластна на прищевките на своята господарка. Ами ако беше невъзможно да избягаш от съдбата си?

Баща ми обвини ръце около мен, ала аз бях прекалено разстроена, за да реагирам, макар да си давах сметка, че би трябвало да съм слисана. Дори не помнех кога за последен път ме беше прегръщал. Вярно, баща ни често се боричкаше с мен и Ансел, когато бяхме вълци, но това бе колкото израз на близост, толкова и бойна подготовка. Когато бяхме в човешкия си облик, той бе винаги сдържан. А ето че сега раменете му се тресяха и той хлипаше също толкова отчаяно, колкото и аз.

Останахме така, подкрепяйки се един друг, и двамата потънали в скръб, докато аз не се отдръпнах. Разтърках забулените си от сълзи очи и се обърнах към прозореца. Въпреки че стаята ми беше на втория етаж, разстоянието до земята не беше много голямо. Може би това бе единственият ми шанс. Може би баща ми също би могъл да дойде.

— Не, Кала. — Той сложи ръка на рамото ми. — Вълците на Бейн охраняват цялото поселище. Дори да успееш да отблъснеш двама-трима, те ще надделят.

Погледнах го, без да се учудвам, че с такава лекота бе прочел мислите ми. В крайна сметка, нали именно той ме бе възпитал да мисля и да действам като боец, винаги търсейки начин да взема предимство пред врага.

— Можем ли да говорим? — прошепнах, търсейки да прочета в очите му какво наистина мисли за онова, което се случваше с нас.

Баща ми обичаше реда и строгия контрол, а ето че светът му изведнъж бе хвърлен в пълен хаос. От начина, по който ме бе прегърнал и бе заридал заедно с мен, разбрах, че от онова, което Пазителите бяха сторили със семейството ни, нещо в него се бе прекършило.

Той погледна към вратата и кимна.

— Със сигурност са оставили призрак отвън. Но в стаята сме сами.

Сърцето ми препускаше бясно. С колко ли време разполагахме? Кои бяха най-важните неща, които трябваше да науча?

— Заловили ли са още някого? — попитах. — Когато ме доведоха, имаше ли и други пленници?

— Доколкото знам — не. Разбира се, напоследък не съм най-довереното им лице.

Прехапах устни, осъзнала, че бе настъпил моментът. Може би точно това, от което Търсачите се нуждаеха.

— Татко — започнах, мъчейки се да говоря спокойно. — Ами ако съм в състояние да ти помогна?

Той ме погледна изпитателно и сърцето ми прескочи един удар. Възможно ли бе собственият ми баща да ме смята за изменница? След всичко случило се, можеше ли все още да държи на лоялността към Пазителите?

— Да ми помогнеш с какво?

Трудно ми бе да дишам, ала се насилих да продължа.

— Спасих Шей, защото Пазителите възнамеряваха да го убият.

Той не отвърна, но ме наблюдаваше много внимателно, докато говорех.

— Шей е Потомъкът — продължих. — Потомък на Пазителите, който може да ги унищожи.

— Ако е един от тях, защо се е обърнал против тях? — Баща ми сбърчи чело.

— Не е точно един от тях. — Думите вече се лееха от устата ми. — Майка му е била човек.

— Не мислех, че е възможно...

— Възможно е. — Взех ръцете му в своите. — Всичко, което са ни казвали за Пазителите и Търсачите. За войната. Дори за това кои сме всъщност. Всичко е една лъжа.

Той стискаше ръцете ми толкова силно, че ми причиняваше болка, но аз продължих да говоря:

— Пазителите ни изопачили... и нас, и целия свят, за да могат да властват над него. Търсачите се опитват да сложат край на това. Бият се единствено, за да поправят злото, причинено от Пазителите. А Шей е ключът към успеха им.

— Как можеш да си сигурна? — прошепна баща ми с широко отворени очи.

Умът ми работеше трескаво. Той не бе видял онова, което аз. Академията на Търсачите, пропита с изящната красота на магията им, така различна от жестоките машинации на Пазителите и техните заклинания. Не се бе хвърлял в битка рамо до рамо с новите ми съюзници, нямаше причина да им вярва така, както им вярвах аз. Какво би могло да го убеди? Защото трябваше да го убедя. Помощта му би могла да промени изцяло нещата... както за мен, така и за всички ни.

— Кала. — Той звучеше също толкова отчаян, колкото се чувствах и аз. — Какво знаеш? Не разполагаме с много време. Емил...

Не можеше да изрече името на другия алфа, без да изръмжи. Внезапно в ума ми като мълния припламна идея.

— Корин.

— Какво? — сбърчи вежди той.

— Корин Ларош. — Стиснах ръцете му още по-силно. — Не е била убита от засада на Търсачите.

Усетих, че настръхва и заговорих още по-бързо.

— Търсачите са идвали, за да се бият заедно с нея. Трябвало е да оглави бунт срещу Пазителите.

Срещнах очите на баща си, очаквайки да открия в тях неверие, ала то не беше там.

— Само че заговорът бил разкрит и Пазителите я убили, заедно с всички вълци от глутницата на Бейн, които били избрали да застанат на нейна страна. А когато Търсачите пристигнали, Пазителите ги очаквали.

Баща ми издърпа ръцете си от моите и ги сви в юмруци.

— Ти беше само на една годинка, когато се случи. Просто дете.

— Знам. Станало е на първия ни рожден ден с Рен.

— Винаги съм мислел... — Той поспря и в гърдите му се надигна ръмжене. — Че нещо не е както трябва. Когато Пазителите ни повикаха да се бием, ние се захем с Търсачите — нападناхме ги в поселището на Бейн, прогонихме ги чак до Болдър. Но не видяхме никакви тела.

— Какво имаш предвид?

— Вълците на Бейн — обясни той. — Пазителите ни заповядаха да се бием, защото глутницата на Бейн станала жертва на засада от Търсачи. Ала когато пристигнахме в поселището им, не открихме нито един ранен или убит вълк. Нямахме жертви. Търсачите са опитни бойци — те винаги оставят ранени и убити след себе си.

— Но не и призраците — прошепнах аз.

Очите му срещнаха моите и в тях имаше стоманен блясък. Той кимна.

— Търсачите ли ти го казаха?

Въпреки че собствените му спомени разкриваха късчета от истината, все още долавях нежеланието му да се довери на отколешните ни врагове.

— Те попълниха някои празноти в онова, което вече знаех — обясних аз. — Ала вече бях прочела истината за смъртта на Корин и заложения капан.

— Къде? — учуди се баща ми.

— В библиотеката на Боск Мар — отвърнах, потрепервайки. — В имението „Роуан“. Описано е в „Аналите на Халдис“.

— Корин беше добра вълчица — тихо каза той. — Не заслужаваше живота, който ѝ бе наложен.

— Знам.

— Предполагам, че е поне някаква утеха това, че синът ѝ никога не разбра истината.

Дъхът ми секна при споменаването на Рен.

— Вече я научи.

— Знаеш къде е? — Очите на баща ми се разшириха. — Пазителите ни казаха, че е избягал. Не могъл да понесе срама, че изгубил глутницата си. Също като Лоуган.

Усмивка подръпна крайчеца на устните ми.

— Знам къде е и Лоуган.

Едната вежда на баща ми подскочи.

— Наистина ли?

— И двамата са при Търсачите. Рен — защото Адна искаше да го спаси... също както и аз.

— Коя е Адна?

— Дъщерята на Монроу... на един от Търсачите. Освен това е... — Изведнъж си дадох сметка колко много бях научила и колко малко знаеше баща ми все още. — Освен това е сестра на Рен.

Той ме изгледа продължително и от гърдите му се откъсна въздишка.

— Корин и Търсача Монроу?

— Не звучиш изненадан — казах.

— Ти спомена, че майката на Шей била човек. Което означава, че и друг път е имало връзки между Стражи и хора. — Той си пое дълбоко дъх и продължи: — Никой не поема риск като този, поет от Корин, ако от това не зависи нещо огромно. Като любов.

Аз запримигвах учестено, за да прогоня сълзите, които отново напиреха в очите ми.

— Знам.

По лицето на баща ми се разля блага усмивка.

— Обичаш това момче... Потомъка?

Кимнах и допрях колене до гърдите си.

Баща ми ме гледаше, леко смръщен.

— И все пак си се върнала за Рен?

Бузите ми пламнаха — изведнъж се бях превърнала в дъщеря, хваната в неловък разговор с баща си.

— Сложно е.

— Сигурен съм — засмя се той. — А и сега разбирам защо Рение изобщо не прилича на баща си.

— Баща му... истинският му баща... — Трябваше да се прокашлям, преди да успея да довърша: — Баща му беше добър човек. Воин като нас.

— Радвам се, че Корин е открила поне мъничко щастие в живота си — тихо каза той. — Дори да е било за малко.

— Навярно си прав. — Мислех си за цената, платена от Корин, Монроу, Рен и Адна. Адна бе останала без родители, но пък бе успяла да спаси брат си. Дали това компенсираше нещата? Не знаех.

— Любов — меко каза баща ми. — Дори само няколко мига истинска любов струват повече, отколкото можем да си представим.

Очите ни се срещнаха — ясният му поглед грееше с истината на думите му.

— Кой си ти и какво си направил с баща ми? — усмихнах се аз.

Той се засмя.

— Има време за битки... твърде много време. Ала понякога се налага да рискуваме да изречем на глас истината за собствената си уязвимост.

Болка стегна гърдите ми, докато го гледах.

— Ти... обичаше ли мама?

— Да. — Усмивката му избледня. — И я обикнах още по-силно след като се родихте вие с Ансел.

Исках да му вярвам, ала не можах да възпра следващия въпрос.

— Но вие изглеждахте толкова различни.

— Наистина бяхме различни — отвърна той. — Но и двамата винаги се опитвахме да бъдем алфите, които вярвахме, че трябва да бъдем. Да защитаваме глутницата. Да не допуснем нищо лошо да се случи с теб и брат ти.

Неволно забих нокти в дланите си. Тя бе искала да ме защити, а моето непокорство я бе погубило.

— Съжалявам — прошепнах с усилие.

— Недей. — Той прибра кичур коса зад ухото ми. — Тя не те винеше за случилото се.

Кимнах, като ми се щеше думите му да можеха да пропъдят чувството за вина, което бе като нож, забит в стомаха ми.

— Освен това и майка ти имаше необузdana страна. Станеше ли дума за лов, никой не можеше да се мери с нея. Когато бяхме в гората, свободни, препускащи на воля... това бяха най-щастливите ни мигове.

Усмихнах му се, припомнила си колко прекрасно бе да ловувам заедно с Шей.

— Радвам се.

— Тези Търсачи. — Той се изправи, заобиколи леглото и застана до прозореца. — Вярваш ли, че е възможно да победят?

— Лоуган смята така. И точно затова ги снабдява с информация.

Татко се обърна към мен.

— Обърнал се е против баща си?

— Не мисля, че той би го нарекъл така — отвърнах, като се усмихвах мрачно. — Според мен просто се опитва да си спаси кожата.

— Звучи ми като нещо, което Лоуган би направил.

— Шей има оръжие — продължих аз. — Или поне по-голямата част. Кръстът на елементите.

— Кръст, който е оръжие?

— Всъщност са два меча — обясних. — След като се сдобие и с двата, ще може да победи Пазителите. Ще може да убива призраци.

— Нищо не е в състояние да убива призраци. — Думите му сякаш бяха отправени не към мен, а към снежната вихрушка навън.

— Потомъкът може.

— Как ще извършат нападението?

Потръпнах, чудейки се дали трябва да продължа. Ами ако баща ми все още се надяваше да си възвърне благоразположението на Пазителите?

Пръстите му помръдваха неспокойно. Знание и надежда се надигаха в гърдите ми. Не, той не искаше да има нищо общо с Пазителите. Баща ми беше воин. Искаше да се бие.

— Не знам как планират да извършат атаката.

И наистина беше така. Досега бяхме мислили единствено как да се сдобием с частите на кръста. Кой знае какво ни очакваше след това?

— Ала ще ни трябва армия, която да подкрепи Шей — добавих.

Баща ми се обърна и ме погледна, наклонил глава на една страна.
— Армия?

Кимнах.

— Търсачите не са ли достатъчно?

— Не — отвърнах. — Те ще се бият докрай, но имат нужда от помощ. И точно тук се появяваме ние.

— Ние?

— Стражите.

Той се засмя.

— Очакваш да поведеш армия от вълци срещу Пазителите?

— И преди се е случвало. Това е част от историята ни. Опустошението всъщност е било въстание на Стражите.

— Още тайни от библиотеката?

— Да. Ала аз мога да поведе единствено своята глутница... а ние сме само седем. Едва ли можем да се наречем армия.

Баща ми бе застинал на мястото си.

— Аз съм млада алфа — казах бавно. — Нуждаем се от някой с опит. Водач, когото останалите вълци ще последват.

— Кала... — В гласа му имаше предупреждение, примесено с болка.

— Ти все още си алфата на Найтшейд.

Раменете му се изпънаха яростно.

— Пазителите ми отнеха тази роля.

— Никой не може да ти отнеме глутницата. — Изправих се. — Доволни ли са вълците на Найтшейд, че Пазителите са им наредили да се подчиняват на Емил?

Гримаса разкриви лицето на баща ми.

— Не мисля така — продължих. — Ти можеш да ги поведеш. Трябва да ги поведеш.

— Кога? — Въпросът му надали бе по-силен от въздишка.

— Скоро. — Слязох от леглото и улових ръката му. — Ще ми се да знаех повече.

— Ако Търсачите победят, какво ще стане с вълците?

Вече бях отворила уста, за да му отговоря, когато си дадох сметка, че всъщност не знам. Какво щеше да стане с нас, ако спечелехме войната? Къде щеше да бъде мястото на Стражите в този нов свят?

Вратата на стаята ми се отвори рязко. Емил Ларош прекрачи наперено прага, видя стиснатите ни ръце и по лицето му се разля усмивка.

— Семейство Тор отново е заедно. — Подсмихна се той ехидно.
— Колко трогателно!

Изгледах го свирепо и той прокара език по заострените си зъби.

— И колко жалко, че това няма да трае дълго.

Баща ми тупна на пода — кафеникавосив вълк, препречил пътя на Емил. Алфата на Бейн също се преобрази. Наежил козина, той тръгна с ръмжене към нас. Баща ми изляя предупредително и мускулите му се напрегнаха, когато се приготви да атакува.

— Е, хайде сега. — Ефрон Бейн влезе в стаята заедно с Лумин. — Нямаме време да ви оставим да се боричкате, момчета.

Двамата алфи все още се гледаха злобно, настръхнали, оголили зъби.

— Достатъчно. — Заповедта на Лумин изплющя като камшик. — Веднага се преобразете.

Двамата вълци се подчиниха неохотно; свирепи погледи замениха ръмженето им, когато си възвърнаха човешката форма. Баща ми все така стоеше пред мен, закривайки тялото ми със своето.

— Постигна ли някакъв напредък, Стивън? — попита Лумин. Той поклати глава.

— Ужасно упорито момиче, господарке. Не мога да я убедя.

— Дай ми само пет минути — изплю се Емил. — Аз ще я убедя. Пръстите на баща ми се свиха в юмрук, ала Ефрон сложи ръка върху рамото на Емил.

— Хайде сега. Светът се върти, обстоятелствата се променят, забрави ли? Няма да можеш да си опиташ силите с момичето.

Емил бутна ръката му от рамото си.

— Допускате грешка. Малката кучка е изменница и трябва да умре.

Слушах разговора им, а объркването ми нарастваше. Какво ставаше?

Лумин прекоси стаята, впила преценяващ поглед в мен.

— Очевидно си си спечелила приятели сред Търсачите, Кала.

— А те имат нещо, което искаме — добави Ефрон.

— Синът ти е истински глупак, щом е позволил да го заловят — изплю се Емил. — Трябва да го оставиш да изгние в някоя килия на Търсачите.

Изведнъж Емил залитна — Ефрон го беше зашлевил.

— Самозабравяш се, вълко. Дължиш уважение на сина на господаря си.

Емил го изгледа свирепо, ала наведе глава в знак на подчинение.

Светът сякаш се завъртя около мен. Лоуган? Лоуган твърдеше, че е бил отвлечен? Какво ставаше, по дяволите?

— Ела с мен, Кала — повика ме Лумин. — Не искаме да закъснеем.

Погледнах баща си за миг, преди да отида при нея. Тя се пресегна и докосна късите ми руси къдрици.

— Колко жалко за косата ти. Какво те е прихванало?

Не отговорих.

— Стивън, изчакай да се върна. — Тя присви устни, докато гледаше баща ми. — Двамата с теб все още трябва да поговорим.

— Разбира се, господарке. — Той сведе глава.

Трябваше да потисна желанието да го погледна, докато излизах от стаята след Лумин. Нали се предполагаше, че съм упорита, непокорна дъщеря, която не зачита баща си. Пазителите за нищо на света не биваше да узнаят, че само две от трите неща са верни.

Не виждах нищо през затъмнените стъкла на лимузината, ала пътувахме в продължение на около час. Умът ми все още беше във Вейл. Искаше ми се да имаше начин да поговоря с баща си. Той би могъл да ни помогне. Да се бие против Пазителите. Но как да свържем глутницата му с Търсачите?

Тялото ми беше изтощено, умът — превъзбуден. Нямах представа къде ме водят, нито какво ме очаква, когато пристигнем. Въпреки че исках да се покажа самоуверена, когато колата най-сетне спря, любопитството ми надделя.

— Къде сме?

— На едно ужасно неудобно място, за което приятелите ти настояха. — Ефрон остави чашата с бренди, от която бе отпивал по време на пътуването. — Заслужаваме похвала за сговорчивостта си.

Емил изръмжа тихичко. През целия път насам не бе откъснал поглед от мен. Ясно ми бе, че се опитва да ме сплаши, но така само още повече засили ненавистта ми към него. Когато се измъкна покрай мен, за да слезе от лимузината след Ефрон, аз прошепнах:

— Някой ден ще те гледам как умираш.

Той ми се усмихна, разкривайки острите си зъби.

— Твърде много те е страх да се опиташ да ме убиеш собственооръчно, така ли?

Дори не трепнах, докато му отвърщах с ледена усмивка. Страхът нямаше нищо общо с това. Просто в списъка с враговете на Емил имаше такива, които повече от мен заслужаваха да му отмъстят. Включително баща ми. И Рен.

— Хайде, Кала — подкани ме Лумин, драсвайки ме лекичко с дългите си нокти.

Излязох от колата и Емил застана до мен, сякаш бе надзирател в затвор, докато двамата Пазители се заеха да оправят костюмите си, единият — на „Шанел“, а другият — на „Гучи“. Шофьорът и още един мъж, в които разпознах двама от възрастните вълци на Бейн, слязоха от лимузината и застанаха от двете страни на Пазителите.

Огледах се наоколо, опитвайки се да разбера къде сме. Намирахме се в края на неголяма поляна на сред боровата гора. В далечината се виждаха планини, където натежали от сняг облаци се виеха около назъбени върхари. Въздухът бе твърде свеж, за да сме близо до града, но не бяхме и някъде около Вейл.

Освен това бяхме оставили бурята зад себе си. Тук ледени снежинки прелитаха покрай нас от време на време, ала нямаше никакъв вятър, а снегът стигаше едва до глезените ни.

В този миг долових движение между дърветата от другата страна на поляната и ето че от гората излязоха няколко фигури и тръгнаха към нас.

Едва не извиках, когато разпознах рошавата кестенява коса и коженото яке. Конър беше жив. Видът му бе достатъчен да ми вдъхне надежда, че мисията в Айдис може би не се бе провалила напълно. Инстинктивно направих крачка напред, ала Емил ме сграбчи за ръката толкова силно, че пръстите му потънаха в плътта ми. Без да обръщам внимание на болката, обходих с поглед останалите от групичката, но не открих онези, които търсех. Двамата, които бих очаквала да застанат начело на операцията по спасяването ми, Шей и Рен, не се виждаха никъде. Нямаше ги и Брин, Мейсън и Нев.

Конър водеше прегърбена фигура, която се препъваше в снега — Лоуган, който изглеждаше в много по-лошо състояние, отколкото

последния път, когато го бях видяла. Когато се приближи, забелязах, че устната му е разцепена и подпухнала, а едното му око е насинено.

— Татко! — извика той. Конър го сръга с лакът в ребрата и Лоуган се преви, като се давеше.

— Как се осмеляваш да докосваш сина ми! — изкрещя Ефрон с пламнали очи. Видях как могъщество отскочи като мълния от тялото му — можех само да се надявам, че Конър знае какво прави. Дори ако се бяха уговорили да извършат размяна, ако наблизко имаше Призрак, не ми се вярваше, че ще се измъкнем живи.

Аника погледна към Конър и поклати глава.

— Достатъчно.

Без да сваля поглед от лицето на Лоуган, Конър прокара пръст по гърлото си. Младият Пазител се сниши и хвърли умолителен поглед към баща си.

„Ама че представление са подготвили за Пазителите. Дано само подейства.“

Въпреки че не бях посветена в плана, вярвах, че е добър.

До Аника пристъпваше гордо изправена фигура с оковани ръце. Сабин трепереше от студ, а очите ѝ бяха зачервени.

„Сабин? Какво прави тя тук? И защо са ѝ сложили белезници?“

Последни идваха още двама Търсачи, въоръжени с арбалети, с които се целеха в Емил и другите двама Бейн. Малката групичка спря на около пет крачки от нас.

— Бих ви предложил нещо, с което да се освежите, ала вие отхвърлихте гостоприемството ни — каза Ефрон на Аника, макар да гледаше Сабин. Появата ѝ като че ли го беше изненадала колкото и мен. Погледът му беше изпитателен и се менеше от гневен към заинтригуван, докато Сабин не вдигаше очи от земята.

— Офисите ви не са най-гостоприемното място за среща, Ефрон — отвърна Аника с хладна усмивка.

Ефрон сви рамене.

— Е, ще се заемаме ли за работа?

— Както беше уговорено — каза Аника. — Вълчицата срещу сина ти?

Ефрон кимна.

Изведнъж Сабин се запрепъва напред и се хвърли в краката на Ефрон.

— Почакайте! Нали ми обещахте, че ще мога да говоря!

Вълците на Бейн се метнаха напред и като се преобразиха, започнаха да обикалят около Сабин.

Ефрон изкриви устни в презрителна усмивка, докато гледаше треперещото момиче, коленичило в краката му.

Аз също се взирах в нея. Какво, по дяволите, правеше?

— Моля ви — каза Сабин. — Моля ви.

— Какво е това? — изплю се Ефрон.

— Момичето е безполезно — сухо каза Аника. — Но за разлика от вас, ние не сме чудовища и не ексекутираме пленниците си без причина. Ала не можем да рискуваме да види операциите ни. С две думи — тя ни пречи.

Сабин хлипаше и си скубеше косата, както си беше с белезници.

— Не знаех. Толкова съжалявам. Допуснах ужасна грешка.

— Ама че жалка гледка — подхвърли Лумин. — Какво щастие, че ние не сме обременени със съвест. — Тя погледна към двамата вълци на Бейн и вдигна ръка. Усетих, че не мога да дишам — канеше се да им нареди да разкъсат Сабин на парчета.

— Не! — Ефрон я изгледа остро. — Аз ще се оправя с това.

Лумин въздъхна и отпусна ръка.

— Както желаш.

— Моля те, прости ми, господарю! — Сабин вдигна мокрото си от сълзи лице към него. — Смили се над мен! Приеми ме обратно!

Повдигаше ми се — знаех, че всичко е лъжа, но не разбирах как тя се вмести в плановете на Търсачите? Защо трябваше Сабин да се върне при Ефрон? Какво добро би излязло от това?

По устните на Ефрон бавно се разля усмивка.

— Скъпа Сабин, защо ми е да отворя обятията си за теб? Измяната порязва по-жестоко и от най-острия нож и ти несъмнено го знаеш.

— Знам — молеше се Сабин. — Но не разбирах. Ала мястото ми не е при тях. Мястото ми е при вас. Те са глупаци — изсъска тя, като се обърна и хвърли свиреп поглед към Аника. — Искам да живея. Нека се върна в глутницата.

Ефрон кимна.

— Винаги си била борбено момиче.

Сабин кимна.

— Дакс и Фей безсъмнено ще се зарадват на връщането ти — продължи Пазителят, прокарвайки лениво ръка през златистата си коса. — Особено след като се оказа, че третата в малката ви групичка не става за нищо.

Кръвта сякаш замръзна във вените ми, по-студена от зимния въздух наоколо.

О, не!

Жестока усмивка изкриви устните на Лумин.

— Казах ти, че няма да издържи дълго.

Ефрон сви рамене.

Впила очи в Пазителя, Сабин нито помръдваше, нито продумваше.

Най-сетне гласът ми наруши тишината.

— Козет?

Намесата ми накара Емил да ме удари по главата толкова силно, че ме събори на земята, а ушите ми писнаха.

— Затваряй си устата, кучко.

— Толкова крехко момиче. И като вълк не я биваше особено. — Ефрон поклати глава с престорено съжаление. — Само ден след като си тръгнахте, я намерихме обесена на едно дърво край поселището на Бейн. Само един ден.

Погледът му се плъзна по Сабин; усмивката му режеше като бръснач.

— Да — промълви тя, без да трепне. — Козет винаги е била слаба.

— Точно така. — Ефрон й протегна ръка. Сабин улови пръстите му и му позволи да я изправи на крака. — Добре дошла у дома, миличка.

— Благодаря — наведе глава Сабин.

— Може ли да побързаме? — високо каза Конър и бутна Лоуган на колене. — Този тук мирише сякаш се е напикал.

Ефрон впи злостен поглед в него.

— Ако сте наранили сина ми...

— Уверявам те, че му няма нищо — заяви Аника.

— Върнете ни го — каза Ефрон, без обаче да пуска Сабин. — Веднага.

— Не и преди да сме получили вълчицата — отвърна Аника.

— Емил. — Ефрон посочи с брадичка Конър.

С едно рязко движение Емил ме вдигна на крака и ме блъсна към Търсачите. В същото време Конър скрита Лоуган, който се запрепъва в снега, следван от Търсача. Спряхме на по-малко от една крачка разстояние.

Емил се ухили на Конър.

— Я виж ти! Не сме се срещали, откакто направих водача ви на кайма.

— Няма да забравя да ти покажа благодарността си за това — увери го Конър.

— Очаквам го с нетърпение.

Конър сграбчи Лоуган за раменете и го бутна пред себе си.

— Е, да го направим.

— С удоволствие — изръмжа Емил и още по-силно ме стисна през кръста.

— Съжалявам, че нямахме повече време да си поговорим, Кала.

— Върви по дяволите! — озъбих се аз.

Въпреки яростта ми, сърцето ми заби лудешки, когато погледнах през рамо към Сабин. Не можехме да я оставим тук. Просто не можехме. В следващия миг усетих, че ме блъскат напред и видях как Лоуган политна напред. Хвърлих умолителен поглед на Конър, когато Емил ме пусна.

Търсачът изкрещя още преди да съм успяла да си поема дъх. В следващия миг вече се намирах в ръцете му и с всички сили тичахме през снега към другия край на поляната. Пред нас лумна светлината на портал и до ушите ми достигна звукът на собственото ми име.

Вълците на Бейн се втурнаха след нас, ала Търсачите бяха очаквали подобен опит за коварство. Чух звън от опъване на тетиви, докато Конър ме издърпваше през проблясващия портал. Аника беше до нас, крещейки заповеди, докато бягахме от покритата със сняг поляна. Аз се задърпах в ръцете на Конър, оглеждайки се за Сабин. Срещнах погледа ѝ тъкмо в мига, в който светлината на портала ме обгърна и ми се стори, че я видях да се усмихва.

— Трябва да се върнем! — изкрещях в лицето на Конър, който се мъчеше да ме удържи, докато Адна затваряше портала.

— Какво са направили с теб? Ума ли си изгуби? — извика Конър, докато се борех с него. — За какво, по дяволите, искаш да се върнем там? И между другото — страшна благодарност, задето те спасихме, няма що!

— Оставихте Сабин! — Не бях в състояние да спра сълзите, които се стичаха по бузите ми. Прекалено бях ядосана и се боях какво ще стане с нея.

Конър извъртя очи.

— Не сме я оставили — изсумтя той и ме бутна настрана.

— Това е част от плана, Кала — меко каза Адна.

— Благодаря за доверието. — Конър ме изгледа свирепо.

— Планът? — Насилих се да си поема дълбоко дъх и потреперих, оставяйки необузданите чувства да се отцедят от тялото ми.

— Както казах — засмя се Конър, — никакво доверие в нас.

— Нуждаехме се от някой, който да наблюдава Пазителите и да се свърже със Стражите — обясни Адна.

— И решихте, че Сабин е най-подходящият избор? — Трудно ми бе да скрия гневните нотки в гласа си. — Знаете ли какво е преживяла?

— Идеята беше нейна — намеси се Аника, като ме гледаше преценяващо.

Отворих уста, но не можах да отговоря нищо. Сабин го бе измислила?

— А планът е наистина добър — продължи Аника. — Действително се нуждаем от помощта ѝ. Тя е най-добрата връзка между Пазители и Стражи, с която разполагаме.

— Не се ли страхувахте, че Ефрон няма да се улови на въдицата? — Потокът от информация, с която ме заливаха, заплашваше да ме отнесе.

— Лоуган бе сигурен, че ще подейства — обясни Конър. — Спомена нещо за това как гордостта била най-голямата слабост на баща му, а Сабин била ахилесовата му пета, дрън, дрън, дрън. Разни такива метафори.

— Добре тогава. — Оголих зъби насреща му. — А какво мисли Итън за всичко това?

— Съгласи се само при условие че и той отиде.

Имах чувството, че някой е забил едно кроше в стомаха ми.

— Итън е във Вейл?

— Аха — потвърди Конър. — Той настоя.

— Но те ще го убият!

— За бога, Конър! — Адна го изгледа сърдито. — Не го казвай по този начин.

Конър се ухили.

— Ама много по-забавно е, когато тя изглежда така, сякаш всеки миг ще повърне.

Без да му обръща внимание, Адна се обърна към мен.

— Кала, Итън не е с Пазителите. Дватамата с Нев са при Том Шоу.

— В „Бърнаут“?

— Той си е построил нещо като бункер под бара — обясни Конър. — От време на време го използваме за скривалище. Нев и Итън са там, за да координират информацията, постъпваща от Стражите чрез Сабин и Лоуган. Лоуган ще държи баща си и останалите Пазители под око. Сабин ще се опита да намери съюзници сред вълците на Бейн, а се надяваме да убеди баща ти да стори същото сред тези на Найтшейд. Ще ги използваме за последната атака срещу имението „Роуан“.

С усилие преглътнах буцата, заседнала на гърлото ми.

— Кога ще се състои тя?

— Ако се сдобием с последната част от Кръста — тихо каза Адна, — ще нападнем в полунощ.

— Толкова скоро?

— Е, като се има предвид, че прескочихме няколко часови зони, всъщност вече е в миналото. — Конър размърда закачливо вежди насреща ми.

— Нямам представа за какво говориш.

Бях предположила, че порталът ни е върнал обратно в Академията, ала всъщност това не можеше да е тя. Когато се махнахме от онази планинска поляна, там беше следобед. Сега се намирахме на открито и наоколо бе тъмно, ала не беше нощ — усещаше се приближаването на зората, приглушена розова светлина си проправяше път по тъмносивото небе.

— Намираме се в Нова Зеландия — обясни Адна. — Където вече е утре сутринта.

— Но когато се върнем във Вейл за нападението, все още ще бъде полунощ на вчерашния ден — допълни Конър.

— Ще ми докараш главоболие — оплаках се аз.

— В това най-много го бива — ухили се Адна.

— Да вървим — обади се Аника. — Останалите ни чакат.

— Къде са? — попитах, когато умът ми започна да се успокоява.

— В лодката — отвърна Адна.

— Още една лодка? — простенах аз.

— Този път пътуването ще е различно — увери ме Конър. — Никакво плуване в края му.

Той ни поведе в развиделяващото се утро, проправяйки си път през гора, каквато никога не бях виждала. Земята под краката ми беше неравна — натрошени скали, които сякаш бавно се превръщаха в пясък. Дървета с остри клони и дебели листа се извисяваха над нас, допълвани от ниски, ала неимоверно гъсти храсталаци.

Когато пътеката се поразшири, а дърветата започнаха да оредяват и да се спускат към просторен бряг, чух как два познати гласа извикаха едновременно:

— Кала!

Рен и Шей се взираха в мен. Седяха гърбом един към друг... и бяха вързани. — Какво, по... — зяпнах ги аз.

Мейсън, който обикаляше около двамата пленници във вълчата си форма, побърза да се преобрази.

— Слава богу! — Той се втурна към мен и ме сграбчи в силна прегръдка. — Толкова се радвам да те видя.

— И аз се радвам да те видя. — Отвърнах на прегръдката му, а после посочих към Рен и Шей, които бяха започнали да се дърпат яростно, борейки се с въжетата. — Какво става?

— Наложил се да ги вържем — каза Адна.

— И да ги охраняваме — добави Мейсън. — Даже след като направих най-сложните възли, известни на човечеството. Дори ухапах Шей веднъж.

— Не ти създавах чак толкова трудности — възрази Шей.

— Напротив.

— Но защо се е наложило да ги вържете? — попитах, докато гледах как Конър извади един нож и започна да реже въжето, което държеше Шей и Рен заедно.

— Изобщо не беше нужно! — Шей се отърси от срязаните въжета.

— Беше, и още как! — Адна сложи ръце на кръста си. — Щяхте да се хвърлите през портала, за да се доберете до нея. И двамата се държахте като идиоти.

— Права е — каза Рен. — Май наистина трябваше да ни вържат.

Шей се ухили.

— О, я млъквай! — Адна изгледа сърдито брат си. — Все още си в списъка ми с хора, на които съм сърдита. Не си мисли, че ще ти се размине, ако се съгласяваш с мен за всичко.

Рен хвърли кос поглед към Конър.

— Води си списък, така ли?

— Не се притеснявай — отвърна Търсачът. — Аз съм в него от години.

— Чух те! — Гласът на Адна скочи с няколко октави.

— Сигурен съм, че ме чу, сладурче. — Конър, който току-що бе прерязал и последното въже, бе принуден да отскочи, когато Шей и Рен се изправиха и се втурнаха към мен.

Направих няколко крачки назад, очаквайки да ме повалят, ала и двамата спряха точно пред мен. Запъхтени, те ту се гледаха един друг, ту отново се обръщаха към мен.

— Здравсти — казах, без да знам какво да направя. Щеше ми се просто да ме прегърнат, но по всичко личеше, че едва ли ще го сторят.

— Здравсти — отвърна Рен и скръсти ръце на гърдите си; вената на врата му пулсираше. — Извинявай, че не можахме да дойдем лично да те спасим.

Шей, който очевидно се чувстваше също толкова неудобно, се усмихна неловко на Рен.

— Не че не искахме да го сторим. Поради което ни завързаха. — Той прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса. — Добре ли си?

— Аха — отвърнах, натъпквайки ръце в джобовете си. — Призракът беше ужасен. Но всичко свърши много бързо. Поне за мен. След като изгубих съзнание, не помня почти нищо. Събудих се едва в стаята си. Лумин беше там.

— Какво стана? — попита Рен.

— Задавах ми въпроси, на които не отговорих. А после направихме размяната. Не прекарах кой знае колко време там.

— Но си била във Вейл? — попита Шей.

— Да. — Потръпнах при спомена за стаята си и Лумин, преструваща се на майка ми. — Но успях да се видя с татко. Мисля, че би могъл да ни помогне.

— Именно затова решихме да оставим Итън и Сабин във Вейл — обади се Конър. — Да се надяваме, че ще успеят.

— Ще изпратим съобщение на Итън и Том — каза Аника. — Хубаво е, че си успяла да поговориш с баща си, Кала.

Кимнах, чудейки се дали той наистина би могъл да привлече вълците на Найтшейд на наша страна.

— Отвори портал, Адна — продължи Аника. — Време е да съобщя на Водачите за развитието на нещата и да подготвим нападението тази нощ.

— Кажим им да стискат палци — подхвърли Конър. — И на ръцете, и на краката.

Адна се зае да тъче. Нишките, струящи от камите ѝ, отразяваха светлината на изгрева, която се разливаше от брега към гората. Рен стоеше близо до сестра си, омагьосан от това, което тя правеше.

— Значи Пиралис е тук? — попитах Конър, отвеждайки го малко настрана от другите.

— Ей там. — Той посочи очертанятията на един остров в далечината. — Това е Уакаари^[1].

— И ние отиваме там? — Хвърлих поглед към останалите. Групичката ни се беше смалила. Итън, Сабин и Нев бяха във Вейл. Сайлс бе мъртъв. — Само ние? Няма ли да получим подкрепления?

— Не знаем какво ни очаква там. — Конър стисна зъби. — Искахме да рискуваме възможно най-малко хора.

— Звучи обнадеждаващо. — Опитах да се засмея, ала от гърлото ми излезе само някакъв хриплив звук.

— Ще се справим. — Шей ме докосна лекичко по ръката и нежният му допир сгръ студената ми кожа.

— Да се надяваме — каза Конър. — Е, това е. Последната спирка в пътуването ни.

— Знаете ли къде точно на острова се намира? — попитах.

— Знаем къде е входът към пещерата — отвърна Конър. — Предполагаме, че острието е някъде вътре във вулкана.

— Какво, какво... вулкан? — Очите ми за малко да изскочат от орбитите си.

Шей кимна.

— В Нова Зеландия е пълно с действащи вулкани. Виж. — Той посочи небето над острова, където стълб дим се издигаше към облаците.

Мейсън се приближи до нас и ме прегърна през раменете.

— И аз не повярвах, когато ми казаха.

— Отиваме във вулкан — казах, а раменете ми увиснаха. — Това е... направо фантастично.

„Никога няма да се справим.“

— Какво е някакъв си вулкан в сравнение с паяк мутант? Или прилепи вампири, които се държат като пирани? — ухили се Шей. — Хайде де, това е приключение. Пък и там непрекъснато ходят туристи, значи вулканът не може да е чак толкова опасен.

— Да, ама туристите не се опитват да задигнат забранен предмет изпод носа на зли магьосници.

— Не и ако не са си избрали платинения екскурзионен пакет — сериозно отвърна Шей.

Аз го зяпнах, а после избухнах в смях.

— Ти си луд, човече — заяви Мейсън, ала и той се смееше.

— Какво изпуснах? — любопитства Адна, докато двамата с Рен се присъединяваха към нас. Погледнах през рамо и видях, че порталът го няма, също както и Аника.

— Само извратеното чувство за хумор на Шей — отвърна Конър. — Е, да се качваме в лодката.

Мейсън, Адна, Конър и аз се покатерихме в нея и Шей и Рен ни избутаха във водата. Конър запали мотора и ние се понесохме през

вълните право към Уакаари.

— Къде е мястото на Лоуган в плана ви? — попитах, надвиквайки рева на мотора и грохота на вълните.

— Нуждаем се от присъствието му между тях. — Адна заслони очи, докато слънцето се показваше над хоризонта. — Ще играе ключова роля, когато Шей се добере до Разлома.

— Защо?

— Единствено Пазител е в състояние да призове Боск и да го накара да разкрие истинската си форма. А Шей не може да го пропъди завинаги, ако това не стане.

— Как е възможно един Пазител да накара Боск да направи каквото и да било? — Все още не разбирах. — Нали той е този, който ги контролира?

— Става дума за клетвата, която Пазителите дават, за да получат силата си... нещо като изпитание на верността им — обясни Адна. — Лоялността им към Предвестника може да бъде скрепена единствено, когато той не е маскиран с магия. Трябва да се врекат на истинското създание... а доколкото разбирам, то не е красива гледка.

— Брадавици и всичко останало — обади се Конър.

— Мисля, че е далеч по-лошо от брадавици — възрази Адна.

— Е, с малко повечко късмет ще се убедим с очите си — каза Конър.

— На това късмет ли му казвате? — подхвърли Мейсън.

Конър се усмихна.

— Когато Лоуган довърши ритуала, Боск ще приеме истинската си форма. Чрез нея той подчинява Пазителите в Отвъдното, ала в нашия случай тя създава онази пролука в завесата между двата свята, от която се нуждаем, за да го прокудим веднъж завинаги.

Никак не ми харесваше това, че толкова много разчитаме на някого с изменчивата лоялност на Лоуган.

— Но откъде можем да сме сигурни, че ще изпълни своята част от сделката?

— Естествено, че не можем! — разсмя се Конър. — Само че нямаме друг избор.

— Ами ако размисли? — изкрещях аз. — Или реши, че все пак е сбъркал и е по-вероятно Пазителите да спечелят войната?

— Възможно е. — Конър сви рамене. — Обаче няма какво да направим.

— Но той знае къде се намира Академията!

Адна поклати глава.

— Няма значение. Вече се погрижихме за това.

— Как? — Избърсах лицето си, което една вълна, плиснала над борда на лодката, бе заляла с вода.

— Съжалявам! — извика Конър. — Ще се опитам да намеря погладък курс.

— Направихме му магия — обясни Адна. — Ако дори само спомене Италия или Академията, или се опита да я посочи на картата, ще се задуши в собственото си повръщано.

— Както онова, което се случи с господин Селби във „Велики идеи“ — добави Шей. — Аника каза, че този вид магии не са никак трудни, независимо дали ги правят аматьори, или професионалисти като тях.

— Разбира се, Пазителите винаги могат да измислят начин да развалят нашата магия — подхвърли Конър.

— Спести ни коментарите си, Конър. — Адна го плесна по гърба. — Просто карай лодката!

— Добре ли си? — Шей се приведе към Мейсън, който бе затворил очи и стискаше ръба на лодката с такава сила, че кокалчетата му бяха побелели.

Мейсън не отвори очи, но лицето му се разкриви в гримаса, когато Конър мина през друга вълна, опръсквайки всички ни.

— Съжалявам! — извика той, макар да нададе възторжен възглас, докато подскачахме нагоре и отново се спускахме надолу.

— Просто ми обещавайте, че ако победим, никога вече няма да ми се наложи да се кача на лодка — каза Мейсън. — Само това искам. Никакви лодки повече.

— Дадено. — Шей го прегърна през раменете. — Никакви лодки.

Рен се премести на съседното място.

— Как си? — Той се приведе към мен и сложи ръка върху моята.

— Добре — отвърнах, облизвайки солената вода от устните си. — Макар че напълно подкрепям плана на Мейсън за лодките.

— Да — усмихна се той. — Вълци и океан — то си е направо противоестественно.

— И още как.

Рен се наведе още по-близо и прошепна в ухото ми:

— Нараниха ли те, Кала? Тревожих се... Ефрон... или б... или Емил...

Поклатих глава.

— Само призракът.

Той стисна пръстите ми и аз го погледнах.

— Добре съм, Рен, наистина. Ала Сабин...

Гърлото ми се сви. Колкото и добър да беше планът, ненавиждах мисълта, че тя е изоставена на благоволенieto на Ефрон.

Без да пуска пръстите ми, Рен изръмжа, вперил поглед в острова, който се възправяше пред нас.

— Не бях съгласен да отиде. Никой от нас не беше. Спорихме страшно дълго.

Кимнах. Поне не бях единствената, на която тази стратегия не се нравеше особено. Цената ми се струваше твърде висока.

— Помислих, че Итън ще убие някого — продължи Рен. — Направо побесня.

— Изобщо не се съмнявам.

Рен ми се усмихна.

— Малко като аз и Шей, когато те отвлякоха.

— Какво стана? — попитах, изчервявайки се от топлината на погледа му. — След като призракът ме нападна?

— Имаше още един. — Усмивката на Рен се стопи. — В скривалището имаше двама Пазители. Конър изведе Адна на верандата и тя започна да тъче възможно най-бързо.

— Ами призракът? — Потреперих отвратено, когато си спомних как вонята му нахлува в ноздрите ми и изгаря дробовете ми. Усецането, че ме дерат жива.

Рен настръхна.

— Нападна ни. Мислех, че поне няколко от нас ще загинат, докато успеем да се измъкнем.

Очите му се преместиха към Шей, който си бърбеше дружески с Мейсън и дори бе успял да накара страдащия от морска болест вълк да се разсмее, което бе впечатляващо.

— Конър крещеше на всички да не го доближават, но Шей се хвърли право пред него — продължи Рен. — И тогава извади онзи меч. Виждах дръжката на оръжието да се подава над рамото на Шей.
— Мечът е спрял призрака.

Рен кимна.

— Не го унищожи, но когато Шей го удари, призрактъ изпищя. Никога не бях чувал такъв звук. Имах чувството, че ще ми се спукат тъпанчетата. Призрактъ не можеше да мине покрай Шей и той го удържа, докато Адна довърши портала и ние избягаме. — Той изръмжа. — Ала не можехме да сторим нищо за теб. Теб вече те нямаше.

— Но сега съм тук — казах, издърпвайки ръката си от неговата.

— Да. — Той се намръщи, но се приведе напред и ме целуна по бузата, бързо и нежно, въпреки предупредителното ми ръмжене. — Ако те бяхме изгубили... не мога дори да мисля за това. Ала ти си тук и нищо друго няма значение.

Очите ми потърсиха Шей. Той ни гледаше и макар да нямаше особено щастлив вид, поне не се канеше да се нахвърли на Рен, което ми се стори доста странно. Той кимна веднъж и аз си дадох сметка, че двамата с Рен се гледат, лицата им са спокойни и изпълнени с взаимно уважение. Какво, по дяволите, ставаше?

Нещо се беше променило, докато ме нямаше. Би трябвало да се радвам, че не се бият, но вместо това по кожата ми полазиха тръпки. Какво ставаше с тях?

— Почти стигнахме! — извика Конър и забави скоростта.

— Алелуя! — Мейсън вдигна ръце към небето и Шей се разсмя.

— Нали си даваш сметка, че се радваш, задето хвърляме котва на активен вулкан?

— Всяка суша е за предпочитане пред морето — отвърна Мейсън. — Дори да е суша, която може да изригне под краката ми.

Когато се приближихме до Уакаари, вълните утигнаха, укротени от острова, почиващ в края на новозеландския Залив на изобилието. Моторът бръмчеше, докато Конър направляваше лодката покрай брега, за да спре на тясна пясъчна ивица, наред неприветливите вулканични скали, пръснати навред. Единственият признак на живот бяха птиците, които кръжаха над главите ни. Докато скачах на брега, бях поразена от необикновената смесица от цветове, в които бе обаян островът.

Жълти и яркозелени кристали изпъкваха на фона на кафявите и тъмносиви камъни, измежду които се подаваха. На много места се виждаха скални реки с цвят на ръжда, сякаш Уакаари бе покрит с кървящи рани.

От многобройните пукнатини в земята се издигаше пара, изпълваща въздуха със зловреден газ.

— Вземам си думите назад. — Мейсън си запуши носа. — Водата е за предпочитане пред тази воня. Защо непрекъснато правим неща, от които ми се повръща?

— А, за малко да забравя. — Конър раздаде на всички ни противогизи. — В случай че изпаренията станат твърде силни.

— Накъде трябва да вървим? — попита Шей.

— На изток. — Конър слезе от лодката и заровичка из якето си. — Ще трябва да се покатерим малко. Но не е далеч.

— И нямаме представа какво ни очаква? — попита Рен.

Адна поклати глава.

— Никой, когото сме изпратили тук, не се е върнал.

— Вие някога изобщо съобщавате ли добри новини? — подхвърли Мейсън. — Да сте чували за силата на позитивното мислене?

— Твърде съм искрена, за да бъда позитивна. — Адна му отправи лукава усмивка.

— Какво правиш? — Шей гледаше към Конър, който ни бе обърнал гръб. — Какво е това?

Шей го сграбчи за рамото и го завъртя, разкривайки малката тетрадка в ръката му.

— Хей! — възмути се Конър. — Бях по средата на изречението.

— Да не би да си водиш записки? — попита Шей.

Конър се прокашля и се потърка смутено по тила.

— Просто... помислих си, че... е, нали се сещаш... Сайлъс.

Адна се приближи до него, повдигна се на пръсти и го целуна целомъдрено по устните.

— Въпреки всичко, ти си добър човек.

Тя се усмихна тъжно и понечи да се обърне, ала Конър обви ръце около кръста ѝ и я вдигна във въздуха. Целувката, която залепи върху устните ѝ, бе всичко друго, но не и целомъдрена, и продължи толкова дълго, че всички се извърнахме с пламнали лица.

Когато най-сетне я пусна на земята, гласът му бе пресипнал.

— Предавам се. Обичам те, Адна. Дяволски съм влюбен в теб.

Адна вплете пръсти в неговите и стисна ръката му.

— Само недей да умираш там, става ли? Имаме да си кажем толкова много неща, когато всичко това свърши.

— Ще направя каквото мога. — Конър едва не падна, когато Адна се хвърли на врата му и отново го целуна. Мейсън подсвирна и заръкопляска.

Ние се спогледахме и глупашките ни усмивки за миг прогониха напрежението от предстоящата битка. Само Рен не се усмихваше, а гледаше Конър с подозрение.

— Какво? — попита Търсачът, намръщвайки се в отговор.

— Това е сестра ми — изръмжа Рен.

Конър го зяпна.

— Знам. А аз я обичам.

— Страхотно. Но какви са ти намеренията?

— Намеренията? — Сбърчил вежди, Конър местеше поглед между Адна и брат й.

Рен се ухили, разкривайки остриите си кучешки зъби.

— Когато всичко това свърши, и ние двамата имаме да си кажем толкова много неща.

[1] Уакаари или Белият остров — активен вулкан, разположен на изток от Северния остров, един от двата основни острова, съставляващи Нова Зеландия. — Б.пр. ↑

Конър ни поведе по острите скали, които се впиваха в лапите ми. Катеренето не беше дълго, но за сметка на това бе изтощително. Трябваше да избягваме дълбоки пукнатини в земята, откъдето във всеки момент и без никакво предупреждение можеше да изригне гореща пара или отровен газ. За разлика от пищната гора на брега, откъдето бяхме дошли, Уакаари бе напълно лишен от живот — струваше ми се, че сме попаднали в някакъв извънземен пейзаж. Макар да спираше дъха, мястото беше прекалено зловещо, за да е красиво — самият му вид сякаш целеше да пропъди нежеланите гости.

— Ето го! — извика Конър и ни даде знак да се приближим.

Бяхме стигнали до място, където склонът изведнъж тръгваше рязко нагоре. Точно пред нас в скалната стена зееше процеп, през който извираше пара, чиито струи се разделяха и танцуваха като копирени панделки, раздвижвани от вятъра.

Когато се приближихме още повече, видях как светлината, която блещукаше в пещерата от другата страна, оцветява парата в сребристи, алени и златни багри, докато тя се издигаше и се разсейваше над главите ни.

Мейсън изтича до отвора в скалата, подуши и притеснено зарови с лапа в земята. Конър повдигна въпросително вежди и Мейсън се преобрази.

— Сериозно ли искате да влезем в това място? — Той се взираше в пещерата. — Вътре мирише на смърт. Ужасна, зловонна смърт.

— Че то има ли друга? — попита Конър.

— Мейсън е прав. — Адна си запуши носа и устата. — Мирише отвратително.

— Какво искате? Да си берете китки или да свършим това, за което сме дошли? — Конър махна към пещерата.

— Наистина ли знаеш какво е „китка“? — разсмя се Адна. — Впечатлена съм.

— Действително е впечатляващо — подхвърли Мейсън. — Колко старовремско от твоя страна. Макар и не особено мъжествено... китки.

Адна сложи ръка върху гърдите на Конър.

— Не го слушай, миличък. Аз все още те намирам за страшно мъжествен.

Конър изруга и се вмъкна в пещерата, сподирен от смеха на Адна.

— Няма ли да намалиш закачките след онова, което той ти каза?
— попитах я аз.

— Че кое ще му е забавното тогава — ухили ми се тя.

— Да, не му позволявай да се отпуска — обади се Рен, докато тръгваше след Рен. — Ще остана разочарован, ако го направиш.

— А аз не искам да разочаровам големия си брат.

— Браво на момичето. — Той я дари с усмивка и потъна в пещерата.

Аз се промуших през отвора след него. Въздухът вътре беше горещ, тежък и миришеше отвратително. Начаса започнах да се потя. Зловонни газове нахлуваха в дробовете ми при всяко вдишване — неприятни, ала не достатъчно вредни, за да си сложим противогазите. Тунелът беше тесен, но не прекалено нисък — можехме да вървим изправени. Деликатни, потрепващи багри, наподобяващи играещи пламъчета, осветяваха пътя ни. По лекия наклон на земята разбрах, че постепенно се спускаме в недрата на вулкана.

Изведнъж Конър спря, легна по корем и запълзя напред. Когато се приближих още малко, разбрах защо. Тунелът се бе отворил, превръщайки се в широка скална площадка. Конър бе допълзъл до ръба ѝ и надничаше от другата страна. Един по един, ние също долазахме. Дъхът ми спря само при вида на пропастта, зейнала под нас. Пътеката продължаваше отвъд площадката, където рязко поемаше надолу, превръщайки се от права линия в тясна и стръмна спирала.

На повече от трийсет метра под нас имаше открито кръгло пространство, издълбано във вулканичната скала. Гладката му повърхност се нарушаваше единствено от някоя и друга пукнатина, през която извираше пара. В средата бе изправен скален къс, който начаса извика ужасния спомен за жертвеника в тъмницата на Пазителите под „Едем“. Над този олтар се рееше проблясващата фигура на жена. Прозирни одежди в алено и златисто обвиваха тялото ѝ, придавайки му усещане за вещественост, каквато всъщност тя не притежаваше.

— Киън — промълви Шей.

От устните на Конър се изсипа бавен низ ругатни.

— Не е сама.

Проследих ледения му поглед и видях, че около искрящите очертания на Киън горяха три клади, сякаш трима пазачи.

— Я, чакайте — намръщи се Мейсън. — Как е възможно пламъците да се движат?

И наистина, огньовете описваха бавен кръг около жертвеника. Вгледах се в тях и изведнъж си дадох сметка, че не са безформени. Полюшващите се алени и златни пламъци имаха ясно очертани контури.

— Господи! — прошепнах. — Не е възможно!

Рен ме погледна и кимна.

— Знам.

— Възможно е. — Устните на Адна бяха стиснати толкова здраво, че бяха заприличали на тънка ивица. — Това са вълци.

— Мислех, че са просто легенда. — Конър разтърка слепоочията си. — Нищо чудно, че никой не се е върнал оттук.

— Какво представляват? — попита Мейсън шепнешком, вирайки се в огнените създания, които обикаляха около Киън далеч под нас.

— Люлф — отвърна Адна. — Огнени вълци.

— Това не са вълци — изсъсках аз; едвам понасях миризмата на сярата и горящи въглени, която ни обгръщаше.

— Не и от рунтавия вид — съгласи се Конър. — И все пак са вълци. Говори се, че Люлф са любимците на Предвестника.

Използвал ги е в първата битка между Пазители и Търсачи. Единствено той може да ги призовава и...

Адна му хвърли предупредителен поглед и той не довърши.

— И какво? — настоях аз.

— Няма значение — рече Адна.

— Просто ни кажете. — Шей премести меча на гърба си и се извъртя, за да вижда по-добре трите огнени създания.

Конър направи гримаса.

— Говори се, че именно те вдъхновили Пазителите да създадат Стражите.

— Е, не са направили особено добри копия — изсмя се Мейсън.
— Лично аз не мога да се превръщам в човека факла... или вълка факла, като стана дума.

— Няма значение какво са вдъхновили и кога са се били — отсеке Шей. — Как да ги убием сега?

— Не можем. — Конър се обърна по гръб и се загледа в тавана на пещерата. — Там е проблемът. Люлф са могъщи същества от Отвъдното. Като призраците. Дори още по-страшни.

— Трудно ми е да повярвам, че нещо би могло да бъде по-страшно от призраците — подхвърлих аз.

— Съгласен съм с Кала — обади се Рен.

— Някога случвало ли ви се е да си изгорите езика? — попита Конър. — Приятно ли ви се стори?

— За какво говориш? — намръщих се аз.

Той ме изгледа сърдито.

— Как възнамерявате да ухапете нещо, изтъкано от огън? Ще си изпепелите дробовете и ще умрете за броени секунди. Не можем да се бием с тях. Не знам какво ще правим.

— Нали удържах онзи призрак — каза Шей. — Ще сторя същото и тук.

— Не можеш да удържиш трима от тях едновременно — възрази Конър. — Пък и нали трябва да прибереш последното парче.

— Отвлечане на вниманието — обади се Рен. — Като с прилепите. Ето какво трябва да направим.

Конър срещна погледа му за миг, а после извърна очи.

— Някои от нас няма да оцелеят.

— Нямаме друг избор. Пък и нали именно затова сме само ние? Защото знаехме, че не всички ще оцелеят.

Конър изруга тихичко — нисък, съскащ звук, сякаш думите му бяха остриета, изскачащи от ножници.

— Някой сети ли се да си вземе воден пистолет? Това би могло да наклони везните в наша полза.

— Как възнамеряваш да го направим? — обърна се Шей към Рен, без да обръща внимание на Конър.

— Ще им отвлечем вниманието. Ако ги накараме да се впуснат да ни преследват, ще ти спечелим малко време и може би дори ще

избегнем сериозни наранявания. Ти ще вземеш острието, а Конър ще пази Адна, за да можем да се махнем оттука веднага щом си готов.

Конър кимна без да го поглежда.

— Да вървим. — Рен се преобрази и погледна към мен.

Аз кимнах, срещайки очите на Мейсън, докато приемахме вълчата си форма. След това тримата поехме по спираловидната пътечка към недрата на вулкана, където огнените вълци обикаляха около Киън, вечно нащрек, готови да пропъдят всеки, дръзнал да се приближи. Хвърлих поглед през рамо и видях, че Шей, Конър и Адна ни следват много бавно.

Изпаренията ставаха все по-силни, колкото по-надълбоко се спускахме. Ноздрите ми потръпваха от отвращение и аз тръснах муцуна. Започна да ми се повдига.

— Щеше да е доста по-лесно, ако не се налагаше да дишаме — оплака се Мейсън.

Мисълта на Рен изпълни умовете ни:

— Не се разсейвайте.

Мейсън наведе послушно муцуна. Вече бяхме толкова близо, че до ушите ни достигаше тихото ръмжене, с което огнените вълци отново и отново обикаляха около жертвеника, следвайки вечния си неизменен път. Мускулите им бяха напрегнати, изтъкани от жив огън, движенията им — обръч от пламъци около Пиралис.

Рен спря в сенките на една издадена скала. Последното място, където можехме да се скрием преди стръмната пътека да свърши, оставяйки единствено просторната пещера пред нас. Още няколко стъпки и щяхме да излезем на открито, лице в лице с Люлф.

— Да се опитаме да ги разделим и да ги държим в непрестанно движение. Не допускайте да ви приклепят в някой ъгъл.

Рен вдигна муцуна и нададе вой. Огнените вълци се заковаха на място и се обърнаха натам, откъдето идваше звукът, който сега изпълваше цялата пещера. Като един, те също вдигнаха глави и завиха в отговор. Кълба дим излетяха от зейналите им муцуни.

Рен изскочи от прикритието си, следван от мен и Мейсън. Огнените вълци не помръднаха, просто гледаха как приближаваме и ръмжаха. Сега вече можех да видя очите им — тлеещи въглени наред с пламъците на телата им. В тях не се четеше нищо, освен ненавист и жажда за кръв.

Рен се хвърли към тях. Най-близкият приклепна и скочи към него. В последния миг Рен се метна на една страна и се претърколи. Огненото създание прелетя покрай него, а той се изправи на крака и излая, махайки с опашка. Опитваше се да го раздразни.

— Да се разделим. — Изпратих мисълта си към Мейсън и Рен. — Трябва да задържим вниманието им. Шей се нуждае от време.

С тези думи се хвърлих на една страна, ръмжейки на втория вълк, докато Мейсън изщрака с челюсти в муцуната на третия. Горещината, която се излъчваше от огненото същество, бе като накладена пещ. Когато се стрелнах покрай него, подмамвайки го да ме подгони, усетих, че козината ми се опърли. Насочих се към другия край на пещерата, с надеждата да задържа огнените вълци настрана от пътеката, по която щеше да се спусне Шей. Нямаше нужда да поглеждам назад, за да се уверя, че чудовището е по петите ми. Колкото и да увеличавах скоростта, неизменно усещах горещината му и пламъците, ближещи опашката ми.

Чух как Мейсън изскимтя и се обърнах, търсейки го с очи. Той все още имаше преднина пред другия Люлф, ала козината на единия му хълбок димеше.

— Не спирай, Мейсън — изпратих аз мисълта си към него, докато бягах от собствения си преследвач. — Дръж се!

Стрелках се напред, сменях посоката, правех всичко възможно, за да се изплъзна. Нямах друг избор освен да бягам. Да се бия беше немислимо. С крайчеца на окото си зърнах някакво движение — златистокафяв вълк притича през пещерата и щом стигна до жертвеника, над който се рееше Киън, се преобрази и се хвърли към протегнатите й ръце. Огнен език опари петите ми и аз подскочих високо. А после се вцепених.

Пещерата потъна в мрак. Аз останах във въздуха, увиснала в празното пространство. Никаква светлина. Никакъв звук. Все още можех да дишам, ала не исках да го правя — всичките ни надежди зависеха от този миг.

А после полетях надолу. Тялото ми рухна на земята, удряйки се в каменния под.

Огненият вълк все още беше зад мен. Той тръсна муцуна и от ноздрите му излетя пушек. А после спря очи върху мен, изръмжа и

скочи. Аз се претърколих по гръб. Отново усетих мириса на изгорена козина, но успях да избегна атаката му.

— Адна, отвори портал! — изкрещя Шей.

В далечния край на пещерата проблеснаха светлинки — Адна бе започнала да тъче. Ала огненият вълк също ги бе забелязал. Той се извърна от мен и нададе вой, привличайки вниманието на онзи, който преследваше Мейсън. Другото чудовище му отговори и двамата начаса се втурнаха към Адна.

— Трябва да ги спрем — извиках на Мейсън с мисълта си и ние се впуснахме след огнените вълци.

Докато тичахме, погледът ми обхождаше пещерата, търсейки Рен. Бързо го открих и усетих, че козината ми настръхва. Той куцаше, вдигнал едната си лапа, докато се опитваше да избегне атаката на третия Люлф, който го изтласкваше назад и всеки момент щеше да го притисне до една цепнатина в скалата, от която излизаше пара.

Не знаех какво да направя. Другите два вълка препускаха към Адна. Не можех да отклоня атаката им и да помогна на Рен едновременно.

— Кала? — Мейсън също бе забелязал положението на Рен.

Преди да успея да отговоря, до ушите ми долетя викът на Конър:

— Кала! Докарай си задника тук!

Погледнах напред и видях Конър с мечове в ръце и мрачно изражение. Огнените вълци бързо се приближаваха към него. Имах чувството, че сърцето ми се къса надве. Знаех какво трябва да сторя.

— Рен има по-големи шансове против огнения вълк, отколкото Конър — полетя разтрепераната ми мисъл към Мейсън. — Адна е единственият ни шанс да се измъкнем оттук.

— Знаем — отвърна Мейсън и затича още по-бързо.

— Не спирай, Рен — насърчих го с мисълта си. — Ще ти се притечем на помощ веднага щом можем.

— Просто не позволявайте тя да пострада — отвърна той незабавно. — Не се тревожете за мен.

— Млъквай — сопнах се аз. — И остани жив.

Почти бяхме застигнали огнените вълци. Влагайки цялата си сила в един скок, прелетях над пламтящите им тела и тупнах пред Конър. Обърнах се рязко и изръмжах. Появата ми сепна чудовището и то изскърца с нажежени до бяло зъби. Хвърлих се напред, идвайки

предизвикателно близо до него, само за да отскоча от обсега на челюстите му миг по-късно. С крайчеца на окоето си видях как Мейсън последва примера ми.

Като че ли подейства. Яростта, че не могат да се доберат до нас, отвлече вниманието на огнените вълци от Адна и Конър.

— Да ги накараме да тръгнат към Рен.

Обърнах се с намерението да се втурна към него и с изумление го видях да препуска към нас. Болката му, всеки път щом ранената му лапа докоснеше земята, си личеше отдалеч. Огненият вълк го следваше по петите, по-бърз от него сега, когато Рен беше пострадал.

Предупредителен лай се откъсна от гърлото ми, когато чудовището скочи, ала бях безсилна да му попреча. Огненото създание полетя във въздуха и всеки момент щеше да се стовари върху гърба на Рен.

— Претърколи се — изкрещях предупредително, надявайки се да ме чуе навреме. — Претърколи се на една страна!

Рен се метна встрани от връхлитащия звяр, но в същия миг друг вълк зае мястото му под атакуващия Люлф. В следващата секунда вече не беше вълк, а Шей, стиснал меч във всяка ръка.

Двете оръжия се впиха в огненото създание. То изпищя и от муцуната му изскочи облак дим. А после от него не остана нищо, освен пепел, посипала се като сняг върху раменете на Шей. Той се обърна и срещна очите ми в мига, в който се шмугнах покрай него. Оръжията му се движеха толкова светкавично, че погледът ми едва успяваше да ги следва. Нов писък оповести гибелта на моя огнен нападател.

Конър нададе тържествуващ вик.

— Потомъка!

Това обаче се оказа ужасна грешка. Третият вълк, който до този момент беше зает с Мейсън, се обърна рязко и тръгна към Търсача, присвил пламналите си катранени очи. Мейсън нададе вой, опитвайки се да отклони атаката му към себе си, ала чудовището не му обърна внимание.

Конър вдигна мечовете си в същия миг, в който огненият вълк скочи.

— Адна, дръпни се назад!

Хвърлих се напред, макар да си давах сметка, че никога няма да стигна навреме. Шей беше до мен, приел вълчия си облик; ноктите му дращеха по каменния под, докато тичахме с всичка сила.

— Не!

Писькът на Адна отекна в пещерата и ето че тя застана до Конър и го бутна настрана.

Неочакваната ѝ поява сепна вълка и обърка нападението му. Тя вдигна ръка и челюстите на чудовището се заключиха около нея. Адна изпищя, когато то я събори на земята.

Конър скочи на крака.

— Адна!

Той се нахвърли върху вълка, ала аз го изпреварих и го изблъсках настрана. Шей се преобрази и прониза огненото създание в същия миг, в който то се надвеси над Адна. Вълкът потрепери и се сгърчи, посипвайки я с дъжд от пепел.

— Махни се от мен! — Конър ме бутна, изправи се на крака и се хвърли към Адна.

— Конър. — Шей бе коленичил до нея. — Почакай.

— Искам да я видя! — Той събори Шей и взе Адна в прегръдките си. Очите ѝ бяха замъглени и тя не помръдваше.

Конър зариде. Аз се преобразих и приклеках до него. Дъхът ми спря, когато видях в какво сезира Конър. Ръката на Адна от рамото до върха на пръстите беше неузнаваема. Кожата ѝ беше овъглена, а костта прозираше там, където зъбите на огненото създание се бяха впили в плътта. Дупки от изгорено по блузата ѝ разкриваха огромни червени мехури по шията и гърдите ѝ.

Рен докуцука до нас със скимтене, преобрази се и коленичи до главата ѝ.

— Диша ли?

— Не знам — задавено отвърна Конър. — Не съм сигурен.

— Нека да я взема — каза Рен.

Мейсън подръпна Конър назад, а Рен легна на пода и сложи глава върху гърдите на сестра си. След миг шумно изпусна дъха си.

— Съвсем слабо е, но долавям дишане. Трябва да ѝ дам кръв.

— Тя е в шок — обади се Шей. — Не знам дали ще успее да преглътне.

— Но поне можем да опитаме.

Когато Рен заби зъби в ръката си, забелязах, че тя също е лошо изгорена, кожата бе разкъсана и покрита с мехури.

— Повдигни ѝ главата — каза той на Шей.

Шей се подчини и взе главата на Адна в ръцете си, Рен много внимателно разтвори устните ѝ, оставяйки кръвта му да покапе между тях. Алената течност започна да изпълва устата ѝ и да образува вадички по брадичката ѝ.

— Хайде, Адна — промълвих. — Ти си боец.

— Моля те. — Конър се отскубна от Мейсън и коленичи до нея. — Моля те, върни се при мен.

Гърлото ѝ се раздвижи. Тя преглътна.

— Още — казах аз.

Рен притисна ръката си до устата ѝ и тя отново преглътна. А после пак. И пак. Другата ѝ ръка се вдигна и пръстите ѝ се обвиха около китката на Рен. Много бавно, тялото ѝ започна да се съзижда наново. Зачервяването и мехурите по гърдите и врата ѝ избледняха; нова плът обви ръката ѝ, измествайки изпепелените останки от мускулите ѝ, докато кръвта на Рен я лекуваше. Само след минута всички следи от нападението на огнения вълк бяха изчезнали. Адна се надигна и си избърса устата.

— Това беше невероятно. — Тя сведе очи към изцелената си ръка и размърда пръсти.

Конър я сграбчи в обятията си.

— По дяволите, момиче. — Той я целуна, притискайки я до себе си. — Какъв налудничав номер беше това? Никога вече не се опитвай да ме спасяваш.

— Ти беше на път да се пожертваш, за да ме защитиш — усмихна му се тя. — Да не мислиш, че щях да ти позволя да се измъкнеш от връзката ни толкова лесно.

Вълните миеха брега на няколко метра от мястото, където се бяхме изтеглили върху скалите. От няколко минути се вирахме в Кръста на елементите, чакахме дишането ни да се успокои и се мъчехме да повярваме, че сме успели в невъзможната си задача.

— Страшно ми се иска да подхвърля някое остроумие от рода на „Мислех, че ще са по-лъскави“ — обади се Мейсън, притиснал ръка към раната на китката си, която бе отворил, за да даде кръв на Рен. — Но трябва да призная, че ми се струват свършено лъскави.

Шей се разсмя и като подхвърли оръжията във въздуха, ги улови с невероятна лекота. Не знаех дали наистина беше заради лъскавината им, но в двата меча наистина имаше нещо свършено, завършено.

Тъй като бях напуснала Мексико по-рано от предвиденото, сега за първи път виждах Айдис. От всички части на кръста, тази ми се струваше най-красивата. Дръжката на втория меч имаше същия размер и форма като тази на Халдис, ала докато онази проблясваше с ръждивите багри на глина и плътността на плодородна почва, Айдис грееше в блестящ лазур и морскозелено. Цветовете му непрестанно семеняха, създавайки впечатлението, че в сърцето му има развълнувани води.

Ала от острието, което излизаше от него, ме побиваха тръпки. По повърхността му играеха пламъци, които сякаш бяха надарени с живот, като изпепеляващата плът на огнените вълци. Шей се кълнеше, че не усеща топлината им, но всеки път щом някой от нас се доближеше до Пиралис, горещината, излъчваща се от острието, ни пречеше да го разгледаме по-добре.

Докато си отдъхвахме, опитвайки се да осмислим същинските мащаби на случилото се, Шей се упражняваше с двете оръжия. Въпреки че го бях виждала да се бие с Кръста на елементите против огнените вълци, могъществото на оръжието все още ме заплениваше. Мечовете сякаш бяха част от тялото му, движенията му — продължение на техния плавен замах. А звукът... звукът им не приличаше на нищо, което бях чувала дотогава. С всеки удар, с всяко

движение чувах бушуващ вятър, разбиващи се вълни, пращящ огън... и трите — уравнивесени от неподвижността на земята. Могъществото, което пробягваше по двете остриета и се сливаше със специфичната сила на дръжките, бе осезаемо и ме караше да изтръпвам. Ала не бяха само мечовете, а и самият Шей. Изящество, сила и съвършено съсредоточаване се излъчваха от него, работейки в пълен синхрон с Кръста на елементите. С двата меча в ръце той беше красив... и ужасяващ.

Потреперих, докато го гледах и неволно се запитах дали бе възможно той да е това нещо... тази сила, въплътена в Потомъка... и едновременно с това да е и момчето, което обичах.

Погледнах към Рен, който седеше между нас с Мейсън. Присвил съсредоточено очи, той следеше всяко движение на Шей. Изглеждаше замислен и нещо в изражението му ме порази. Бих могла да се закълна, че тъмните му очи бяха тъжни, пълни с разкаяние.

— Трябва да се връщаме — обади се Адна. — Аника има нужда от нас.

— Така е — съгласи се Конър.

Той се бе излегнал на земята, а Адна се бе облегла на него. Позата му изглеждаше измамливо нехайна, ала от вниманието ми не бе убягнало, че бе обвил едната си ръка около Адна и я притискаше до себе си така, сякаш никога нямаше да я пусне, докато с другата я милваше по косата.

— Направихме почетната си обиколка на победители — добави той. — Време е да се прибираме.

Адна го целуна по скулата и скочи на крака.

Горчиво-сладко усещане плъзна по гръбнака ми, докато тя тъчеше портала, който щеше да ни върне в Академията. Бяхме изпълнили задачата си, но този кратък повод за ликуване означаваше, че залогът току-що се беше вдигнал. Само след броени часове щяхме да предприемем масирана атака срещу Пазителите. Всичко в света ми бе обърнато надолу с главата. Господарите, на които бях служила доскоро, се бяха превърнали в мои врагове и аз бях на път да се хвърля в битка, надявайки се да ги унищожа.

— Готова ли си за това? — попита Рен. Когато срещнах очите му, разбрах, че и в неговата глава се въртят същите мисли.

Раздвижих пръсти и се изправих.

— Трябва да съм. Всички трябва да сме готови.

— Историята те очаква — заяви Конър на Шей и махна към проблясващия портал.

— Само защото се опитваш да си водиш бележки вместо Сайлъс, не означава, че трябва и да говориш като него — подхвърли Адна.

Конър изкриви лице в гримаса.

— Имаш право.

Търсачите, които ни очакваха от другата страна на портала, ни посрещнаха с оглушителен рев. Тактическата зала на Халдис не бе построена с цел да побере всички Търсачи наведнъж — стаята беше препълнена, а тези, за които нямаше място, се тълпяха в коридора.

Когато Шей се появи, всички притихнаха очаквателно. Той вдигна Кръста на елементите и залата сякаш изригна от възторжени викове. Аника пристъпи към Шей и се поклони, а когато се изправи, бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

Тя вдигна ръце и шумът стихна до нисък шепот.

— Разполагаме само с няколко часа. Всички знаете задачите си. Бъдете готови за тръгване в шест сутринта.

Стаята се изпразни за броени минути. Неколцина Търсачи се позадържаха, оглеждаха мечовете и благодаряха на Шей, ала не след дълго и те си тръгнаха и в залата остана само малката ни групичка и Аника.

— Всички ли сте добре? — попита тя. — Някой има ли нужда от Еликсирите?

Конър обви ръка около Адна.

— Бяхме на косъм, но нали си имаме готови за употреба лечители в лицето на вълчите ни приятели.

Аника ги погледна и за миг по устните ѝ пробяга усмивка.

— Да — каза тя, обръщайки се към нас. — Благодарни сме ви за този дар.

— Колко е часът всъщност? — попита Мейсън.

— Четири — отвърна Аника.

— Два часа значи — каза Рен.

— Боя се, че мога да ви отпусна само един — рече Аника. — Отрядите вече получиха инструкции, но ще трябва да обсъдим плана и с вас. Отдъхнете си и ще ви чакам пак тук.

— Някакви новини от Вейл? — попитах аз.

Нашата мисия беше жизненоважна, ала не бе единствената. Залогът беше висок на повече от един фронт.

— Нищо — отвърна Аника. — Но ще видим дали това няма да се промени, когато им съобщим, че сме се сдобили с Кръста.

Прехапах устни, чудейки се дали Сабин бе успяла да се свърже с баща ми. Какво ли правеха Нев и Итън? Дали Нев излагаше живота си на опасност, опитвайки се да открие излезли на патрул вълци? Щеше ли да успее да ги привлече на наша страна?

Толкова много зависеше от това, всяко парченце от мозайката да си дойде на мястото. Ако само едно липсваше, бяхме обречени.

Конър прошепна нещо в ухото на Адна, която кимна. Той се прокашля и се обърна към нас:

— Ако не възразявате, ние смятаме да се възползваме от предложената почивка. Ще се видим тук след час.

Когато те си тръгнаха, до ушите ми долетя тихо ръмжене. Обърнах се и видях, че Рен се кани да тръгне след тях.

Сграбчих го за ръката.

— Да не си посмял!

— Той се възползва от нея. — Рен беше настроен, готов за бой.

— Не е така. — Дръпнах го назад. — Вярвай ми.

Той ми отправи изпълнен с подозрение поглед, но престана да се съпротивлява.

— Какво смяташ да правиш? — попита ме. — Да си починеш?

— Невъзможно — отвърнах, усетила учестения ритъм на сърцето си. — Но бих искала да се преоблека — не съм си сменяла дрехите от два дена. Може би един душ...

Той се ухили и аз усетих как бузите ми пламват.

— Забрави. — Пуснах го и направих една-две крачки назад, докато в ума ми изникна образът му по хавлия.

Той се засмя меко.

— Ще се видим след час, Лили.

Ядосана, задето продължавах да се червя, изръмжах. От което той се разсмя още по-силно.

— Само аз ли съм гладен? — Мейсън си поглади корема.

— Ще откриеш приятелите си Брин и Ансел в кухнята — каза Аника. — Тес също би трябвало да е там.

— В кухнята? — намръщи се Шей. — Защо?

— След инцидента с Лоуган решихме, че ще е най-добре да държим Ансел на едно място.

— Дежурство в кухнята, значи? — попитах.

— Миенето на чинии е достатъчно наказание за някой, който е трябвало да понесе онова, което са причинили на брат ти — усмихна се тъжно Аника. — Не може да се държи по този начин и да е свободен, но на негово място повечето от нас биха постъпили по същия начин.

— Радвам се, че мислите така.

— Кухнята би трябвало да го държи далеч от неприятностите — каза Аника.

— Е, значи ето къде ще бъда аз — заяви Мейсън. Докато минаваше покрай мен, той се приведе и прошепна в ухото ми: — Не си ли дава сметка колко ножове може да задигне Ан от кухнята?

Погледнах през рамо към Аника, но тя бе потънала в разговор с Шей, който ѝ показваше оръжията.

— Ще дойда с теб. — Улових Мейсън за ръка, избягвайки да срещна отново очите на Рен.

Не знаех какво ще открия там и не бях сигурна, че точно в този момент съм в състояние да се справя с него. Твърде много мисли се гонеха в главата ми — за изгледите ни за успех, за рисковете и за всички понесени досега загуби. Точно онзи тип мисли, които водят до импулсивни, безразсъдни решения.

— Искаш ли да се видиш с Ансел и Брин? — попита Мейсън, като поспря до стълбите.

— Ще дойда малко по-късно — отвърнах. — Но наистина трябва да се измъкна от тези дрехи.

— Така си е — кимна Мейсън. — Досега не казах нищо само защото съм прекалено възпитан.

— Много ти благодаря! — Пернах го лекичко по ръката.

— До после! — Той ме целуна лекичко по бузата и се втурна надолу по стълбите.

Изтощение се настани дълбоко в костите ми, когато се шмугнах в стаята си, оставяйки вратата да се затвори тихичко зад гърба ми. Насилих се да се преоблека, макар че леглото сякаш ме викаше. Само че ако легнеш сега, можеше и да не успея да се събудя навреме. С помощта на ризата си изчистих колкото можах от мръсотията и

саждите, полепнали по кожата ми. Един душ щеше да ми дойде много добре, но се тревожех за времето, както и за това, че Рен може да ме причака в баните.

Тъкмо си бях закопчала колана, когато откъм вратата долетя тихо почукване.

— Кой е?

— Шей.

Вътрешностите ми сякаш се вързаха на възел. Тревожех се за Рен, ала гласът на Шей пропъди всички други мисли от главата ми. Целият му живот бе съсредоточен върху предстоящата битка. Той беше ключът. Потомъкът. А сега притежаваше Кръста на елементите.

И въпреки това чукаше на вратата на стаята ми и все още бе момчето, което обичах... нали?

— Влез.

Той прекрачи прага, но не се приближи до мен.

— Може ли да поговорим?

Възелът в стомаха ми се вледени и се превърна в тежка, болезнена буца.

Кимнах.

— Нямам намерение да правя разни драми — каза той. — Но исках да знаеш, че ще бъдеш добре. Каквото и да се случи тази нощ.

Усещането, че съм глътнала камък, отстъпи място на изненада.

— Какво?

— Няма да бъдеш сама. — Той пристъпи към мен.

Взирах се в него, напълно объркана.

— Няма да бъда сама?

— Не. — Той взе ръцете ми в своите. — Аз и Рен...

Рязко издърпах ръцете си от неговите и изсъсках.

— Ти и Рен?

— Тъъ... ние...

— Вие какво? — изръмжах.

— Ами... — Шей преглътна мъчително и отстъпи назад, видял как зъбите ми се заострят. — Имахме възможност да поговорим.

— За какво?

— За теб... Помислихме си, че...

— Кога с Рен сте си говорили за мен?

— Бяха ни вързали заедно за известно време. — Той сграбчи едно кресло и го издърпа между нас като барикада. — Мейсън си подремна известно време... това беше след като ме ухапа.

Тръгнах към него и като се покатерих на колене върху стола, стиснах здраво облегалките.

— Слушам те.

— След като престанохме да се мъчим да се отскубнем от въжетата, започнахме да се караме.

— Да не повярва човек!

— Споровете за теб се превърнаха в разговор. — Той направи още една крачка назад, когато пръстите ми пробиха тапицерията на стола.

— Продължавай.

Очите му се разшириха.

— Може би е най-добре да си вървя...

— Кажи ми, Шей. — Това бе по-скоро ръмжене, отколкото изречение.

— Слушай, не се ядосвай. Неприятно ми е да го призная, но мисля, че е възможно да не съм бил прав за Рен.

— В смисъл?

Шей прокара пръсти през косата си.

— Все още не го харесвам, но преди не разбирах какво изпитва към теб.

Пламъкът на яростта ми бе на път да бъде изместен от страха, който ускоряваше пулса ми. Какво точно си бяха казали? И какво право имаха изобщо да говорят за мен?

— Той е влюбен в теб от... ами открай време.

— И вярваш, че наистина го мисли? — Наведох очи; кръвта бучеше в ушите ми. Знаех, че е истина, но това, че Шей го вярваше и говореше за него... не разбирах накъде бие.

— Ще ми се да не го вярвах — тихо отговори той. — Но да — говореше истината.

Между нас се възцари мълчание, гъсто като мъгла. Най-сетне от устните на Шей се откъсна въздишка.

— Ала съм готов да го приема като нещо добро за всички нас.

Изгледах го остро.

— Защо го казваш?

— Защото, когато си отида... — Шей си пое дълбоко дъх. —
Знам, че той ще бъде тук, за да се погрижи за теб. Обеща ми го.

— Когато си отидеш? — повторих, поглеждайки го свирепо. —
За какво говориш?

— Успокой се, Кала. Това навярно е последната ни възможност
да поговорим. Не искам да се караме.

— Да не си мислиш, че ще ти се размине само с каране!

Скочих от стола, преобразявайки се във въздуха, и се стоварих
отгоре му. Докато се търкаляхме по пода, той също се преобрази и ние
се блъснахме в стената — два вълка, оголили зъби.

— Какво, по дяволите, правиш?

Той изръмжа и се изправи на крака.

Аз изляях и приклегнах, готвейки се за нов скок.

— Ще ти покажа колко имам нужда някой да се грижи за мен.

Ноктите на Шей задраскаха по пода, когато заотстъпва назад.

— Спри.

Как ли пък не! Не можех да си спомня кога за последен път бях
изпитвала подобна заслепяваща ярост. Нахвърлих се върху него, без
изобщо да се поколебая, и ние се запремятахме по земята, щракайки с
челюсти, докато всеки от нас се мъчеше да вземе надмощие. Той почти
успя да ме притисне към пода, ала аз го изритах в корема със задните
си лапи, пращайки го през стаята. След това скочих на крака и го
подгоних около леглото.

— Нямам нужда от ничия защита. — Изпратих вика си в ума му,
без да забавям крачка. — И ако реша, че искам да бъда сама, ще бъда
сама.

— Нямах това предвид. — Шей избегна челюстите ми и се метна
на леглото. — Просто искам да си щастлива.

— Тогава не вземай решения вместо мен. Никога.

Той наведе глава, ухапа покривката на леглото и скочи,
замитайки ме с нея.

— Хей! — извиках аз, борейки се с примката от дебел памук,
която ограничаваше движенията ми и ми пречеше да виждам. — Не е
честно!

— Откога нововъведенията не са честни?

Силите ни бяха прекалено равни и никой от нас не можеше да
вземе трайно надмощие. Аз имах на своя страна многогодишен опит в

битките като вълк, ала Шей бе по-малко възпиран от вълчите си инстинкти, което му позволяваше да прави неща, които никога не биха ми хрумнали.

Бях готова, когато той се хвърли отгоре ми, и начаса скочих право нагоре, мятайки се яростно, така че да не може да запази равновесие. Най-сетне гневът ми надделя и просто разкъсах завивките, вместо да се мъча да се измъкна изпод тях.

Шей ръмжеше и се опитваше да се промъкне зад мен. Обърнах се рязко и се приготвих да посрещна атаката му.

Той зари възбудено с лапа по земята.

— Хайде де! — Предизвикателството отекна в съзнанието му, заедно с ръмженето ми.

Тъкмо се канех да го нападам, когато той се преобрази и вдигна отбранително ръце.

— Почакай, Кал! Не че това не е забавно, но не дойдох, за да се бия с теб. Просто се опитвах да ти обясня нещо.

Ръмжейки, аз също си възвърнах човешкия облик.

— Че вече си се предал?

— Не съм се предал. Просто съм реалист. Какви са изгледите да изляза жив от тази битка?

— Такива, каквито и за останалите — отвърнах, макар че ако трябваше да съм откровена, и те не бяха особено добри.

— Не — възрази Шей. — Не и като се има предвид какво трябва да направя.

— Така значи? Ти си героят, което автоматично означава, че накрая ще умреш?

— Вероятно. И именно затова накарах Рен да обещае, че ще се грижи за теб. Дори Хари Потър умря. Е, поне за няколко минути.

Оголих зъби, без да обръщам внимание на шегата му.

— Но защо искаш да въвлечеш Рен във всичко това? Ти го мразиш.

— Мразя го, защото е твой партньор... Двамата си пасвате идеално. — Той извърна поглед и сви рамене. Изведнъж се разсмя и поклати глава. — Ако мислех, че нещата ще се развият по друг начин, кълна се, че щях да се бия с него, докато и двамата станем на парчета. Бих се бил до края на живота си за теб. Изобщо не ме е грижа колко те

обича. Ала както ти казах, ние си поговорихме и мога да се примиря с онова, което решихме.

— След като двамата сте се заели да решавате вместо мен, защо и той не е тук? — Очите ми мятаха искри. — След като вече сте толкова добри приятели.

— Да не преувеличаваме. По-скоро е нещо като разбирателство. Мисля, че му е малко гадно за мен.

Косъмчетата по тила ми настръхнаха.

— Защо?

— След всичко научено за това, което трябва да направя, за да довършим започнатото, според мен и той е почти сигурен, че ще загина.

— Имаш предвид да се изправиш срещу Боск Марк?

Шей кимна.

— Трябва да убия единствения роднина, който съм имал някога. Който на всичкото отгоре е и мегадемон.

— Той не ти е роднина. Не и наистина — напомних му аз. — Много добре го знаеш. Освен това, ако успеем, отново ще имаш родители.

— Предполагам — въздъхна той.

Взех лицето му в ръцете си и задържах погледа му.

— Няма да умреш.

— Звучиш доста убедено. — Той ми се усмихна, ала очите му с цвят на мъх бяха тъжни... сякаш вече ме беше изгубил.

Отпуснах ръце до тялото си.

— Няма да умреш, защото аз ще те спася. Нали все това правя.

— Не и този път. Сега е различно. Това е краят. Знам го.

Изръмжах и го зашлевих.

— Ей! — Шей долепи ръка до бузата си.

— Винаги казваш така, когато те ударя.

— Според мен проблемът е, че вече си запомнила какво казвам, когато ме удариш — отвърна той. — Това не е близостта, която търся.

— Изобщо не търсиш близост! — Свих ръце в юмруци с такава ярост, че кокалчетата ми побеляха. — Ти бягаш от нея! Бягаш от мен!

— Нямам представа за какво говориш. — Шей потърка зачервената си кожа. — Просто се опитвах да бъда откровен.

— За това, че се отказваш от мен?! — Не исках да заплача, така че продължих да крещя: — За това, че не ме обичаш?!

Дръпнах се от него, треперееща от гняв и срам. Знаех си, че ще стане така. Шей не ми принадлежеше. Сега той беше Потомъкът и единственото, което имаше значение, бе предначертаната му съдба. Ала нима не разбираше, че аз се бях отказала от своята заради него? Жилото на предателството се впи в гърдите ми с яростта на десетки оси; трудно ми бе да дишам.

— Кала. — Той бе зад мен и нежно ме обърна, за да го погледна.

— Как се осмеляваш?! — Заудрях с юмрук по гърдите му. — Как смееш да ме отблъскваш?!

— Никога не бих могъл...

— Току-що го направи. — Зъбите ми се бяха изострили, бях готова отново да се сбия с него.

Той сложи ръце върху раменете ми.

— Чуй ме. Не се опитвам да те отблъсна. Опитвам се да ти дам онова, което заслужаваш. Рен те обича.

— Стига си го повтарял — изръмжах аз. Не исках да слушам повече как Рен ме обичал. Копнеех единствено Шей да пропъди нарастващия ми страх, че не ме иска... че може би никога не ме беше обичал.

— Ти също го обичаш. — Думите му ме накараха да занемея, слисана не само от тях, но и от начина, по който ме гледаше.

Видях как в очите му лумна болка. — Не исках да си го призная, но е истина. Ти го обичаш, Кала.

Когато най-сетне успях да си поема дъх, вплетох пръсти в неговите, разбрала накрая какво се опитва да направи Шей. Даваше ми възможност да избира. Освобождаваше ме.

— Прав си. Наистина го обичам...

Той въздъхна, ала стисна ръката ми още по-силно — но не по начина, по който обичам теб — довърших аз, после се приведох напред и долепих устни до неговите.

Останах така, докато Шей не отвърна на целувката ми. Той ме притегли към себе си и нежната целувка започна да става все по-страстна и разпалена.

— Това, че двамата с Рен имаме общо минало няма никакво значение — прошепнах, без да откъсвам устни от неговите. — Ти си

моето бъдеще. Ти си пътят, който избрах от мига, в който те спасих в планината.

Вместо отговор, той долепи чело до моето.

— Няма да загинеш в тази битка, Шей. Не можеш да го сториш. Няма да те изгубя.

Той се засмя тихичко и ме целуна.

— Ще направя всичко по силите си. Не бих искал да разочаровам своята алфа.

— А аз не мога да си позволя да изгубя моя алфа.

По устните му продължи да играе усмивка, ала в очите му припламнаха искри.

— Мен ли имаш предвид?

— Разбира се, че теб имам предвид. Винаги си знаел какво представляваш за мен... за глутницата. Дори преди аз да го разбера. Ти беше вълк единак. А после ни откри.

— Не знаех кой съм, нито къде е мястото ми, докато не те срещнах. — Той се наведе и докосна бузата ми с устни.

— Е, алфа... — Улових го за ръката. — Готов ли си да идем да се разправим с лошите?

— Щом настояваш — отвърна той и ме целуна нежно по устните. Пред вратата се спря. — Кала, съжалявам... исках просто...

— Знам какво искаше, Шей — уверих го и като повдигнах пръстите му към устните си, ги целунах лекичко. — И точно затова те обичам.

Когато излязохме от стаята, и двамата се преобразихме. От време на време Търсачите, които минаваха по коридорите, си разменяха приглушени реплики при вида ни или ни поглеждаха сепнато, но повечето ни кимаха с уважение или ни се усмихваха многозначително.

Шей махаше с опашка.

— Хубаво е да си част от екипа.

— Все още е малко странно. — Гризнах го по рамото. — Но да, наистина е хубаво.

Гледах как ушите му потрепват, а очите му обхождат коридорите, постоянно нащрек. Беше се приспособил към вълчата си същност с такава лекота. Понякога ми се струваше, че когато го бях срещнала наистина бе вълк единак... просто тогава все още не беше открил вълчата си половина. И колкото и „разговорът“ му с Рен да предизвикваше у мен желание здравата да ги нахапя, държанието им бе толкова типично за двама алфи, че бе почти смешно. Почти.

Тичахме в тръс по коридорите, а ноктите ни дращеха по мраморния под. Когато стигнахме в Тактическата зала на Халдис, заварихме Аника да седи на голямата кръгла маса заедно с Брин, Ансел, Тес и Мейсън, който дъвчеше най-грамадния сандвич, който бях виждала някога.

Щом ни зърна, той го притисна към гърдите си.

— Не дойде в кухнята, така че не очаквай да го споделя с теб.

Преобразих се и се разсмях.

— Не мисля, че точно сега съм в състояние да сложа нещо в уста.

— Чудесно. — Той се ухили, все така оголил зъби. — Умирам от глад, а този сандвич е мой собствен шедевър.

Ансел се прокашля.

— С малко помощ от Ансел, разбира се. — Мейсън кимна към брат ми.

— И ти ли ще присъстваш на съвещанието? — обърнах се към Ансел.

— Той също ще дойде — обясни Мейсън с пълна уста.

Хвърлих свиреп поглед на Аника.

— Какво е това?

Преди Стрелата да успее да отговори, Тес я изпревари:

— Ще бъде с мен, Кала.

— Ще помагам на Еликсирите с пострадалите. — Обвинителният поглед, който Ансел ми отправи, ме накара да потръпна. — Тъкачите ще изнасят ранените от бойното поле възможно най-бързо. Ще имат нужда от помощници, които не участват в битката.

— Това е чудесно, Ан. — Думите ми го накараха да сведе очи, гневът му — отстъпил място на унижение.

„Страхотно, Кала, няма що!“

Щеше ми се да не бях наранила чувствата му, ала истината бе, че не исках брат ми да припарва до битката. Без вълка си щеше да бъде прекалено уязвим. И не ставаше дума само за това, че се тревожих дали може да се бие като човек. След онова, което бе преживял и което все още изпитваше, се боях, че ще направи всичко възможно, за да бъде убит.

Аника побутна един стол и аз се настаних до нея. Брин, която седеше от другата ми страна, се приведе към мен и ме прегърна.

— Радвам се, че този път няма да пропусна всички геройства — прошепна тя. — Ти добре ли си?

— Ще оцелея.

Тя стисна рамото ми.

— Това ни се удава най-добре.

Сложих ръка върху нейната и я дарих с най-близкото подобие на усмивка, което успях да докарам.

— Всички вече са тук? — Конър прекрачи прага с Адна до себе си. — Означава ли това, че сме закъснели?

И двамата бяха зачервени, но все пак бяха успели да се приведат в достатъчно приличен вид... или поне да изглеждат съвсем малко размъкнати след „дрямката“ си. Въпреки това Мейсън изхихика. Конър се почеса смутено по тила, а по устните на Адна заигра палава усмивка.

— Всъщност идвате точно навреме — каза Аника и им направи знак да седнат. Стори ми се, че долавям развеселени нотки в гласа ѝ, но изражението ѝ си остана напълно сериозно.

— Радвам се да го чуя — усмихна се Рен, прекрачвайки прага. Косата му беше влажна — явно бе отскочил до баните.

Канеше се да седне до мен, когато се закова на място. Сбърчил нос, той погледна изпитателно първо мен, а после Шей, който го наблюдаваше от другата страна на масата, скръстил ръце на гърдите си.

От гърдите на Рен се откъсна гърлено ръмжене.

— Какво, по дяволите...

Аз се изправих.

— Рен, недей. Не сега.

Без да ми обръща никакво внимание, той продължи да се взира свирепо в Шей.

— Защо миризмата му е полепнала по теб? Заедно ли бяхте? Какво сте правили? Мислех, че имахме споразумение.

— Така си мислех и аз — отвърна Шей. — Ала някой ме убеди, че това е глупаво и че дълбоко греша.

Рен се приведе през масата, ръмжейки.

— Време е да получиш един урок, който отдавна трябваше да ти дам.

Шей не помръдна, но по устните му плъзна усмивка.

— Заповядай, опитай.

— Престанете! — Блъснах Рен с всичка сила, запращайки го няколко стъпки назад.

— Не се намесвай, Лили! — Той ме погледна само за миг, преди отново да спре освирепелите си очи върху Шей.

— Как ли пък не! — Застанах между двамата, принуждавайки Рен да ме погледне. — Такава любов ли искаш от мен? Любов, избрана и наложена ми от някой друг, а не от мен самата?

Ръмженето му утихна.

— Кала...

— Знам, че така са те учили цял живот. Но аз не искам да живея по този начин. Не разбираш ли?

— Значи... той е. — Рен сведе глава.

— Стига си говорил за него. Става въпрос за мен. За моя живот. За моя избор. И ако помислиш за миг, ще си дадеш сметка, че не би ме искал по никакъв друг начин. Ако имаш проблем с това, готова съм да ти скриям задника. Тук и сега.

Рен най-сетне вдигна очи и ме погледна.

— Ама наистина си те бива, Лили.

— Никога не го забравяй — казах, обзета от облекчение, че бе започнал да се усмихва.

Конър се прокашля.

— Е, такава... за края на света...

Рен се засмя и се върна на масата. Докато минаваше покрай мен, наведе глава и понижи глас:

— Още не сме приключили.

Не му отговорих, макар да знаех, че греши. Наясно бях какво изпитвам и кого искам, но Рен щеше да го научи след битката.

Когато всички се настанихме около масата, Аника разгъна голяма карта. Погледнах я и усетих как дъхът ми спира при вида на имението „Роуан“ и земите му, разстлани се пред мен.

Когато вдигнах очи, срещнах изпитателния поглед на Аника.

— Ето какво трябва да направим, ако искаме да успеем.

Аника млъкна, ала стратегията за битката все още отекваше в ушите ни. Сплетените ръце на Рен почиваха на масата пред него. Ако не го познавах, можех да си помисля, че медитира. Шей крачеше до Аника. Двата меча на Кръста на елементите се кръстосваха на гърба му, прибрани в ножници. Дори от мястото си долавях могъществото им, ала Шей се движеше с такава лекота, сякаш едва забелязваше присъствието им.

Брин държеше ръката на Ансел, а Тес го бе прегърнала през раменете.

А аз се чудех дали бях в състояние да направя онова, което трябваше да направя. Да убия онези, които трябваше да убия.

— Всички ще умрем. — Мейсън се облегна в стола си. — Това е сигурно.

— Млъквай, Мейсън — казах, преглъщайки ръмженето си, когато срещнах погледа на Шей.

— Просто гледам на нещата в истинската им светлина — ухили се Мейсън. — Но битката ще си струва. Нямам нищо против да си отида по този начин.

— Мейсън! — озъби се Брин. — Както каза Кала — млъквай.

— Изгледите ни за успех не са големи — призна Аника. — Ала друг начин няма.

Рен се приведе напред.

— Много зависи от Нев и Итън.

Аника кимна.

— Имате ли новини от тях? — попита Рен.

— Не. Но не можем да чакаме. Трябва да нападнем тази нощ, преди Пазителите да са имали време да съберат войска, след като разберат, че Кръстът е у нас. Не ги ли хванем неподготвени, няма да можем дори да се доближим до Предвестника.

— Освен това зависим от Лоуган — добавих аз. Това бе частта от плана, която най-много ме тревожеше. — А на него не може да се разчита.

Мейсън изръмжа.

— Не би трябвало да е част от всичко това.

— Нямаме друг избор — отвърна Аника. — Именно неговият кръвен обет ще призове Предвестника. Без този ритуал Потомъкът ще се провали.

— Какво щяхте да правите, ако Лоуган не се бе появил? — попита Мейсън.

— Възнамерявахме да заловим някой Пазител и да го заставим да извърши ритуала — обясни Аника. — Все още можем да принудим Лоуган да ни съдейства, ако се окаже, че е решил да ни предаде.

— И наистина мислите, че ние петимата сме достатъчни? — попитах аз, поглеждайки спътниците си.

— Вие се сдобихте с Пиралис — отговори Аника. — Пък и докато малката ви групичка прониква в имението, останалите ще сме заети на главния фронт, за да ви предпазим от нападение.

— С изключение на Боск — промълви Шей.

— С което стигаме до един последен проблем — каза Аника.

— Имаме и друг проблем освен демоничния чичо на Шей? — подхвърли Мейсън. — Чудесно.

— Веднъж призован, Боск най-вероятно ще повика на помощ Падналите.

— Онези зомбита? — попита Шей. — Е, те поне не са бързи.

— Не са зомбита — уточни Конър.

Аника кимна.

— Може и да се движат бавно, ала те са жалките останки на хора, изтезавани докато са полудели. Силата им е не по-малко

смъртоносна, отколкото най-бруталното физическо нападение.

— Силата им? — Тръпки плъпнаха по кожата ми, когато си спомних тътрещите се създания и мъчителния вик на Итън, когато бе разпознал собствения си брат сред Падналите.

— Допирът им причинява мигновена лудост — отвърна Аника.
— Не бива да допускате да ви докоснат.

— Могат ли да бъдат убити? — попита Рен.

— Могат да бъдат обезвредени чрез обезглавяване — каза Конър.
— Но ако ги ухапеш, определено ще съжаляваш. И най-вероятно ще се наложи да те умъртвим.

— Какво ще се наложи да направите? — изръмжа Рен.

— Една от причините да понесем толкова големи загуби по време на Опустошението — обясни Аника с пребледняло лице, — бе появата на Падналите. Нашите приятели и роднини, доведени до този невъобразим ужас... а когато Стражите, с които се бяхме съюзили, опитаха да ги отблъснат...

— Стражите са атакували Падналите? — Трябваше да скръстя ръце на гърдите си, за да не се разтреперя.

— Да. И начаса умовете им били завладени от най-страшните им кошмари — тихо каза Аника. — Започнали да се бият помежду си, нахвърляли се и на нас. Търсачите разбрали какво става едва когато било твърде късно.

— Така че поуката от тази история е: вълчета, оставете Падналите на нас — заключи Конър, потупвайки дръжката на меча си.

— На драго сърце — увери го Мейсън и натъпка в устата си остатъка от сандвича.

Постепенно в Тактическата зала запристигаха малки групички Търсачи с мрачни лица. Един по един Тъкачите се заеха да отварят портали, нещо, което знаех, че се случва и на други места из Академията, за да може армията на Търсачите да заеме позиции около имението „Роуан“. Аника се надигна от стола си.

— Ще хвърлим всичко, което имаме, в битката, за да ви спечелим време — каза тя и като се обърна към Шей, добави: — Цялата ни надежда е в теб.

Бледа усмивка пробяга по лицето му.

— Благодаря.

Когато се изправихме, Тес се доближи до мен и улови ръката ми.

— Ще действаме от Убежището на Айдис — обясни тя. — Искат да пренасяме ранените там.

В гърлото ми се спря буца и аз кимнах.

— Бъдете внимателни.

— Благодаря ти, че ни заемаш брат си, Кала. Еликсирите също са благодарни. Той много ни помага.

— Грижи се за него.

— Разбира се — увери ме Тес и стисна ръката ми.

Ансел опита да се измъкне зад нея, ала аз го сграбчих над лакътя.

— Недей да се сбогуваш — измърмори той, без да ме поглежда. — Не искам да слушам.

— Не се сбогувам. — Пръстите ми се впиха в ръката му и той ме изгледа учудено. — Това е предупреждение, Ансел. Стой близо до Тес. Само да си се опитал да избягаш и да се правиш на герой, лично ще те намеря, независимо какво се случва на бойното поле. Ти все още си малкото ми братче, а аз все още съм твоята алфа. Няма да позволя да ти се случи нещо лошо там.

Той кимна, все така отворил широко очи, а аз го прегърнах. Прекрасно си давах сметка, че няма да мога да следя какво прави по време на нападението, но се надявах, че ще се вслуша в мен и че поне част от инстинкта да се подчинява на своята алфа все още действа.

Обърнах се, усетила нечие присъствие зад себе си.

— Той ще бъде добре — каза Рен, търсейки погледа ми с очи. — Тес няма да допусне да му се случи нищо лошо.

— Знам — отвърнах, насилвайки се да се усмихна.

— Значи планът ни здравата те ядоса, а? — попита Рен, докато отивахме към Адна, която тъчеше вратата, с чиято помощ малката ни групичка щеше да се прехвърли във Вейл.

— А ти да не очакваше да се зарадвам, когато разбера?

— Не очаквах Шей да ти каже. Той определено споделя повече, отколкото трябва.

— Обичам откровеността — заявих. — Намирам я за едно от най-привлекателните качества.

— Откровено ти казвам, че ще се бия нечестно, за да спечеля тази битка — отвърна той. — Това също ли е привлекателно?

— Престани.

Шей и Конър стояха до Адна, докато блещукащият портал се оформяше пред очите им.

Погледнах към Шей. Рен му помахаша и той му отвърна с невъзпитан жест, ала после ми отправи тъжна усмивка, от която сърцето ми се сви. Наистина ли вярваше, че няма да излезе жив от войната?

Болката, стиснала гърдите ми, стана толкова силна, че трябваше да затворя очи, за да я прогоня. Умът ми трябваше да е съсредоточен единствено върху битката, независимо какво ставаше в сърцето ми. Не можех да си позволя да мисля за това, какво щеше да ми струва тази война.

Мейсън се присъедини към нас, широко ухилен.

— Е, готови ли сте да се залавяме за работа?

— Изглеждаш ужасно щастлив — погледнах го аз изпод вежди.
— Като се има предвид всичко.

Мейсън сви рамене.

— Нев ми липсва. Вярно, отиваме на война, но поне и той ще бъде там. Човек трябва да се радва и на малкото.

Рен го потупа по гърба.

— Обичам те, човече.

— Естествено, че ме обичаш. — Мейсън приглади косата си назад. — Аз съм неустоим.

Брин тръсна къдрици.

— Очертава се забавна битка.

— Да се надяваме, че си права — обадох се аз.

— Е, добре, хрътки на ада — помахаша ни Конър. — Прекарайте си задниците през този портал.

— Не сме никакви хрътки — изръмжах аз. — Ние сме вълци.

— Нима? — Той ми отправи съкрушен поглед. — Значи новият ми прякор за глутницата не ти харесва? А аз си мислех, че е ужасно находчиво... или че поне вдъхва страхопочитание. Нали се сецаш, като Ангелите на ада^[1]?

— Не сме и рокерска банда, човече — изтъкна Рен, а после се преобрази и скочи през портала.

— Шегите му винаги ли са толкова калпави? — попита Брин.

— Обикновено. — Усмихнах се на Конър. — Но не му го казвай — не искам да го наскърбя.

Конър поклати глава.

— Уви, талантът ми завинаги ще си остане непризнат.

— И слава богу! — ухилих му се широко, преобразих се и се втурнах след Рен.

Лапите ми потънаха в сняг, стигащ до коленете. Луната грееше високо в небето, пръскайки достатъчно светлина, въпреки късния час. Адна бе отворила портала на едно било досами гората и земите на имението „Роуан“ се простираха под нас. Градината, със своите криволичещи пътечки и грижливо оформени живи плетове, тънеше в сенки. Уловени в хватката на ранната зима, фонтаните бяха пресъхнали, а цветните лехи — празни, лишени от живота, който прави градините така примамливи.

На различни интервали по протежение на горските покрайнини, както и на други, по-близки до имението места, също примигваха светлинки. Сенки се движеха под нощното небе. Търсачите пристигаха, армията ни се събираше. Ударните отряди проникнаха в градината и се запромъкваха към имението, което се изправяше безмълвно и тъмно в нощта, наглед — съвършено празно.

Риех неспокойно земята с лапа. Тъй като имахме своя собствена мисия, различна от тази на останалите, нашият отряд бе сред онези, които щяха да тръгнат последни. Вдигнах муцуна и подуших въздуха за следи от врагове. Или съюзници.

Къде бяха глутниците на Найтшейд и Бейн?

Въпреки че нападението ни бе планирано като изненадващо, Пазителите несъмнено бяха предвидили появата ни. Аника и останалите Търсачи бяха наясно с това — врагът щеше да ни очаква. Но къде?

Дали баща ми щеше да се появи заедно с вълците на Емил, готов да се обърне срещу своя враг, когато настъпи подходящият момент? Дали вече идваха насам?

— Време е. — Адна затвори портала, прибра камите в ножниците им и извади страховития метален камшик, завършващ с шип, който бе използвала в онази тренировъчна схватка с Шей.

— Би трябвало да останеш тук — намръщи се Конър. — Не искам да се излагаш на риск.

— Съжалявам, Конър — засмя се Адна. — Всички Тъкачи ще участват в битката, включително и аз. Заповед на Аника, забрави ли?

Конър поклати глава, но пое по склона с тежка стъпка. Адна тръгна до него, широко усмихната.

Рен, Мейсън, Брин и аз образувахме защитен обръч около Шей и двамата Търсачи. Аз заставах начело, Брин и Мейсън тичаха от двете им страни, а Рен завършваше малката ни групичка. Когато влязохме в градината, не можах да потисна ръмженето, надигнало се в гърдите ми при вида на мраморните инкуби и сукуби, подредени като пазачи наоколо.

— Не се тревожи, Кала — обади се Шей. — Държим ги под око.

— Аха — допълни Конър. — И ако изскочат от каменните си обвивки, ще знаем, че Боск вече е тук.

Подуших въздуха, все още настръхнала.

— Да не би да се очаква това да ни успокои? — изджавка Мейсън и се озъби на Конър.

Не бяхме направили повече от няколко крачки в градината, когато откъм отрядите пред нас се разнесоха първите викове.

— Срецнали са отпор — каза Конър.

Шей извади мечовете и се вгледа напред, присвил очи.

Зачаках да чуя звън на стомана и ръмжене на вълци, тъй като предполагах, че съюзниците ни са срещнали отпор от Стражи, разположени около имението. Но това не бяха бойни викове. Онова, което стигаше до ушите ни, бяха объркани крясъци, пълни със страх.

— Какво става? — Застанали гърбом един към друг, Адна и Конър оглеждаха градините наоколо.

Изръмжах, подтиквана от желание да се хвърля в схватката пред нас, каквато и да бе тя. Ала нарежданията ни бяха категорични — не биваше да се намесваме в битката.

— Вижте! — С върха на един от мечовете си Шей посочи високите плетове, които растяха от двете страни на градинските пътеки. Те се движеха. Или по-точно — растяха.

Конър изруга и се хвърли напред, докато дебели, чепати клони пълзяха по пътеката, трошаха камъните, с които бяха застлани алеите, и се виеха неудържимо около нас. Плетовете растяха пред очите ни, издигайки се с невъобразима бързина.

— Конър! — изпищя Адна, когато нов плет, поникнал за броени мигове, го откъсна от нас.

Чух как той изкрещя, но не виждах нищо през стената от клони, която ни разделяше.

Адна тичаше покрай плета, викайки името на Конър. Зад мен се разнесе скимтене и когато се обърнах, видях Мейсън да полита назад, докато в тялото му се удряха новопокарани клони, бързи и жестоки като бичове. Брин изджавка и скочи към него, щракайки с челюсти към настъпващите ластари. Чувство на пълно безсилие ме накара да завия с глас, когато Брин, Мейсън, Рен и Шей изчезнаха от погледа ми.

Отново се обърнах и хукнах след Адна, която все още тичаше покрай плета с викове. Пред нея изникна нов храст и тя смени посоката. Хвърлих се във въздуха и се стоварих върху нея, приковавайки я към земята, въпреки съпротивата ѝ.

Продължавах да ръмжа дори когато си възвърнах човешката форма.

— Спри! Адна, спри!

Дишайки тежко, тя най-сетне престана да ме блъска с юмруци по гърдите и раменете и отпусна ръце.

— Трябва да го открием!

— И не само него. — Изправих се и я издърпах на крака. — Изгубихме и останалите.

— Какво? — Очите ѝ се разшириха, когато се обърна и видя изригналия от земята лабиринт, който ни заобикаляше.

— Пътят ни е отрязан. — Докоснах плета и в ръцете ми се забиха бодили.

Гръмогласен вой отекна в нощта.

Адна ме погледна, повдигнала вежди.

— Приятели?

— Не — отвърнах тихичко.

Отново се разнесе вой, после още един. Вълците надигаха глас, един по един и изпълваха въздуха с бойната си песен. Завъртях се бавно в кръг, наострила уши.

— Обградени сме.

Адна изруга тихичко.

— Опитват се да ни разделят, така че да не можем да стигнем един до друг.

Кимнах.

— Очаквали са ни.

Адна тръгна покрай стените на лабиринта, отново и отново свиваше зад поредния ъгъл, само за да открие, че пътеката внезапно свършва.

— Обзалагам че, противниковата страна има карта, която показва как се излиза оттук.

— Най-вероятно. — Плъзнах очи по плета — беше твърде висок, за да го прескоча.

— Тук сме съвсем беззащитни — каза Адна. — Вълците ще ни открият, отряд по отряд, и ще ни обезвредят, без да можем да направим нищо.

— Трябва да намерим изход. Хайде.

Воят постепенно се усилваше — стотици вълци тичаха из лабиринта. Усещах миризмата им, чувах как снегът скърца под краката им, докато се спускат в градината от всички страни. Останалите отряди от Търсачи все още бяха в паника, крещейки, докато се опитваха да се измъкнат от лабиринта. Мъже и жени се викаха, мъчейки се да открият съюзниците си.

А после писъци огласиха въздуха.

Адна затвори очи.

— Започна се.

[1] Ангелите на ада — зародила се в САЩ, ала вече международна, рокерска организация, занимаваща се и с престъпна дейност. — Б.пр. ↑

Звучите на битката отекваха в ушите ми — не можех да ги заглуша, колкото и да исках. Свистене на стрели пореше въздуха, ръмжене се издигаше към небето. Всичко това нямаше да ме тревожи, ако бях част от битката, но от тази невидима война — насилие и смърт, които може би дебнеха зад всеки ъгъл — по гърба ми лазеха тръпки. Все още не се бяхме натъкнали на врагове, ала беше само въпрос на време. Двете с Адна можехме да отблъснем три-четири вълка, но нещо ми подсказваше, че противникът няма да бъде така малоброен.

Освен това във въздуха ехтяха и други звуци, които още повече усилваха тревогата ми. Письци от болка, каквато никой Страж не бе в състояние да причини.

— В лабиринта има призрак — прошепнах. — Навярно не само един.

Натъкнали се на поредната задънена алея, двете с Адна приклекахме. На всяка цена трябваше да измислим нещо. Лабиринтът не просто ограничаваше движенията ни — той непрекъснато се променяше. Плетове израстваха с невероятна скорост, само за да потънат в земята малко след това. Трънливи клони изникваха наред пътеките и ни препъваха, докато тичахме.

— Сигурна ли си? — попита Адна.

Кимнах, макар да ми се искаше да не бях.

— Трябва да намерим Шей.

Приех вълчата си форма, готова да се нахвърля на всеки вражески настроен Страж, който се изпречи на пътя ни, и отново хукнахме. Можех само да се надявам, че тичаме в правилната посока.

— Виж! — Адна се обърна към новопоявила се пролука в плета. — Да вървим.

Усетих миризмата точно преди да свием зад ъгъла. Преобразих се и сграбчих Адна за блузата.

— Спри!

Вече я теглех назад, когато го видяхме. Призракът се плъзна иззад плета и бавно тръгна към нас.

— Хайде! — Адна ме стисна за ръката и ние се втурнахме натам, откъдето бяхме дошли.

Лабиринтът отново се бе променил.

— По дяволите! — изругах, когато се спряхме пред задънената пътека.

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как пролуката в плета, през която се бяхме промъкнали, се затваря пред очите ни.

— Е, поне призракът остана от другата страна.

Адна едва бе изрекла думите си, когато скверното създание премина през плета, процеждайки се като катран между клоните.

— Не е честно! — извика Адна.

Призракът идваше все по-близо и по-близо, а ние не можехме да направим нищо.

— Шей! — изпищях, тъй като не знаех какво друго да сторя. — Шей! Помогни ни!

Бяхме се долепили плътно до плета; очите ми не се откъсваха от завихрените сенки, от които беше изтъкано тялото на призрака. Миризмата му нахлуваше в ноздрите ми и от нея ми се повдигаше. По гърба ми пробягаха тръпки при спомена за болката, която той бе в състояние да причини.

— Адна! Трябва да се махнем оттук. Изтъчи ни врата!

— Врата, отвеждаща къде? Искаш да се върнем обратно в Академията ли? Ако я отворя на бойното поле, може да се озовем право върху някой призрак! Няма да се измъкнем по този начин. — Гласът ѝ потрепери. — Не знам какво да правя. Освен ако...

— Какво?

Тя се обърна и погледна към плета зад нас.

— Шей! — изпищях отново.

— Кала! — Гласът му долетя точно зад нас. — Къде си?

Обърнах се рязко, без да обръщам внимание на болката от тръните, разкъсали кожата ми, когато притиснах ръце до плета.

— Тук съм! С Адна!

— Не мога да стигна до вас — изкрещя той. Намираше се от другата страна на стената. — Брин, Мейсън, Рен! Елате тук! Те са зад този плет.

Усещах миризмата му — беше толкова близо и все пак не можех да го достигна.

— Кала! — извика Рен. — Добре ли сте?

— Тук има призрак. — Гласът ми беше хриплив. — В капан сме.

Чух как Мейсън изскимтя и задраска в пръстта, мъчейки се да се добере до нас. Брин показа нос изпод клоните, ала изквича от болка, когато един трънлив ластар я удари през муцуната като камшик.

— Ще се опитам да прорежа път през плета — изкрещя Шей. — Отдръпнете се.

— Не, почакай! — викна Адна.

— Какво значи почакай? — Погледнах през рамо към призрака.

Без да ми обръща внимание, Адна пусна бича, извади двете си ками и като изкрещя, ги заби в земята.

Трябваше да запуша уши, когато ужасяващ звук процепи въздуха около мен. Писък, пропит с болка и гняв. И идващ от плета.

— Точно така, кучко! — изсъска Адна. — Махни се от земята и се върни в ада, където ти е мястото.

Клоните на плета затрепераха; листата му започнаха да повяхват и да се ронят. Растението се тресеше все по-силно, трънливите клони ставаха на трески. А после живите стени се сринаха, същинска вълна от изсъхнали парченца дърво и листа, станали на пепел. Лабиринтът изчезна, оставяйки след себе си тъмни купчинки, очертали пътя му върху белия сняг, и Шей изникна пред мен, вдигнал високо двата си меча.

— Какво, по дяволите...

Адна простена и се свлече настрани.

Тъкмо се обръцах към нея, когато Шей изкрещя:

— Кала, наведи се! Сега!

Той ме прескочи в същия миг, в който се преобразих и се долепих до земята. Когато се изправих и се обърнах, видях как призракът се спуска върху Адна, докато Шей връхлиташе отгоре му.

Изляях предупредително и тръгнах след него, но Рен скочи пред мен като ръмжеше.

— Не.

— Махни се от пътя ми! — озъбих се, ала ръмженето заглъхна в гърлото ми.

Шей се нахвърли на призрака, въртейки Кръста на елементите с главозамайваща бързина. Остриетата посякоха тъмната плът на гнусното същество по-мълниеносно от перките на хеликоптер.

Призракът изпищя.

Никога досега не бях чувала призрак да пищя. Никога не ги бях чувала да издават какъвто и да било звук. Ала в мен нямаше никакво съмнение — това беше писък на агония.

Мастиленочерните пипала на чудовището запращяха, сякаш по тях течеше електричество. То изпищя отново, а после тялото му сякаш изригна, като черна пара, избликнала от гейзер, и изчезна.

Шей се приземи от другата страна на мястото, където само допреди миг стоеше призракът, и се обърна рязко, вдигнал оръжия за нов удар. Когато осъзна, че скверното създание го няма, изпъна рамене и ми отправи леко смутена усмивка.

Аз изляях в отговор, размахала опашка.

— Адна! — Конър тичаше към нас през снега и останките от лабиринта.

Адна се надигна на четири крака, като се подпираше на ръце.

— Ще се оправя... така мисля.

Конър ѝ помогна да се изправи и се ухили на Шей.

— Добра работа. Не знаех, че можеш да правиш и това.

— Да правя какво? — намръщи се Шей. — Как да не знаеш, че мога да убивам призраци? Нали си имам оръжие? — Той вдигна Кръста на елементите.

— Не призрака — обясни Конър. — Макар че и това си го биваше. Имах предвид лабиринта. Ако не ни беше отървал от него, веселбата щеше да свърши преди да е започнала.

Конър се обърна и махна по посока на имението.

— Сега отрядите ще могат да се прегрупират, за да нападнат.

— Не съм направил нищо с лабиринта — каза Шей. — Плетовете просто се разпаднаха и изведнъж се оказах очи в очи с Кала. А после видях, че призракът посяга към Адна.

Конър го зяпна, сбърчил вежди. Адна изтупа снега от дрехите си, избягвайки да срещне очите ни. Аз се преобразих и я погледнах изпитателно.

— Тя беше — казах и я посочих. — Тя... уби лабиринта.

Не знаех как другояче да опиша какво бе сторила. Някак си тя бе нападнала живия лабиринт, който ни беше пленил. И го бе сразила.

Конър я сграбчи за ръцете и я погледна изпитателно.

— Но как? Как го направи?

— Не знам. Почувствах, че не е естествен... че мястото му не е тук. И я помолих за услуга.

— Кого си помолила? — Шей обикаляше около нас, оглеждайки се за признаци на опасност. Доколкото можех да преценя, вълците на Бейн бяха съсредоточили атаката си върху отрядите пред нас.

Дори и на лунната светлина видях как Адна се изчервява.

— Земята.

— Можеш да поискаш услуга от земята? — попита Конър. — И то ли е част от професионалната ти автобиография?

Адна се усмихна.

— Всички Търсачи правят точно това. Аз просто стигнах малко по-далеч.

— Никой никога не е правил подобно нещо, Адна — бавно каза Конър. — Никой.

— Знам — промълви тя.

Очите им се срещнаха и нещо важно, макар и неизречено на глас, премина между тях.

Сега, когато стените от преплетени клони вече ги нямаше, можех да видя бурята на битката, която бушуваше около нас. Вълци връхлитаха отрядите на Търсачите с устрема на приливна вълна. Остри зъби се впиваха в човешка плът, секвайки виковете на болка само миг след като те се надигнеха. Неспирните стенания, които се издигаха към небето, говореха, че вълците не бяха единствените врагове, причакали ни в мрака. Призраци се плъзгаха из сенките, поглъщайки всеки Търсач, изпречил се на пътя им.

Очите ми обходиха покрайнините на градината. Не ми отне дълго да ги открия — двацет Пазители (нашите господари и някои от децата им, които разпознах от училище), бяха заели позиция до пресъхналото изкуствено езерце. До един бяха елегантно облечени, сякаш отиваха на официална вечеря, а не присъстваха на жестока битка. Само че те правеха точно това — наблюдаваха клането от страни, като генерали, командващи своите войници. С нехайно изящество ръцете им се вдигнаха във въздуха и заиграха, описвайки сложни движения с пръсти.

Пронизителни писъци огласиха въздуха и небето над нас оживя от тъмни гърчещи се силуети. Призовани от своите господари, сукуби и инкуби се появиха, за да се включат в битката. Предупредителни

викове се надигнаха откъм Търсачите, стрели от арбалети полетяха покрай копията на създанията от Отвъдното. Някои от крилатите същества кацнаха на земята, други се спускаха към Търсачите, издигаха се до страховити височини с тях и ги пускаха, за да намерят смъртта си на земята. Няколко Търсачи, сграбчени в хищните нокти на инкубите, успяха да ги пронизат с меч или кама, докато политаха към небето, повличайки скверните създания със себе си в обятията на смъртта.

Гледах как тела рухват на земята, гърчейки се в агония под козина и остри зъби, кожести криле и хищни нокти, или просто изчезват в мрака на изтъканите сякаш от дим призраци. Падаха и вълци, ярка кръв плискаше снежнобелия сняг и образуваше локвички под неподвижните тела на Стражите на Бейн. И все пак Търсачите, рухнали на земята съвършено неподвижни, бяха повече от вълците. Стражите дебнеха своите жертви и ги обграждаха, движейки се в съвършен синхрон, роден от инстинкта на глутницата, благодарение на който можеха да организират атаките си по начин, на който Търсачите не бяха способни.

Докато гледах как вълците се разправят с воин след воин, си помислих, че само преди месец бих завила от гордост. Ето как воюваха Стражите. Ето защо винаги печелехме. И защо Търсачите губеха днес.

Нарастващо отчаяние натежа в гърдите ми. Не можехме да спечелим. Дори да проникнехме в имението, а Шей успееше някак да надвие Боск, битката отвън беше изгубена. Колко ли Търсачи щяха да умрат днес?

Конър се прокашля. И неговите очи, също като моите, не се откъсваха от бруталната сцена, която се разиграваше пред нас.

— Трябва да вървим. Битката като че ли е съсредоточена в източната част на градината. Това е добре — така ще можем да се насочим на север и да се доберем до къщата оттам.

Не спомена, че очевидно губим. И то тежко.

— Има още призраци — каза Шей. — Трябва да се разправя с тях.

— Това не влиза в плана — поклати глава Конър. — Нуждаем се от теб вътре.

— Аз съм единственият, който може да ги убие — изръмжа Шей.

— Знаехме, че ще има и призраци. Винаги е така. Ала ти не бива да се замесваш в битката на челната линия. Нямаме време.

Шей настръхна, но се обърна на север.

— Да вървим тогава.

Приела вълчата си форма, тръгнах близо до него, докато заобикаляхме битката. Прилив на адреналин учестяваше пулса ми; усещах мириса на вълците на Бейн и вкуса на кръв във въздуха.

В гърдите ми се надигна ниско ръмжене.

— Знаем. — Гласът на Рен проникна в ума ми. — И на мен ми се иска да съм част от битката.

— Е, желанието ти се сбъдна. — Целият настръхнал, Мейсън се закова на място.

Бяхме стигнали северния край на градината и част от битката се бе прехвърлила пред нас. Вълци и Търсачи бяха вкопчени в смъртоносен танц, стомана проблясваше, уловила лунните лъчи. Мускулите на вълците се вълнуваха под козината им, когато се сблъскваха с Търсачите; крясъци и ръмжене се сливаха в ужасяващ рев, докато те се биеха... и запречваха пътя към къщата.

— Резервен план? — попита Брин.

— Ще ти го кажа, когато го измисля. — Мускулите ми се напрегнаха — дори да бяхме обречени, нямаше да се дадем без съпротива.

— По дяволите — изруга Конър. — Дотук бяхме с ограничаването на битката в другата част на градината.

— Ще опитаме ли с бягане? — попита Адна.

— Аха.

Обходих бойците с поглед, търсейки баща си или който и да било от Найтшейд, но видях единствено Търсачи и вълците на Бейн.

— Най-добре се преобрази, Шей — каза Конър. — Последното, което искаме, е Стражите да те вземат на мушка. Забележат ли те, ще зарежат всичко друго и ще хукнат след теб.

— Добра идея — съгласи се Шей и само след миг златистокафявият вълк разтърси козина. — Така е много по-добре.

Рен го изгледа.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Шей повдигна муцуна, вдишвайки хладния нощен въздух. — Не си ли съгласен?

— Ами, да. — Рен ровеше с лапа в снега. — Но... както и да е.

— Кала, ти застани начело — нареди Конър, който не можеше да чуе разговора ни. — Аз идвам след теб. Рен и Шей, вие стойте близо до Адна. Мейсън, Брин, пазете ни по фланговете.

Вземайки суровите ни погледи за съгласие, той се обърна към счепканите тела, които ни препречваха пътя, и продължи:

— Добре. По мой сигнал... Сега!

Мускулите ми се обтегнаха и аз изскочих от градината, излизайки на открито. Вперила поглед в дългите сенки, хвърляни от имението, поведох останалите встрани от битката. Ако само успеехме да се доберем до къщата, отново щяхме да имаме прикритие.

Остър лай привлече вниманието ми. Няколко от вълците на Бейн се бяха откъснали от схватката и препускаха към нас.

— Не спирай, Кала! — Воят на Рен отегна във въздуха зад мен. — Ние с Мейсън ще ги отклоним.

Изръмжах, недоволна, че трябва да бягам, докато другите от глутницата ми щяха да се бият.

Разнесе се нов вой — наблизко, ала идвац от запад.

— Това... — Рен се обърна рязко и хукна в обратна на битката посока.

— И още как! — Мейсън се втурна след него.

Брин приклепна на задни лапи и нададе възторжен вой. Вълците, които се носеха към нас, ни отговориха и във вените ми припламна надежда... но все още не бях готова да сваля гарда.

— Мили боже! — изкрещя Конър. — Канят се да ни нападнат!

— Твърде много са! — извика Адна. — Никога няма да минем покрай тях.

— Кала! Какво правиш, по дяволите?! — кресна Конър, когато аз се заковах на място и се взрях изумено във внушителната орда от козина и остри зъби, която препускаше към нас.

Не можех да повярвам.

— Кала! — Конър ми хвърли гневен поглед, преди да сграбчи Адна и да я бутне зад себе си.

Прииждащите вълци стигнаха до нас и изведнъж се разделиха и продължиха от двете ни страни, като река, срещнала препятствие.

— Какво, по... — ахна Конър, докато десетки вълци се стичаха покрай нас.

Стражите на Бейн заджавкаха и заскимтяха уплашено, когато глутницата на Нейтшейд се хвърли в битката. Новодошлите откопчаха вълците на Бейн от Търсачите и ги събаряха на земята в бъркотия от зъби и нокти. Много скоро звънът на стомана беше удавен от оглушителното ръмжене, с което двете глутници се разкъсваха безпощадно. Многогодишна вражда подклаждаше яростта им, докато проливаха кръвта си в искрящия сняг.

Огромен сребристокафяв вълк с необикновено черно петно на челото, забави крачка, когато ни наближи, и спря пред мен.

— Радвам се да те видя, Кала. — Той изплези език във вълча усмивка. — Надявам се, че не сме ви накарали да чакате.

— Пристигаш точно навреме, татко — отвърнах, като го побутнах с муцуна в гърдите. — И определено умееш да се появиш ефектно.

— Стига си се дърпала! — изкрещя Конър. — Опитвам се да те защитя.

— Пусни ме, Конър! — Адна се мъчеше да се отскубне от хватката му. — Очевидно е, че не се опитват да ни нападнат.

— Намерила си си доста интересни приятели — отбеляза баща ми, докато гледеше как двамата се боричкат.

— Определено помага, ако ги поопознаеш — уверих го и изджавках, за да привлека вниманието им. Когато оголих зъби, те най-сетне престанаха да се карат. — Мъжът е Конър, а момичето — Адна. Кълна се, че страшно ги бива в битките.

Баща ми подуши ръката на Конър и очите на Търсача едва не изскочиха при тази проверка на огромния вълк.

— Щом казваш.

Брин се долепи до земята и размаха опашка.

— Здравейте, господин Тор.

— Изглеждаш добре, Брин. — Баща ми я гризна по ухото. — Готова ли си за битка?

Тя подскочи.

— Винаги.

Шей дотича при нас, навел муцуна в израз на уважение. Баща ми наклони заинтригувано глава, макар че в тихичкото му ръмжене се съдържаше предупреждение.

— Теб не те познавам.

— Татко, това е Шей. — Аз също наведох муцуна, ала опашката ми се мяташе възторжено. — Шей, това е баща ми, Стивън Тор.

— Алфата на Найтшейд. — Шей все още не вдигаше глава. — За мен е чест да се запознаем. Благодаря, че ни се притекохте на помощ.

Сърцето ми прескочи един удар, когато баща ми пхна глава под муцуната на Шей и я повдигна нагоре.

— Честта е моя, Потомъко. От теб е излязъл наистина впечатляващ вълк.

Шей изджавка от удоволствие и аз изръмжах сърдито.

— Макар и все още кутре в някои отношения, както виждам. — Смахът на баща ми отекна в главите ни заедно с думите му.

Шей закри носа си с лапа.

— Работа по въпроса.

— Както и аз — добавих и го гризнах по ухото.

— Трябва да се отдалечим от битката. — Баща ми ме побутна по рамото. — Осведомете ме за последното развитие на събитията, преди да предприемем следващия си ход.

Аз изджавках и дръпнах Конър за ръкава на коженото яке, за да го накарам да ме последва.

— Е, предполагам, че отиваме натам — каза той, мятайки неспокоен поглед на Адна, докато го теглех към сенките, хвърляни от имението.

Щом мракът ни обгърна, баща ми спря, макар че дори някой да ни забележеше, едва ли би могъл да стигне до нас — толкова ожесточена беше битката.

Конър все още го гледаше подозрително, когато аз се преобразих и дадох знак на другите двама вълци да последват примера ми.

Бях забравила какво страхопочитание вдъхваше един алфа в разцвета на силите си. Тъй като бях прекарала целия си живот като дъщеря на алфа и освен това самата аз щях да стана такава, величественото му държание и непреклонният му поглед бяха нещо съвсем нормално за мен. Всичко, като се започнеше от внушителната му стойка до стоманеносивите му очи, вдъхваше респект. Конър изобщо не се почувства по-спокоен, когато баща ми прие човешкия си облик, и дори Адна се отдръпна назад, надничайки зад рамото на Конър, вместо да се приближи твърде много до алфата.

— Конър, Адна. Това е баща ми, Стивън Тор.

— Алфата на Найтшейд? — Очите на Адна се разшириха. — Вие дойдохте!

— За да победим! — извика Конър и вдигна тържествуващо юмрук във въздуха.

Развеселена усмивка изви устните на баща ми и Конър свали ръка с леко смутено изражение. — Тъж... съжалявам за това. Просто наистина, ама наистина се радвам, че сте тук.

— За мен е удоволствие. — Баща ми му подаде ръка и те се здрависаха.

Адна се усмихна срамежливо, когато алфата я поздрави.

— Приличате си — отбеляза тя, хвърляйки поглед към мен.

Аз се засмях, ала татко ми отправи горда усмивка, от която сърцето ми сякаш запя. Брин се изкиска и ми стисна ръката.

Още три вълка се присъединиха към нас. Когато се преобразиха, Рен, Мейсън и Нев бяха ухилени до уши.

— С повече е по-весело, нали така? — разсмя се Мейсън.

Конър удари Нев на шега.

— Можеше да ни предупредиш, че сте на наша страна. За миг си помислих, че е ударил последният ни час.

— Горкичкият Конър — подхвърли Адна. — Такава деликатна душица.

Конър ѝ хвърли укоризнен поглед.

— Предупредихме ви — настоя Нев. — Виж само.

Той се преобрази и наведе глава, за да ни покаже черния символ, нарисован на челото му.

— Хей! — усмихна се Шей. — Това е моята татуировка.

— Знакът на Потомъка — каза баща ми. — Решихме, че това е най-добрият начин да удостоверим самоличността си. Всички вълци, които се присъединиха към нас, бяха белязани от Итън. Идеята беше негова.

— Аха. — Нев отново си беше възвърнал човешкия образ. — Така че никой да не ни застреля. Особено Итън.

— Да, той открай време първо стреля, а после задава въпроси — засмя се Конър. — С вас ли е?

— Включи се в южната атака — отвърна баща ми. — Но предполагам, че скоро ще дойде.

— Искате да кажете, че сте довели още вълци? — обади се Адна.

— Разделихме се на три отряда — обясни баща ми. — Моят е най-многобройният. Заобиколихме засадата на Бейн от двете страни и ги нападнахме отзад.

— Толкова много вълци? — Веждите на Рен подскочиха. — Привлекли сте и някои от глутницата на Бейн.

— Баща ти не може да се нарече особено благ, Рение. — Татко го наблюдаваше изпитателно. — Прогони собствения си син, както и мнозина други. Това е цената на жестокостта.

— Емил Ларош не ми е баща — заяви Рен, без да трепне. — Не му дължа нищо.

— Така е. Търся мир с теб, алфа.

— И аз — с теб. — Рен наклони глава и ме погледна. — Дъщеря ти е най-храбрият вълк, когото познавам. Тя е истинска алфа.

— Така е. — Баща ми се усмихна: първо на Рен, а после и на мен.

— Мисля, че Рен се опитва да се докара пред баща ти — прошепна Брин в ухото ми.

— Шшшт! — Настъпих я по крака.

Шей се размърда неспокойно при тази размяна на реплики и баща ми го погледна с усмивка.

— Толкова много лидери в такъв малък отряд трябва да е истинско предизвикателство.

— Най-сетне някой има куража да го каже! — ухили се Мейсън и Нев го плесна по тила.

— Радвам се, че сте убедили вълците на Бейн да се присъединят към нас — каза Конър, без да обръща внимание на Мейсън и Нев, които бяха започнали да се бутат. — Не знаехме дали някой е в състояние да го стори.

Баща ми кимна.

— Аз също се радвам. Заслугата е най-вече на Невил.

— Благодаря, Стивън — каза Нев, който междуременно бе успял да улови главата на Мейсън в хватка ключ. — Но имах помощ. Сабин и Калев — онзи, когото видяхте в „Идън“, същият, с когото свирехме в „Бърнаут“ — изиграха съществена роля. Том пък осигури сигурно място, където да се срещаме, докато набираме съюзници. Определено беше плод на общите ни усилия.

В този миг Мейсън го праметна по гръб.

— Падна ли ми!

— Не можете ли поне за малко да се държите прилично? — сопнах им се сърдито. — Във война сме.

— Ние винаги сме във война, Кал — отвърна Мейсън, докато притискаше Нев към земята.

Нев се засмя и го отхвърли от себе си с един ритник.

— Затова трябва да си намираме някакви забавления в промеждутъците от време, в което сритваме задниците на врага.

— С такава логика не може да се спори — обади се Брин и като се преобрази, притисна Мейсън към земята и започна да го ближе по лицето, при което целия го олигави.

— Ау! — извика Мейсън. — Ти печелиш! Ти печелиш!

— Хей! — Итън дотича при нас; беше запъхтян, а от една дълбока драскотина на бузата му течеше кръв. — Ето къде сте били!

Конър му стисна ръката.

— Радвам се да те видя.

— И аз теб — отвърна Итън, като в същото време прегърна Адна със свободната си ръка. След това се обърна към Нев: — Няма я в битката. Никъде не мога да я намеря.

— Боях се от това — каза Нев.

— За кого говорите? — попита Адна.

— За Сабин. — Лицето на Итън беше потъмняло. — Не е сред вълците на Бейн тук.

Мейсън и Брин спряха да се боричкат. Брин се преобрази и ме погледна мрачно.

— Емил също го няма — каза баща ми. — А него мога да го надуша от цял километър. Трябва да са вътре.

Хвърлих поглед към тъмното имение, в което не се виждаше никаква светлина.

— В „Роуан“?

Рен подуши въздуха.

— Ефрон и Лумин са наблизно.

— А те не вземат участие в същинските битки — добави Мейсън. — Никога.

— Според информацията, която получихме, планирате да изпратите малък отряд начело с Потомъка, който да довърши това — каза баща ми.

Конър кимна.

— Ние сме този отряд.

— С ваше позволение бих искал да се присъединя към него.

— Не искаш ли да ръководиш глутницата си? — попита Конър.

— Те са в добри ръце. — Баща ми посочи Нев. — Дватамата с Итън планираха това нападение и именно той трябва да го доведе докрай.

Нев се преобрази и изджавка одобрително.

— Аз ще остана с Нев — каза Мейсън, поглеждайки към мен. — Ако нямаш нищо против.

— Върви — кимнах аз. — И се оглеждайте за Ансел и Тес.

— Знаеш, че ще го направим — увери ме Мейсън, като ми смигна. В следващия миг двата вълка нададоха силен вой и се втурнаха, за да се включат в битката.

Баща ми ме изгледа остро.

— Брат ти е тук?

— Не за да се бие — обясних. — Помага на Търсачите да се грижат за ранените. Ще бъде в безопасност, доколкото е възможно.

„Или поне така се надявам.“

— Нямаше да го оставя. — Брин погледна гузно баща ми. — Но реших, че ще имаме нужда от всички бойци, с които разполагаме.

— Разбира се. Мястото ти е с твоята глутница. — След това погледна към Конър. — Е?

— Няма защо да питаш. Още един алфа ще ни бъде страшно полезен.

— Чудесно. Защото е крайно време да направя едно лично посещение на Емил. Дължа му го.

— Тъкмо от онези посещения, които най обичам — обади се Итън. — Аз също съм си намислил едно такова.

Конър изсумтя.

— Е, да не ги караме да ни чакат тогава.

Баща ми, Рен, Брин и аз се преобразихме и като наобиколихме отбранително тримата Търсачи и Шей, поехме покрай северната стена на имението.

— Страничната врата ще ни отведе в кухнята — каза Шей. — Ще проникнем в задната част на къщата и ще трябва да се доберем до библиотеката оттам.

Усетих как по кожата ми пробягват тръпки. Това означаваше, че ще трябва да се промъкваме през коридорите на имението, покрай всички онези ужасяващи картини и страховити статуи. Всяка от които можеше да се събуди за живот, ако Боск Мар ни очакваше.

Още чувах шума от битката зад нас, ала когато приближихме ъгъла на постройката, стените сякаш го удавиха. Огромното имение ни откъсна от войната, разделяйки ни и от врагове, и от съюзници. Макар от самото начало да знаех, че планът е такъв, усетих как ме облива

вълна от ужас, когато си дадох сметка, че малкият ни отряд ще трябва да се изправи срещу страхотиите съвсем сам.

— Ето я вратата. — Шей пристъпи напред и в същия миг от сенките се отдели тъмен силует.

Лаят ми отекна едновременно с вика на Конър:

— Шей! Отдясно!

Когато призракът нападна, Шей вече бе вдигнал Кръста на елементите, готов да го посрещне. Ала не само призракът се бе раздвижил — иззад имението се появиха четири вълка, препуснали към нас като същинска буря от остри зъби и свиреп вой.

Първият вълк скочи във въздуха и повали Конър. Адна се обърна рязко и стоманеният ѝ камшик изплющя. Вълкът изскимтя, когато заостреният връх на оръжието ѝ се впи в тялото му. Още едно скимтене последва първото, когато стрелите на Итън се забиха в хълбока на Стража. Той се изви, мъчейки се да издърпа стрелите. Последният му рев се превърна в задавен клокот, когато камата на Конър потъна в гърдите му.

Междувременно баща ми се бе нахвърлил върху втория вълк и сега те се премятаха по земята, като ръмжаха и се хапеха. На няколко крачки оттам Рен се бе изправил срещу останалите двама Стражи. Нито той, нито те се бяха хвърлили в атака; вместо това се гледаха настръхнали, изпълвайки въздуха с ниско, заплашително ръмжене.

Пулсът ми се учести, когато осъзнах защо Рен се колебае. Дакс и Фей гледаха свирепо някогашния си алфа и ръмжаха, изкривили муцуни в свирепи гримаси.

— Не го правете. — Рен изпрати мисълта си до всички ни. — Не трябва да се бием.

Изтичах до него.

— Послушайте, Рен. Моля ви.

— Защо? — излая Дакс към Рен, без да ми обръща внимание. — За да можем и ние да преклоним глава пред кучката ти?

— Да не си посмял да говориш за нея по този начин. — Рен пристъпи заплашително напред. — Нямаш никаква представа какво всъщност става тук.

— Нима? — Фей подуши въздуха отвратено. — Аз пък мисля, че просто се боиш да се държиш като алфата, който трябва да бъдеш. Ти си слаб.

— А ти си идиотка, Фей — изръмжа Брин.

— Аз поне не оставям Кала да мисли вместо мен. — Фей погледна към Рен и Брин. — И двамата сте слаби.

— Фей, не го прави! — извиках, когато видях мускулите ѝ да потръпват, но тя вече беше политнала във въздуха.

Бях готова да я посрещна, когато тя се стовари отгоре ми, ала устремът на скока ѝ бе такъв, че се проснахме в снега. Брин се втурна към нас и впи зъби в хълбока на Фей. По звуците от щракане на челюсти и свирепото ръмжене недалеч от нас разбрах, че Рен и Дакс също са се счепкали.

Най-добрите ни бойци. Припомних си какво ми бе казал Рен за Дакс и Фей. Които си приличат, се привличат. Ала сега бойните умения работеха в наша вреда. Ние бяхме техните алфи, но дали щяхме да успеем да ги надвием?

Претърколих се, за да се изправа, но Фей беше по-бърза. Тя се стовари върху гърба ми и заби зъби в рамото ми. Без да обръщам внимание на болката, подскочих високо нагоре и се преметнах така, че когато се стоварихме на земята, Фей се оказа затисната под тежестта ми. Брин се нахвърли отгоре ѝ и я прикова в снега. Фей се изви и зарита, пращайки Брин назад.

Изправих се, съвсем наясно какво трябва да сторя. Фей все още лежеше по гръб. Меката плът на корема ѝ бе незащитена — две ухапвания там щяха да са фатални. Ала трябваше да го направя веднага.

Дъхът сякаш спря в гърдите ми. Фей се раздвижи — всеки момент щеше да се преобърне. Не можех да се бавя повече.

Нещо изсвистя покрай ухото ми. Болезненият лай на Фей бързо се превърна в скимтене, когато втора, а после и трета стрела потънаха в корема ѝ. Тя се преобърна с ръмжене, мъчейки се да изкуцука настрани. Алена дияр напои снега под нея, докато тя се опитваше да избяга.

В следващия миг Итън се озова до мен, вдигнал арбалета си.

— Аз ще се оправя с това — каза той и посочи с брадичка надясно. — Иди да му помогнеш.

Обърнах се, потискайки съжалението си, докато Итън се прицелваше, и видях, че на няколко крачки оттам Рен и Дакс обикалят бавно един около друг. И двамата бяха запъхтени, а козината им бе

изцапана с кръв, която капеше по снега. Втурнах се към тях и с един мощен скок се метнах на гърба на Дакс, склонила челюсти около врата му. Но дори това не бе достатъчно, за да го събори, и аз го ухапах още по-здраво, борейки се да се задържа.

Дакс изръмжа и започна да се върти в кръг. Когато не можа да се отърси по този начин от мен, той се изправи на задните си крака — знаех, че ще се приземи отгоре ми, точно както бях направила с Фей преди малко. Не можех да си позволя да бъде повалена на земята, затова го пуснах и се извъртях във въздуха, докато той падаше назад.

Усетил, че вече не съм върху гърба му, Дакс се преметна и се приземи на крака, а след това се обърна към мен, оголил свирепо зъби.

— Господи, ти си истинска напаст. — Очите му бяха пълни с омраза. — Време е да бъдеш смачкана веднъж завинаги.

— Чакам те. — Забих лапи в снега и се приготвих да го посрещна.

Той изръмжа, ала после изведнъж изджавка и изви глава — зъбите на Рен бяха разкъсали подколянното му сухожилие.

— Сега, Кала. — Викът на Рен отекна в главата ми.

Знаех какво очаква от мен. Пропъждайки всяко съмнение, тласкана единствено от инстинкта си, се хвърлих напред. Сключих челюсти около гърлото на Дакс и ухапах с всичка сила, разкъсвайки кожа и мускули, докато не му строших трахеята. Кръв изпълни устата ми в същия миг, в който тялото му застина и се отпусна безжизнено. Тогава го пуснах и се отдръпнах от неподвижното туловище на огромния вълк. Цялата треперех.

Рен докуцука до мен.

— Трябваше да бъде направено.

Изскимтях и зарових муцуна в рамото му. Знаех, че е прав, но въпреки това ми се повдигаше.

— Ранена си. — Той ме побутна лекичко. — Вземи малко кръв.

— Първо ти. — Поднесох рамо към муцуната му. Зъбите му пробиха кожата ми и аз заставах неподвижно, докато той ближеше кръвта ми.

— Готово. — Той ме близна по муцуната. — Сега е твой ред.

Забих зъби в гърдите му и начаса усетих как по езика ми се разлива вкусът на кръвта му, необуздан и сладък като уханието на

горящи дърва. Искрящата топлина на изцелението се разля по тялото ми.

— Благодаря. — Вдигнах муцуна и долепих нос до бузата му.

— Мисля, че няма други. — Баща ми дойде при нас с мека стъпка.

Муцуната му беше почервеняла от кръв, но не виждах да е ранен. Зад него, проснат безжизнено в снега, лежеше трупът на един от възрастните вълци на Бейн.

Баща ми погледна първо към тялото на Дакс, а после към Рен.

— От твоята глутница ли беше?

Рен наведе глава.

— Моят бета.

— Съжалявам. — Баща ми сложи муцуна на рамото му; Рен изскимтя и се притисна в него.

Сломена от товара на скръбта, аз се отпуснах на земята и вдигнах поглед към нощното небе. Брин, цялата побеляла от сняг, се сгуши до мен, като скимтеше тихичко. Когато положих глава на гърба ѝ, долових мириса на Фей в козината ѝ. Луната не се виждаше вече, забулена от гъсти облаци. Докато миниатюрни сребърни снежинки се сипеха от небето, покривайки и живи, и мъртви, неволно си помислих, че луната нарочно бе скрила лицето си от нас, също така преизпълнена от скръб, както и ние. Ала ето че дори тя не можеше да спре сълзите си и те се изливаха над земята под формата на тих снежец.

Конър спря пред вратата и извади от джоба си шперц. Итън поклати глава.

— Лоуган трябваше да остави отключено.

Конър сви рамене и натисна бравата. Вратата се отвори.

— Това е добър знак, нали?

— Това е знак, че Лоуган поне се преструва, че е на наша страна — отвърна Итън. — Да не му отдаваме прекалено голямо значение.

— Съгласен. — Извадил мечовете си, Конър пристъпи бавно в кухнята.

Ние го последвахме в подобната на пещера стая. Въпреки мрака успях да различа тенджерите и тиганите, висящи от тавана, дългата маса, която се простираше от единия до другия край на помещението, както и огромната тухлена пещ, която заемаше почти цялата насрещна стена.

— Тук можеш да приготвиш достатъчно храна за цял Вейл — подхвърли Адна. — Колко често дава тържества чичо ти? Веднъж седмично?

— Никога — отвърна Шей. — Поне нито едно, което аз да съм видял.

— Някой изобщо използва ли тази кухня? — попита Конър.

— Веднъж слязох да хапна нещо. Хладилникът винаги е пълен. — Шей посочи хладилното помещение, което се намиреше до също толкова голям килер.

— Някога намирал ли си тела вътре? — промърмори Итън.

Шей не отговори, но по тялото му пробяга тръпка. Сигурна бях, че това дори не му беше минавало през ум, преди да научи истината за чичо си. Зачудих се дали и него връщането в имението „Роуан“ плашеше толкова, колкото и мен. Всъщност, като се замислех, бях почти убедена, че за него трябва да бе много по-страшно. Та нали бе живял в това място, наричал го бе свой дом, без да подозира за измъчените пленници, затворени в картините по стените. Беше се смял на статуите на инкубите, само за да открие по-късно, че те могат да

оживяват. Сигурно имаше чувството, че земята сякаш се изплъзва изпод краката му.

Изтичах до него и го близнах по ръката, надявайки се да му дам мъничко утеха. Той сведе поглед и ми се усмихна.

— Вкъщи е най-хубаво, нали? — Гласът му беше шеговит, но по тревогата в очите му разбрах, че съм отгатнала какво изпитва.

— Това трябва да е най-зловещата къща на всички времена. — Брин се държеше плътно зад мен.

— Определено е в челната десетка — съгласих се, като хвърлих поглед през рамо.

— Наистина ли сте се целували тук? Защото аз бих била твърде уплашена, за да се съсредоточа.

— Като стана дума за съсредоточаване, сега не е най-подходящият момент да ме разпитваш за любовния ми живот — озъбих се аз.

Тъкмо се канехме да излезем от кухнята, когато Шей се спря.

— Силно ви съветвам да не поглеждате към картините.

Конър кимна и като пристъпи тихичко в тъмния коридор, ни поведе предпазливо напред. Знаех, че е прав да постъпва така, но от това бавно пъплене цялата настръхвах. Изведнъж до ушите ми достигна с мъка потиснато ахване. Итън бе навел глава, а Адна, сложила ръка върху неговата, му шепнеше нещо с успокояващ глас. Когато вдигна лице, видях, че зъбите му са стиснати, а вените на врата му пулсират.

— Нали ви предупредих да не гледате — каза Шей.

— Давай напред, Потомъко — изръмжа Итън, ала гласът му трепереше. — Той не беше твой брат, а мой.

Макар да знаех, че не бива да го правя, не можах да се сдържа и хвърлих поглед към картината, покрай която Итън бе минал току-що. Мъж, облечен в разпокъсани дрехи, лежеше върху една маса; агония бе отпечатана върху лицето му, устата му — разкривена в безкраен вик на болка. Тъмни силуети го наблюдаваха, спотаени в сенките по края на картината. Щеше ми се да нямам представа кого виждам, ала в мига, в който го зърнах, разпознах Кайл, брата на Итън. Усетих, че ми прилошава. Моя бе вината той да е пленен завинаги, а призраците да се хранят с мъките му. Убедена, че изпълнявам дълга си и защитавам Шей, именно аз бях убила партньора му, Стюарт, а него бях предала на

Пазителите, за да го разпитат. Колко ли от изборите, които бях правила, докато служех на Пазителите, бяха съсипали живота на хората, които днес наричах свои съюзници и приятели?

Нечия ръка докосна козината ми и когато се обърнах, видях, че Шей ме гледа с разтревожени очи.

По устните му пробяга бледа усмивка.

— Не се опитвам да те почеша зад ушите или нещо такова. Просто исках да ти кажа да оставиш миналото зад себе си. Ти нямаше представа. Никой от нас нямаше.

Притиснах нос към дланта му, мъчейки се да изтрия ужаса на картината от ума си.

Тъкмо бяхме свили зад ъгъла, за да поемем по главния коридор на имението, когато Конър изкрещя. Мечовете му проблеснаха и със силно дрънчене се удариха в нещо солидно.

Сипейки ругатни, Конър зарита стената.

— Статуи! Майната... — Нов низ от проклетия се изля от устата му.

— Конър, караш ме да се червя — обади се Адна и пристъпи напред, за да разгледа мраморната сукуба.

Размахала опашка, аз изджавках към Шей, който се усмихна широко, споделяйки с мен спомена за първото ми посещение в имението „Роуан“. Не можех да виня Конър за реакцията му. Статуите наистина бяха прекалено реалистични.

— Ще трябва да сме готови за още такива моменти — каза Шей. — Мястото е пълно с тези статуи.

— Готова за употреба армия — подхвърли Конър, взирайки се свирепо в сукубата. — Която само чака да я призоват.

— Армия, срещу която се изправихме при последното си посещение — намеси се Итън. — Помниш ли? Как така не са излезли навън, за да си поиграят с останалите си приятелчета?

— Създанията от имението все още не са пробудени. — Шей потропа с кокалчета по каменното чело на сукубата. — Онези отвън трябва да са домашните любимци, които Пазителите държат в „Едем“. Което означава, че Боск не е тук. Лоуган не го е призовал.

— Или Боск иска да решим, че не е тук — каза Конър.

Шей се намръщи.

— Не мисля така. Днес се бият единствено вълците, докато предишния път Боск използва всичките си изчадия. Не, няма го тук. Засега.

— Е, има само един начин да разберем със сигурност. — Конър направи неприличен жест към статуята и продължи по коридора.

Разтуптяно лудешки, сърцето ми сякаш заседна в гърлото ми, когато пристъпихме във внушителното фоайе на имението. Метални доспехи и още ужасяващи създания, излети от мрамор, обграждаха стаята като пазачи, бранещи масивното стълбище.

Стъпките на Търсачите и драценето на вълците ни нокти отекваше в просторното помещение, като отскачаше от стените и се издигаше към огромния кристален полилей, който висеше над главите ни.

— Да се качваме — тихо каза Шей.

Конър кимна и ние поехме нагоре. С всяка стъпка тялото ми все повече се вледеняваше.

Рен се докосна до мен.

— Наистина ли си идвала и преди?

— Аха. И то неведнъж.

— Ужас. — Той потрепери. — Стиска ти повече, отколкото на мен.

— Е, по-лесно е, когато не знаеш, че цялото място няма търпение да се събуди за живот и да те убие. — Оголих зъби.

— Бас държа, че е така. — Той ме гризна закачливо по рамото.

Когато стигнахме до върха на стълбището, Конър си пое дълбоко дъх и посегна към вратата на библиотеката. Бравата поддаде и до ушите ни достигна тихо изщракване.

— Отворено е — прошепна. — Виж, това вече не ми се струва добър знак.

— Защото наистина не е — каза Шей. — Но не съм и очаквал мисията да мине леко. А ти?

— Давай — намеси се Итън и махна с брадичка към Конър. — Няма мир за нечестивите.^[1]

— Това нашето мото ли е? — попита Конър, докато отваряше вратата. — Или тяхното?

— Сам си избери. — Итън вдигна арбалета си.

Меко сияние изпълваше библиотеката; приглушената светлина на лампите, разположени между лавиците с книги, придаваше на стаята топъл и гостоприемнен вид. Ако не знаех, че не е така, можех да я взема за приятно, спокойно място, където с удоволствие бих се сгушила с някоя интересна книга.

В този миг баща ми сбърчи нос и настръхна, а в гърдите му се надигна гърлено ръмжене.

Емил.

Брин също заръмжа, а козината на гърба ѝ се изправи. Алфата на Бейн беше тук. И не беше сам.

Познати миризми привлякоха и моето внимание.

— Добре дошли. — Протегнала ръка към нас, Лумин стоеше до етажерката, където се намираше „Аналите на Халдис“.

— Очаквахме ви — усмихна се Ефрон, който седеше до нея в тапициран с кожа стол с висока облегалка. В краката му лежаха два вълка, приковали очи в нас.

Погледът на Сабин не трепваше, докато този на Емил преливаше от злост. Лоуган стоеше зад баща си, надянал на лицето си маска на пълно безразличие.

— Какво разочарование — каза Конър. — Сега не можем да извикаме „Изненада!“.

— Духовито. Колко очарователно! — Лумин му отправи снизходителна усмивка, повдигнала едната си вежда. — Имаме предложение за вас. Дайте ни Потомъка и ще пощадим живота ви.

Аз изръмжах, а Итън вдигна арбалета си.

— На това предложение ли му казвате?

Очите му не се откъсваха от Сабин, а пръстите му толкова силно стискаха оръжието, че кокалчетата му побеляха. Тя отвърна спокойно на погледа му, така неподвижна, че спокойно можеше да мине за една от статуите отвън.

— Не може да се каже, че е особено съблазнително. — Камшикът на Адна изсъска по пода.

— Много добре. — Рубиненочервените устни на Лумин се разтвориха и усмивката ѝ разкри проблясващи зъби. Тя вдигна ръка и започне да чертае огнен символ във въздуха.

— Ето го и призрака — промърмори Конър.

— Заемам се — каза Шей и пристъпи напред в същия миг, в който огненият символ изригна, превръщайки се в гърчещо се тъмно създание.

— Убий ги — нареди Лумин и махна лениво към нас.

Призракът се плъзна по пода. Шей направи две големи крачки и скочи, премятайки се във въздуха, така че да се приземи точно пред него.

— Това беше просто за да се покаже — подхвърли Конър.

Кръстът на елементите посече изтъканата сякаш от сенки фигура. Призракът изпищя и тялото му се превърна в дим.

Лумин дори не трепна, но видях как гърлото ѝ помръдна, когато тя преглътна.

— Колко интересно.

— Да опитаме отново — каза Ефрон. — Ала нека го направим малко по-интересно, става ли? Емил! Сабин!

Двата вълка скочиха на крака. Емил се втурна към Шей, ала Сабин се нахвърли върху Ефрон. Зъбите ѝ се впиха в пръстите на ръката, с която той тъкмо призоваваше нов призрак, и ги строшиха. Пазителят изпищя и рухна на колене. Очите му едва не изскочиха от изумление, когато Сабин пусна окървавената му ръка и го повали по гръб.

Задавените от кръв викове на Ефрон накараха Емил да се обърне. Той нададе яростен вой и се втурна към Сабин, но нищо не можеше да отвлече нейното внимание от жертвата ѝ. Беше приковала Пазителя към пода и без да престава да ръмжи, отново и отново забиваше зъби в гърлото му. Когато Пазителят най-сетне престана да стиска козината ѝ, тя се преобрази и го заплю.

— Не го очакваше, нали? — Тя не откъсваше поглед от тялото му. — Копеле. — И отново го заплю.

Лоуган приклепна до баща си, ала той беше мъртъв. Гърлото му бе така нахапано, че главата му бе почти отделена от тялото. Лоуган се дръпна назад и като вдигна колене към гърдите си, закри лицето си. Сабин се обърна към него с ръмжене, докато той се свиваше ужасено до тялото на баща си.

— Сабин! — изкрещя Итън.

Стрелата му изсвистя покрай Емил, който връхлетя върху Сабин, запращайки я далеч назад. Тя се блъсна в камината и се свлече в

безформена купчинка върху камъните на огнището. Баща ми нададе вой и се втурна през стаята, следван от Рен, Брин и Итън, който пускаше стрела след стрела. Емил се завъртя рязко, сякаш изобщо не усещаше стрелите, които се забиха в рамото и хълбока му. Очите му бяха приковани в баща ми.

Итън прескочи приклеknалия ръмжащ вълк и се хвърли върху безчувственото тяло на Сабин, за да я защити. Докато той я пазеше, баща ми и Емил бавно се приближаваха един към друг, без да обръщат никакво внимание на хаоса, царящ наоколо. Лумин ахна и вдигна ръка към шията си; беше започнала да трепери, но бързо начерта още един огнен символ.

— Защиатавай ме! — изпищя тя на призрака, появил се пред нея.

Той я обгърна като мантия и по този начин тя забърза към вратата.

От гърлото ми се откъсна ръмжене — изгарях от желание да се бия, ала Шей бе единственият, който можеше да се разправя с призраците.

— Шей! — изпищя Адна, докато обвитата от призрака Лумин се приближаваше към нас, принуждавайки ни да се отдръпнем от вратата.

— Стой с мен! — изсъска някогашната ми господарка на своя плъзгащ се телохранител, докато излизаше тичешком от библиотеката. — Не им позволявай да ме доближат. — Призракът се просмука през вратата, като мастило, от каквото сякаш бе направен, извеждайки Лумин от стаята.

Шей дотича до нас и се загледа след нея, но Конър го стисна за ръката.

— Остави я. Нашата битка е тук.

Шей кимна, макар че едно мускулче на лицето му потръпваше яростно.

— Трябва да се погрижим Лоуган да не избяга — каза Конър. — Не го изпускай от очи, докато ние помагаме на останалите.

Шей погледна към Лоуган, който се поклащаше напред-назад, все така скрил глава зад коленете си.

— Не мисля, че може да отиде където и да било.

— Бих го казал само ако беше в безсъзнание — отвърна Конър. — Трябва да го задържим тук.

— Аз ще остана с него. — Адна улови Шей за ръката и го задърпа към Лоуган. — Ти помогни на останалите.

— Брин! — Мисълта ми полетя към моята бета. — Отиди при Адна и Шей. Искам да ги защитаваш.

— Заемам се.

Тя се обърна и се втурна, за да поеме ролята на пазач на Потомъка и нашия Тъкач, а ние с Конър изтичахме в другия край на стаята, където Итън държеше Сабин в ръцете си. Тя не помръдваше, но все още не бяхме достатъчно близо, за да разбера дали е жива. Трябваше да ѝ помогна, стига да можем.

Ала очите ми непрекъснато се връщаха към срещуположната част на библиотеката, където Емил и баща ми се бяха изправили един срещу друг, наежени и ръмжащи. Настръхнал, Рен стоеше до баща ми, ала спокойно можеше да бъде и невидим — толкова малко внимание му обръщаха другите два вълка. Впити един в друг, погледите им преливаха от омраза.

Баща ми вдигна муцуна и нададе предизвикателен вой. Емил отвърна със същото; яките му мускули се раздвижиха, когато той зари с лапа по земята. Яростта им нарастваше, схватката, която и двамата бяха очаквали толкова дълго, бе на път да започне.

[1] Исаия 57:21. — Б.пр. ↑

Баща ми изръмжа, наведе муцуна и с дебнеща стъпка започна да се прокрадва встрани, без да изпуска Емил от поглед.

Алфата на Бейн нададе един последен вой, при който от муцуната му се разхвърчаха слюнки.

После и двамата скочиха, сблъсквайки се със страховита сила. Истинско чудо бе, че костите им не се строшиха.

— Кала! — Викът на Конър ме накара да откъсна очи от биещите се вълци. — Помогни ни!

Итън повдигна лекичко тялото на Сабин, подпирайки я на гърдите си.

— Диша, но мисля, че е ранена.

Сабин се раздвижи в ръцете му и простена тихичко.

— За всеки случай — каза Конър, без да сваля поглед от мен. Кимнах и като се преобразих, ухапах китката си. След това повдигнах брадичката на Сабин, отворих устните ѝ и долепих кървящата си ръка до тях. Тя веднага преглътна.

— Дори да е ранена, не е тежко — обясних, докато тя пиеше. — Може би една-две счупени кости.

— И това не е тежко? — попита Итън, като я милваше по косата.

— За нас — не.

Сабин отвори очи и като бутна ръката ми настрана, си избърса устата.

— Благодаря.

— Няма защо. — Притиснах китката си, за да спра кръвта, и оставих раната да се затвори.

Сабин премести поглед към Итън. Адамовата му ябълка подскочи, когато той преглътна мъчително и прокара пръст по бузата ѝ.

— Итън — прошепна тя.

Той взе треперещото ѝ тяло в прегръдките си.

— Всичко свърши.

Беше прав само донякъде. Сега, когато Ефрон беше мъртъв, един от кошмарите на Сабин си бе отишъл. Но това бе просто една битка, а

войната все още бе в разгара си.

Конър отиде да се присъедини към Адна и Шей, които охраняваха Лоуган. Пазителят все още бе свит на кълбо и Брин обикаляше около него, ръмжейки.

Аз се преобразих и възможно най-тихо се запрокрадвах към баща ми и Емил. И двамата бяха окървавени, въпреки че се биеха едва от няколко минути. Дълбоки рани зееха върху десния хълбок на баща ми, а от гърдите на Емил висеше парче откъсната плът.

Промъкнах се зад алфата на Бейн, готова за скок, ала изведнъж гласът на баща ми отекина в съзнанието ми:

— Не се намесвай, Кала. Това е заповед.

— Но... — Ръмженето ми привлече вниманието на Емил и той излая предупредително към мен.

— Разчиташ на кутрето си, така ли, Стивън?

— Няма да повтарям, Кала. — Баща ми също изръмжа. — Не се намесвай. Това не е твоята битка.

Отстъпих назад, но не отидох много далеч. Инстинктът все още ме караше да се подчинявам на волята на баща си, ала кръвта ми кипеше, подтиквайки ме да напада.

Рен все още беше зад баща ми. И той като мен стоеше на разстояние от тях, докато двата вълка обикаляха бавно един около друг, търсейки някое незащитено място и най-малкия признак на слабост. Не по-малко напрегнат от мен, Рен крачеше напред-назад — предположих, че баща ми бе заповядал и на него да не се намесва.

Емил се хвърли напред, ала баща ми избегна атаката му и като се завъртя рязко, успя да откъсна парче плът от хълбока му. Емил изрева от болка, когато от тялото му шурна кръв. Баща ми опита да нанесе втори удар, ала този път врагът му беше готов и ритна със задните си крака, уцелвайки го право в муцуната. Ударът го запрати назад и той се строполи с трясък върху една маса, която изпращя под напора на тялото му.

— Татко! — изкрещях предупредително.

Баща ми тръсна глава, за да проясни замъглените си сетива, и скочи на крака. Макар да не го бе извадил от битката, ударът определено го беше замаял.

Емил не се поколеба нито за миг и се хвърли към баща ми, без изобщо да забави крачка, когато връхлетя отгоре му. Използвайки

тялото на противника си, за да строши окончателно масата, той го притисна към стената зад тях.

Двамата се блъснаха в лавиците с книги и отхвъркнаха един от друг. Емил се приземи на крака, мускулите му потръпваха в очакване на следващата атака. Баща ми остана да лежи на пода с увиснала немощно глава.

И тогава го видях — остро парче дърво, потънало дълбоко в гърба му. Той се надигна с усилие и изви глава, мъчейки се да захапе тъпия край на дървото, което стърчеше от козината му. Ала по този начин оголи врата си за Емил.

Без нито миг колебание, алфата на Бейн се нахвърли върху баща ми.

Аз вече тичах към тях, с отчаяната надежда да отбия атаката му, без изобщо да ме е грижа чия е тази битка. Емил Ларош нямаше да убие баща ми. Нямаше да гледам как това става, без да сторя нищо.

Ала Рен бе по-близо от мен. Само няколко крачки ме деляха от Емил, когато Рен връхлетя отгоре му и двамата се затъркаляха по пода. Когато се изправиха на крака, те се обърнаха и отново се нахвърлиха един върху друг.

До мен баща ми изръмжа. Беше успял да извади огромното парче дърво от гърдите си. Силна струя кръв шурна от раната и той се олюля.

— Пий от мен! — Поднесох рамото си към муцуната му. — Побързай!

Той впи зъби в плътта ми, а аз извих глава, за да видя какво става зад нас.

Вниманието на Емил все още бе насочено към Рен. Муцуната му беше окървавена, но не бях сигурна дали само от кръвта на баща ми, или бе успял да рани и Рен.

— Достатъчно, Кала. — Баща ми ме побутна лекичко настрани. — Благодаря ти.

След това се обърна към Рен и командата му отекна и в моята глава:

— Рение, не нападай Емил.

Рен дори не го погледна. Треперейки от ярост, той крещеше, отворил ума си и за нас:

— Целият ми живот е лъжа. Майка ми е мъртва заради теб. Кълна се, че ще те убия.

Смехът на Емил отекна в главата ми.

— Така ли говориш на стария си татко, момче? — Мисълта му завърши със заплашително ръмжене.

— Ти не си ми баща. Баща ми умря, когато ти прекърши врата му.

— Един от най-щастливите дни в живота ми. — Емил приклегна. — Каквото ще бъде и днешният, след като приключа с вас.

Рен изрева и се нахвърли отгоре му.

— Рение, не! — Баща ми се втурна към тях в същия миг, в който Рен нападна Емил. — Спри!

Видях грешката на Рен още докато я правеше — в гнева си той скочи прекалено високо, давайки на Емил достатъчно време, за да промени позицията си под него. Емил се метна нагоре, намествайки тялото си така, че да посрещне Рен във въздуха.

Викът на Емил отекна в ума ми:

— Трябваше да сторя това в деня, в който се роди.

Челюстите му се склучиха около врата на Рен.

— Рен! — изпищях аз, докато двамата се сгромолясваха на пода, вкопчени един в друг.

Емил направи рязко движение с глава... и на мен ми се стори, че ме разкъсват надве, когато вледеняващ пукот прекъсна ръмженето на Рен.

В мига, в който двамата се приземиха на пода, баща ми връхлетя върху Емил, откъсвайки го от Рен, който остана да лежи ужасяващо неподвижен. Отчаян вой се откъсна от гърдите ми, когато се спуснах към него. Наведох муцуна и го докоснах с нос.

Пронизителен вой ме накара да откъсна поглед от Рен.

Баща ми бе притиснал Емил на пода. Алфата на Бейн се гърчеше, риташе и се мъчеше да се отърси от него, но баща ми все повече затягаше челюсти около врата му. От гърдите на Емил се откъсна нещо средно между вой и писък, който бързо отстъпи място на задавено клокочене, когато баща ми му строши гърлото.

Алфата на Бейн престана да се съпротивлява. Баща ми вдигна отпуснатото му тяло в челюстите си и с едно завъртане на главата запрати трупа на Емил надалеч от себе си.

След това тръгна към нас, преобразявайки се, докато вървеше.

— Рен. Рен. — Ухапах го лекичко. — Моля те, стани. Трябва да станеш.

Зарових муцуна в тъмосивата му козина. Ароматът му си бе все същият — сандалово дърво и огън, обвити в дъх на кожени дрехи.

— Рен. — Сега вече скимтях, докато го побутвах с лапа. — Отговори ми. Мога да те излекувам, но ти трябва да се събудиш, за да ти дам кръв.

Някой се отпусна на земята до мен. Адна беше коленичила и се взираше в мен с разширени, пълни със сълзи очи. Брин скимтеше тихичко до нея.

— Защо? — промълви Адна. — Защо трябваше и ти да си отидеш?

Тя посегна към него, ала аз изръмжах и я отблъснах — не исках никой друг да се доближава до него. Те не можеха да му помогнат. Адна ме зяпна; ръцете и краката ѝ трепереха, всичката кръв се бе отцедила от лицето ѝ.

— Ей! — Макар все още да пазеше Лоуган, Конър ме сочеше с върха на меча си. — Я по-полека, вълчице.

Шей премести поглед към мен.

— Остани тук — каза той на Търсача и като прибра двата меча в ножниците, се преобрази. — Кала.

Приближаваше се бавно, навел ниско глава.

Козината на гърба ми настръхна, заплашително ръмжене се надигна в гърдите ми.

— Стой настрана.

— Нека ти помогна. — Гласът му бе умиротворителен; той допря корем до пода и запълзя към мен. — Искам само да ти помогна.

Отново изръмжах и оголих зъби насреща му. Шей вдигна муцуна и ме близна нежно. Допирът му беше успокояващ; уханието му — свежо и изпълнено с надежда, като дъжд, отмиващ калта на страха, размътила сетивата ми — ми вдъхна нова вяра. Ръмженето ми заглъхна. Шей се изправи и долепи муцуна до моята.

— Можем да му помогнем. Ала не по този начин.

Той отново прие човешката си форма и тогава разбрах. Рен беше вълк; не можеше да пие, докато беше в безсъзнание. Трябваше да го върнем към живота, точно както Габриел беше помогнал на Нев да започне да диша. Аз се преобразих.

Все така във вълчия си образ, Брин се отпусна на пода. Тихо, непрекъснато скимтене излизаше от муцуната ѝ.

— Помогни ми — обърнах се към Шей, ала той се поколеба, без да се приближава към Рен. Нещо проблясваше в очите му... нещо, което не искаше да видя.

— Помогни ми — повторих.

Шей се взираше в неподвижното тяло на Рен. Когато протегна ръка към мен, видях, че пръстите му треперят. Изръмжах и му обърнах гръб.

— Добре тогава. — Примъкнах се още по-близо до Рен. — Ще го направя и без теб.

Когато баща ми дойде при мен, в очите му не се четеше триумф от победата, а само чувство за загуба.

— Трябва да го събудим, за да му дадем кръв — обясних му аз.

„Татко може да оправи това. Той винаги ни е водил. Той ще знае какво да направи.“

Баща ми ме изгледа продължително, преди да коленичи до Рен. Положил ръка на шията му, той се наведе и допря ухо до гърдите му. От устните му се откъсна дълга, пълна със съжаление въздишка.

— Какво трябва да направим? — попитах.

Той обърна бавно глава и ме погледна. Не можех да приема онова, което прочетох в очите му.

— Няма нищо... — промълви Шей зад мен; почувствах как пръстите му се заключават над лакътя ми. — Кала... — Гласът му бе неясен и хрипков и той не можа да довърши.

— Какво трябва да направим? — повторих въпроса си, без да поглеждам към Шей.

— Емил строши врата му. — Баща ми вдигна глава и се облегна на пети с тежка въздишка. — Сърцето му не бие.

Ала аз вече бях забила зъби в ръката си. Когато я поднесох към муцуната на Рен, Шей ме улови за раменете и ме дръпна назад.

Не каза нищо, когато изръмжах и извих глава, за да го изгледам свирепо.

— Пусни ме.

Той поклати глава.

— Кала — тихичко каза баща ми. — Сърцето на Рение не бие.

— Не.

— Не можеш да го спасиш. Твърде късно е.

— Не!

Адна, която бе започнала да хлипа, се изправи, отиде със залитане при Конър и се хвърли в прегръдките му.

Краката ми сякаш се бяха вкочанили. Отпуснах се до тялото на Рен и зарових пръсти в гъстата тъмносива козина.

„Не може да е мъртъв. Просто не може.“

Преобразих се, извиквайки на помощ малкото останала ми воля, и сложих муцуна върху тази на Рен.

Шей дори не опита да се доближи до мен, но аз го погледнах, чула накъсания му дъх.

— Съжалявам, Кала. Не исках да свърши по този начин.

Изскимтях и извърнах глава от него. Затворих очи и изпратих един последен зов, надявайки се да достигна ума на Рен.

— Обичам те.

Ала той си бе отишъл.

— Остави я — баща ми пристъпи между мен и Шей.

Аз все още се притисках до тялото на Рен; чувах как кръвта бучи във вените ми, ала не усещах нищо.

— Но... — Шей се взираше в мен, по лицето му се четеше каменна решителност. — Все още трябва да се изправим срещу Боск. Нуждаем се от нея.

Приютена в прегръдките на Конър, Адна ридаеше тихичко.

— Да изгубиш друг алфа е като да изгубиш част от себе си. — Баща ми оголи зъби срещу Шей.

— Разбирам го. — В очите на Шей проблесна предизвикателство, ала той все пак се дръпна и отиде при Адна и Конър. — Но това не променя какво е заложено на карта. Не можем да спрем. Войната не е свършила. Все още трябва да призовем Боск.

Сабин се приближи бавно до нас. Итън се държеше близо до нея, но все пак я остави да коленичи сама до Рен.

Аз не помръднах, когато я видях да протяга ръка, за да го докосне. Тя се наведе и го целуна по главата.

След това ме погледна и в очите ѝ видях отразена собствената си скръб.

Сега разбрах защо Шей бе дошъл при мен във вълчата си форма. Защо ме бе увещал да се преобразя. Знаел бе, че за Рен няма надежда, но освен това е бил наясно, че не съм в състояние да приема загубата му. Че най-вероятно бих нападнала всеки, доближил се твърде много до тялото му... точно както бях нападнала Адна.

Ала този момент беше отминал, оставяйки ме вцепенена, смазана от умора. Вече нямаше да нападна когото и да било. Нямаше да направя нищо повече. За Шей войната може и да не беше свършила, но за мен това бе краят ѝ. Съмненията и скръбта ми бяха отнели волята да се бия.

Навела глава, Сабин се изправи и остави Итън да я вземе в прегръдките си.

— Хайде. — Конър даде знак на Шей. — Време е да приключваме с това.

Шей кимна.

— Накарай Лоуган да се изправи — каза той, а после се обърна към мен. — Кала?

Аз изщраках със зъби към пръстите му. Не бях в състояние да се откъсна от тялото на Рен. И какво, ако това беше последната битка? Бяхме изгубили Рен. Вече не исках да се бия. Не можех да погледна към Шей.

Не можех и да престана да мисля за гласа на Рен, думите му сякаш пареха кожата ми.

„Мястото ти винаги е било с мен, Кала.“

Беше ме обичал, ала аз бях открила своя партньор в лицето на друг алфа. Възможно ли бе изборът ми да ме бе подтикнал към безразсъдство? Имаше ли още нещо, което бих могла да направя, за да спася Рен? Бях се била с други Стражи, усещала бях вкуса на други вълци в устата си, убила бях членове на собствената си глутница. А сега и това. Кое си струваше загубата на Рен?

Предупредително ръмжене се плъзна в пространството между мен и Потомъка. Исках единствено да ме оставят на мира. Шей стисна зъби, но се отдръпна от мен и отиде при Лоуган.

Брин остана на мястото си, без да ме изпуска от очи, но и без да се приближава повече.

Конър скрита Пазителя — не много силно, но достатъчно, за да го накара да вдигне глава.

— Представлението започва. А ти си този, който трябва да го открие.

Лоуган не помръдна, ала погледът му обходи стаята, спирайки се първо върху трупа на Емил, а после и върху този на Рен. След това вдигна очи към Конър, треперейки от глава до пети.

— Ако го направя — прошепна той, — обещавете ли да пощадите живота ми?

Погледът му се плъзна към мен. Аз оголих зъби и изръмжах.

— Дайте ми думата си! — Той се взираше в Шей.

— Ако удържиш обещанието си, ние също ще удържим нашето — увери го Шей. — Няма да пострадаш.

— А сега ставай — нареди Конър. — Приятелите ни измират навън.

Лоуган се изправи, като се олюляваше, сякаш едва успяваше да накара мускулите си да работят. Целият трепереше, когато падна на едно коляно пред камината. Разкопча ризата си и я свали. Сабин изсъска, а аз усетих, че не мога да си поема дъх — гърбът му беше покрит с белези.

— Гадна работа е кръвният обет — промърмори Конър при вида на обезобразената му кожа.

Лоуган поде напев с нисък, трескав глас.

— Господи! — Шей неволно отстъпи назад, когато един от белезите на Пазителя се отвори.

Кръв започна да се процежда от раните — първо слабо, ала постепенно все по-силно, докато по гърба му не се застинаха вадички, които покапаха по лакирания дървен под.

В камината, която до този миг беше празна и тиха, нещо се раздвижи. Започна като лек повей, сякаш слаб ветреца си играеше в комина, толкова нависоко, че звукът му едва достигаше до нас. Постепенно звукът се усили, а в мрака започнаха да се оформят очертанията на фигура. Сега шумът бе придобил яростни размери и приличаше на жуженето на рояк насекоми.

Баща ми, който крачеше неспокойно напред-назад между камината и мен, изръмжа.

Вълнообразният силует започна да се сгъстява и да придобива човешки очертания. И ето че в сенките се изправи високо тяло, обгърнато от отблъскваща зелена аура.

Конър изруга и закри Адна, докато отвратителната светлина ставаше все по-ярка.

— Ето го — промълви Итън. — Разломът.

Сабин прие вълчия си облик; козината ѝ беше настръхнала. Шей пристъпи напред и застана точно зад Пазителя.

Лоуган извиси глас, докато напевът му заприлича на крясък, а после рухна на пода.

Боск Мар излезе от камината, като се смееше. Брин изръмжа и скочи на крака, за да застане пред мен, сякаш се боеше, че не съм в състояние да се отбранявам.

— Лоуган, Лоуган. — Усмивката на Боск имаше стоманения блясък на остър нож. — Какви ги вършиш?

— Господарю — промълви Лоуган, макар да се отдръпна трескаво назад, като рак, спирайки едва когато се блъсна в една етажерка.

Боск огледа стаята и очите му се спряха върху тялото на Ефрон.

— Колко жалко.

— Не бих казал — обади се Шей.

— Добре дошъл у дома, племеннико. — Гласът на Боск прозвуча почти топло, ала погледът, който спря върху Лоуган, беше леден. — Твоите действия ли доведоха до преждевременната кончина на баща ти?

Лоуган изломоти нещо, но единственото, което чух, беше тракането на зъбите му.

— Ще откриеш, че измяната се плаща скъпо — промълви Боск и Лоуган се долепи до стената, скимтейки уплашено.

Шей направи крачка встрани, закривайки Пазителя от очите на Боск. След това бавно извади Кръста на елементите. Могъществото на оръжията реагира мигновено на аурата, излъчваща се от Разлома, и накара въздуха около Шей да запращи, сякаш бе наситен с електричество. При тази гледка нещо се раздвижи дълбоко в мен. Насилих се да стана, без да откъсвам очи от Шей.

— Кала? — Брин ме гледаше неспокойно, а ушите ѝ потръпваха.

— Добре съм — оголих зъби аз. — Пригответи се за битка.

Запромъквах се към Шей, като се придържах ниско до пода. Спрях зад него и приклеках, готова да се нахвърля върху всяко скверно създание, което Боск би могъл да призове.

Погледът на Боск се плъзна по мечовете на Шей.

— Каква хубава играчка си ми донесъл.

— За да те убия по-лесно — отвърна Конър. До него Итън вдигна арбалета си, а Сабин изръмжа.

Боск хвърли поглед към двамата Търсачи.

— О, довел си си и другарчета за игра!

Едно леко движение на китката му и те политнаха във въздуха. Блъснаха се в насрещната стена и паднаха сред дъжд от книги. Сабин изскимтя и се втурна през стаята.

— Върви! — Не исках да оставя Шей, но Брин можеше да помогне на другите. Без да се поколебае, тя препусна след Сабин.

— Не! — изкрещя Адна, докато тичаше към купчината натрошено дърво, книги и крайници, в която Сабин вече ровеше, мъчейки се да достигне телата на Итън и Конър.

— Каква очарователна девойка. — Докато следеше движенията на Адна, Боск прокара език по устните си, сякаш опитваше въздуха. — И надарена с такава сила. Ти си поигра с градината ми, нали, миличка? Без да съм ти позволил.

Той щракна с пръсти и Адна се препъна.

— Моля те, остани за малко. Мисля, че можеш да ми бъдеш доста полезна.

Адна се завъртя, дърпайки килима под краката си, който бе започнал да се разплита. Нишките му се събираха в дебели въжета, които се омотаха около глезените и запъплиха по тялото ѝ.

— Лоуган, направи го! — изпищя тя. — Направи го сега! Довърши ритуала!

Лоуган се сви; пълни със страх, очите му неизменно се връщаха към Боск. Баща ми изтича до Адна, но още докато разкъсваше със зъби първите въжета, оплели тялото ѝ, от килима заизлизаха още и още.

Баща ми погледна първо мен, а после Боск, който се смееше с глас, докато гледаше как вълкът се опитва да освободи момичето.

— Пусни я! — Шей пристъпи към Боск. Остриетата на Кръста се движеха с такава бързина, че не успявах да ги различа. Отстрани изглеждаше сякаш Шей следва огнено торнадо, което му разчиства пътя.

Боск се засмя.

— Не можеш да ме пипнеш, момче. Свали тези мечове, преди да си се наранил.

— Стига си говорил — изръмжа Шей. — Не искам да слушам нищо от това, което имаш да кажеш.

— И защо не? В сърцето ми все още има място за прошка.

Шей поклати глава и се нахвърли отгоре му. Боск вдигна ръка. Шей не политна назад, както бе станало с Итън и Конър, ала мечовете му спряха, сякаш бяха срещнали невидим щит.

Шей изръмжа и отново замахна, но и този път не успя да пробие защитата, с която Боск се бе обгърнал. Човешката му форма го

предпазваше от нападението на Шей. Значи трябваше да я смъкнем от него.

До ушите ми достигнаха стонове и когато се обърнах, с облекчение видях, че Итън и Конър се мъчат да се измъкнат, докато Сабин и Брин разриваха изпотрошените лавици и купчините книги.

— Ти, страхливецо! — изскърца със зъби Шей и сведе мечовете си. — Бий се!

— Но битката всъщност не се води тук, не е ли така? — Боск притвори очи и се усмихна. — Според мен истинската забава е отвън. — Той вдигна ръце. — Всъщност, мисля да поканя още няколко гости да се присъединят към нас.

От звука, който последва, ме побиха тръпки и аз изляях предупредително към Конър и Итън, когато десетки измъчени въздишки изпълниха въздуха.

— Падналите! — изкрещя Итън.

Въздишките се превърнаха в стенания, ала сред воплите на Падналите се долавяха и други звуци. Трошене на камъни, последвано от писъци и съскане. Статуите на имението „Роуан“ се събуждаха за живот.

— Не са само те! — извика Конър. — Виж!

— Залостете вратата! — викна Адна, докато продължаваше да се бори с въжетата, които се усукваха около тялото ѝ, макар и без никакъв резултат. — Вървете да им помогнете! Не може да ме измъкнете от това тук! — каза тя на баща ми.

Боск се смееше и от този звук гърдите ми се свиха, изваждайки ме от лапите на самосъжалението и чувството за вина.

Напрежението в стаята запраща като електричество в козината ми. Ликуващият блясък в нечовешките му сребристи очи накара кръвта ми да закипи. Днес вече бях загубила толкова много. Нямах намерение да загубя нищо повече.

Ръмжейки яростно, се втурнах към мястото, където Лоуган се бе свил ужасено.

— Остави ме — изхленчи той. — Бягай, Кала, спасявай се!

Изляях и оголих зъби толкова близо до врата му, че да усети топлия ми дъх. Той се дръпна рязко при вида на остриите ми зъби, но поклати глава.

— Няма да го направя. Той ще ме убие.

Преобразих се и го стиснах за гърлото.

— Твърде е късно — хрипливо каза той.

— Никога не е твърде късно. Ритуалът. Сега!

Скърцане на тежки мебели, които някой тътрюзеше по пода, изпълни стаята — Конър, Итън и баща ми барикадираха вратата на библиотеката. От другата ѝ страна вече долитаха тъпи удари от тела, блъскащи се в дървото, и драцене на нокти, опитващи се да проникнат през него.

Пръстите ми стиснаха още по-здро̀во гърлото на Лоуган. Очите му се разшириха и той изграчи с усилие:

— Спри, моля те. Ще го направя.

— Сега — изсъсках.

Лоуган посегна към гърба си и пото̀пи пръсти в кръвта, която все още се процеждаше от ударите с камшик. Използвайки я като мастило, той нарисова някакъв символ на пода и започна да мърмори нещо толкова тихо, че едва го чувах.

Смехът на Боск изведнъж секна. Очевидно нямаше значение колко тих бе напевът на Лоуган — Предвестникът беше почувствал подхващането на ритуала. Лоуган се запъна.

— Да не си посмял да спреш — озъбих се аз. — Спреш ли, ще те убия.

Той отново подхвана трескавия си шепот, ала обезумелите му очи час по час се местеха между мен и Боск.

— Това не е никак разумно, Лоуган. — Боск направи крачка към нас, ала Шей се изпречи пред него, вдигнал Кръста на елементите на нивото на очите му. Боск се намръщи, но не продължи.

Сърцето ми подскочи. Щитът беше като нож с две остриета. Шей не можеше да нападне Боск, но за сметка на това и Предвестникът не можеше да мине покрай мечовете.

Когато си даде сметка, че опитът на Боск да се добере до него е бил осуетен, Лоуган престана да трепери, а гласът му стана по-сигурен и по-силен.

Драценето по вратата на библиотеката се бе превърнало в блъскане. Бавни, тежки удари, които говореха, че Падналите са тук.

— По-бързо! — извика Итън. — Не можем да ги удържаме.

— Не. — Боск се обърна рязко от Шей. — Не можете.

Той махна с ръка и Итън, Конър, Сабин и баща ми бяха запратени настрани. След това протегна юмрук напред и вратата се отвори.

— Не докосвайте Падналите — извика Конър на Сабин и баща ми, докато вадеше мечовете си. — Ние с Итън ще се заемем с тях. Вие се погрижете за останалите.

А те не закъсняха да се появят под формата на сукуби и инкуби, които влетяха в стаята, раздирайки въздуха с пронизителните си писъци. Итън свали две от отвратителните същества с арбалета си, преди и той да извади мечовете си и да пристъпи към Падналите, които продължаваха да стенат злоещо. Търсачите започнаха да повалят окаяните създания, които се движеха толкова бавно, че за щастие бяха заседнали на вратата и можеха да минават само по едно-две наведнъж. Глухи тупвания започнаха да се смесват с резките писъци, докато Конър и Итън обезглавяваха Падналите. Баща ми, Брин и Сабин избягваха копията на крилатите изчадия, предизвиквайки ги да кацнат, за да се нахвърлят отгоре им.

Лоуган се бе изправил и почти крещеше. Най-сетне протегна ръце към Боск, разперил широко пръсти.

— *Aperio*^[1]!

Боск изпищя; очите му, когато погледна Лоуган, хвърляха мълнии.

— Ще ми платиш за...

Така и не успя да довърши; вместо това изпищя и се преви надве, притиснал ръце към корема си. Когато надигна глава, видях, че сребристите му очи бяха започнали да се разширяват, превръщайки се в дискове с формата и големината на топка. Зениците му светеха с червена светлина, докато се превръщаха в змийски цепнатини. Чертите на лицето му се отпуснаха, а после изведнъж се издуха, сякаш някой вкарваше въздух между кожата и мускулите му. Той се издуваше все повече и повече, докато кожата му не започна да се къса, следвайки невидима линия от върха на главата към центъра на тялото му.

Човешката му обвивка се пукна като черупка и отвътре потече пихтиесто жълто вещество. Отвратителна воня изпълни въздуха, смесица от разложена плът и амоняк, която пареше носа и очите. Свлякох се на колене, убедена, че ще повърна.

Шей издаде звук сякаш се дави и се олюля, мъчейки се да се задържи на крака.

От онова, което допреди миг бе тялото на Боск, се показва издатък, покрит с шипове, после още един. И още един. Шест членести крайника избутаха кожа, плът и кръв настрани, докато създанието се мъчеше да се отърси от човешката си обвивка. Когато най-сетне го стори, то се изправи в целия си ръст, извисявайки се високо над нас. Огромните му сребристи очи бяха разположени в човекоподобно лице, което имаше орловия нос и пълните устни на Боск. Чифт щипци излизаха от бузите му, щракайки всеки път, когато той отвореше или затвореше устни със съскане. Пригладената му назад коса се бе превърнала в твърди, остри на вид издатини, които набраздяваха черепа и се спускаха по гръбнака му.

От сивкавочерната кожа, която покриваше тялото му, капеше слуз. На гърба му стърчаха лъскави крила, на цвят наподобяващи крилата на морско конче, от които се стичаше същото гъсто жълто вещество. Те пляскаха на интервали, мъчейки се да се отърсят от лепкавата течност.

Тялото му все още имаше човешки очертания, с изключение на това, че масивните мускули на гърдите му не отстъпваха място на човешки корем, а вместо това се издуваха там, където кожата се превръщаше в лъскав черен екзоскелет^[2].

Долната част на тялото му завършваше с извит, остър като игла шип, който лъщеше от влага — ужилването му най-вероятно беше отровно.

Чудовището протегна четирите си горни крайника към тавана и се отръска, сякаш се събуждаше от дълъг сън. Лепкавата му слуз ни опръска и аз се задавих от жлъчката, надигнала се в гърлото ми, докато се мъчех да изчистя гнусното жълто вещество от кожата си. Създанието махаше яростно с крака, а когато изпищя, изчадията на Отвъдното му отвърнаха с още по-силни крясъци и начаса изоставиха битката с Търсачи и Стражи. Вместо това се насочиха към камината и започнаха да кръжат над главата на съществото.

— Мили боже. — Конър се бе обърнал, за да види къде отиват слугите на Боск, и неволно изпусна мечовете си, зърнал какво стои до зейналия Разлом.

Итън го бутна настрани, размахвайки оръжието си, за да отсече главата на един от Падналите, който посягаше към Конър.

— Ела. — Итън го задърпа към средата на стаята, където Адна все още бе прикована към пода. Сабин, Брин и баща ми се втурнаха след тях и те всички се скупчиха около Адна.

Падналите не се опитаха да ги преследват, а останаха до вратата на библиотеката. Зяпнали широко, вперили празните си очи в Разлома, те се полюшваха напред-назад, удържайки позициите си.

Лоуган се олюля, вдигнал поглед към създаването, заело мястото на Боск Мар.

— Вижте Предвестника. Повелител на Отвъдното и господар на Пазителите.

[1] От латински — „разкривам се, разбулвам се“. — Б.пр. ↑

[2] Външен скелет, който поддържа и предпазва тялото; среща се у много насекоми, както и при ракообразните. — Б.пр. ↑

— Ще те накарам да пициш от болка заради това предателство, Лоуган Бейн — изсъска Боск.

Звукът на гласа му ме слиса — същият, както когато беше облечен в човешко тяло. Единствената разлика бе постоянното потракване на щипците, които се срещаха пред устата му.

Съществото махна с един от предните си крайници и Лоуган се свлече на пода, стенойки от болка. Четири дълбоки симетрични рани, от които шуртеше кръв, зейнаха върху гърдите му.

— Не! — Шей зае бойна позиция.

— Разломът! — изкрещя Адна. — Трябва да го изтикаш в Разлома с помощта на Кръста!

Боск изпищя от ярост и замахна към нея с един от членестите си крака.

Ала Шей вече се бе хвърлил в атака. Мечовете на Кръста подскочиха, пръскайки искри от сила. Вече не можех да различа тялото му наред вихрушката от светлина и звук, която се надигна около него. Стихията от елементи, която го обгръщаше, се променяше непрестанно — от рева на гръмотевична буря тя се превръщаше в грохота на огромен водопад, само за да отстъпи място миг по-късно на писъка на мощен ураган, а след това — на разтърсващата сила на земетресение.

Знаех, че е Шей е там, че именно той върти оръжията, само защото кракът, който Боск бе насочил към Лоуган, изведнъж тупна на пода и остана да се гърчи там.

Черна кръв рукна от осакатеното тяло на Боск и от гърдите му се откъсна писък.

— Защитете ме, деца!

Като същински дъжд от кожести криле и остри нокти, тълпящите се сукуби и инкуби се спуснаха върху Шей. В мига, в който се докоснаха до вихрушката, която го обгръщаше, телата им се стопиха и те се посипаха по пода като безвредни купчинки пясък.

— Не! — изпищя Боск и този път в гласа му имаше истински страх.

Изпъкналите му сребристи очи отчаяно обходиха стаята... и се спряха върху мен. Разтърсван от дивашки смях, той се усмихна на Шей, разкривайки редици от остри зъби зад щипците.

— Много добре, Потомъко. — Ти потърси наследството си. Ала продължиш ли по този път, ще изгубиш онова, което обичаш най-много.

Протягайки крак, той изкрещя някаква неразбираема заповед на оцелелите си слуги. Един от инкубите се сниши и пусна копието си. Боск го улови, използвайки шиповете по един от горните си крайници като пръсти. След това насочи ужасяващата си усмивка към мен и го метна. Аз отскочих, ала не бях достатъчно бърза.

Боск бе свършено точен и единствено опитът ми да се дръпна попречи на копието да се забие в сърцето ми. Вместо това то потъна в рамото ми. Силата, с която Боск го бе запратил, бе такава, че то не само прониза плътта ми, но излезе от другата страна и ме прикова към стената.

— Кала! — Гласът на Шей проби бронята на елементите, която обгръщаше тялото му. Знаех, че е спрял, защото бурята, която бушуваше около него, сякаш отслабна, а светлината ѝ замъждука.

— Не, Шей! — извиках, докато се мъчех да строша копието или поне да го издърпам от стената. — Не мисли за мен. Убий го!

— Довършете я! — изкрещя Боск. — Разкъсайте я на парчета!

В един глас, създанията на Отвъдното нададоха пронизителен писък и полетяха към мен. За миг ми мина през ума да се преобразя, но един вълк, прикован към стената по гръб, бе по-беззащитен и от човек.

— Убий го, Шей! Повторих, като закрих лицето си с ръце, очаквайки всеки миг остри нокти да се впият в плътта ми.

Крясъците на летящата орда се усилиха, ала нападението, което очаквах, така и не последва. Ръмжене, разнесло се още по-отблизо, ме накара да отворя очи. Брин бе почти върху мен, настръхнала срещу изчадията на Отвъдното. Баща ми и Сабин бяха пред нея. Една мъртва сукуба вече лежеше в краката им. Други опитваха да се доберат до мен, но зъбите на вълците раздираха крилете им и ги издърпваха на пода, където бързо се разпряха с тях.

— Размърдай се, Потомъко! — извика Итън от средата на стаята, където двамата с Конър все още пазеха Адна. — Любимата ти се намира в достатъчно сигурни ръце.

Шей отново вдигна мечовете си и пристъпи напред. Звуците в стаята станаха оглушителни, къщата затрепери. Сукубите и инкубите се отказаха да нападат и се скупчиха над камината като ужасени оси, чието гнездо някой бе разбунил. Край вратата Падналите стенеха все по-неистово. Бавното им тътрузене отстъпи място на хаос, когато изведнъж се раздвижиха — бутаха се един в друг и събаряха етажерки и книги, сякаш бяха изгубили всяко чувство за цел.

Долепил гръб до камината, Боск дращеше по каменната стена с трите си останали горни крака.

— Няма да бъда подчинен! — изпищя той. — Аз съм твоят господар. Дадох ти всичко. Без мен ти си нищо.

— Потомъкът няма господар. — Гласът на Шей проехтя гръмко над хаоса от шумове, който изпълваше стаята. Беше си неговият глас, ала едновременно с това бе някак различен от гласа на момчето, което познавах. По-дълбок, по-зрял глас, който отекваше в плътта и костите ми.

Боск вече не стискаше камъните толкова здраво; един от краката му се плъзна назад в огнището.

Бурята на Кръста го следваше неотклонно; гласът, излизащ от глъбините ѝ, кънтеше в библиотеката.

— Земята няма да търпи повече твоята поквара.

— Няма да отстъпя — изплю се Боск.

Вихрушката от силите на земя, вятър, вода и огън, която обвиваше Шей, лумна още по-ярко.

— Върви си, демоне!

Боск потрепери, когато светлината от Кръста на елементите го докосна.

— Не!

— Върви си! — повтори гласът, който не бе съвсем този на Шей.

Боск изпищя, когато отровназелената аура на Разлома започна да се разраства, увивайки се около него като ръце, които го притегляха в нежелана прегръдка. Още един писък се откъсна от гърлото му, когато дебели пипала се усукаха около тялото му.

Видях как в сърцето на бурята Шей се раздвижи. Той се хвърли напред, нанасяйки два мълниеносни удара. Боск изрева агонизиращо, когато три от краката му бяха посечени. Зелената аура в огнището лумна, извисявайки се в огромни огнени колони, които го погълнаха — макар да го скриха от очите ми, те не можах да удавят писъците му.

Тътенът на Кръста стана оглушителен, а бурята около Шей се усили, така че изобщо не можех да го различа наред с хаоса от звуци и движение.

— Залегнете! — изкрещя Конър и се хвърли върху Адна.

Баща ми се преобрази, издърпа Сабин при нас с Брин и ни закри с тялото си.

Цялото имение се тресеше. Етажерките стенеха и се трошаха с пращане, книги се сипеха по пода на купчини. Звукът ставаше все по-гръмък, въздухът преливаше от него, самите камъни на сградата сякаш пищяха.

Силна експлозия разтърси библиотеката и аз зарових лице в гърдите на баща ми, прехапвайки устни — от мощните движения на земята болката в рамото (там, където се бе забило копието, приковало ме към стената) ставаше почти непоносима. Сабин се преобрази и ме улови за другата ръка, отвличайки вниманието ми от пулсиращата болка. Погледнах я, благодарна за силата, която открих да гори в очите ѝ. Тя долепи чело до моето, а аз преплетох пръсти в нейните.

Навсякъде около нас отекваха трясъци. Стори ми се, че чувам Конър да вика. Баща ми, Сабин и аз се бяхме долепили един до друг; козината на Брин се притискаше в телата ни, а от гърдите ѝ излизаше тихо скимтене. Въпреки че косата на Сабин падаше върху лицето ми, успях да зърна откъслеци от хаоса, който цареше наоколо. В стаята се бяха струпали облаци с цвят на небе преди торнадо, завихрени в отровназеления оттенък на Разлома. Ветровете, които бушуваха наоколо, ме накараха да се зачудя дали наблизо наистина няма торнадо. Покрай нас се носеха тела — сукуби и инкуби пищяха, дращейки с нокти във въздуха, докато Разломът ги всмукваше в зейналата си паст. Някои се бяха вкопчили в ужасени Пазители, повличайки господарите си в прегръдките на нищото. Покрай мен прелетяха няколко толкова съсухрени тела, че неволно се зачудих как вихрите, които ги блъскаха безмилостно, не ги превръщат в прах. Макар и безжизнени, тези тела не принадлежаха на Падналите; не

знаех какви са, но поне дузина от тях профучаха покрай нас, пропадайки в Разлома заедно с другите изчадия на Отвъдното.

Пронизителният писък на вятъра се издигна в един последен порив, след който се разнесе нисък грохот. Звукът постепенно се усиливаше, докато накрая изпълни библиотеката като най-силната гръмотевица, която бях чувала някога.

А после се възцари тишина.

Вятърът не бе утихнал, ала мощните му вихри бяха отстъпили място на равномерен слаб поток от студен зимен въздух.

Баща ми, който досега ни покриваше с тялото си, се надигна бавно. Потръпвайки от болка заради копието в рамото ми, аз се огледах за Шей, ала вниманието ми бе приковано от неочаквания източник на студения въздух. Стената на стаята я нямаше и пред очите ми се простираше заснежената земя отвън. Останала бе само каменната структура на камината, възправена високо в зимната нощ.

— Всички ли са добре? — извика Конър, докато помагаше на Адна да се изправи.

Въжетата, които я задържаха до този миг, паднаха — от тях бяха останали единствено оръфани нишки. Итън прескачаше купчините книги, с които бе осеян подът, за да стигне до нас. Сабин стисна ръката ми и се втурна към него. Търсачът я взе в прегръдките си и я целуна продължително. Сабин обви ръце около врата му, притискайки се в него, а той зарови пръсти в косата ѝ.

— Пригответи се, Кала.

Баща ми улови копието, забито в рамото ми. Брин, която междувременно бе приела човешката си форма, взе ръката ми в своята. Стиснах зъби и от устните ми се откъсна само един кратък вик, когато баща ми издърпа оръжието от стената и го извади от тялото ми.

— Готово. — Той притисна кървящата си китка към устните ми.

Мъчейки се да не обръщам внимание на пулсиращата болка в рамото, се опитах да мисля само за успокояващата топлина, която ме обливаше, докато пиех от кръвта на баща си.

Най-сетне се облегнах на стената и си поех дълбоко дъх.

— Вече съм добре.

Той ми се усмихна и ми помогна да се изправя.

— Няма ги — каза Итън. Хванати за ръка, двамата със Сабин дойдоха при нас. — Не остана нито едно изчадие на Отвъдното.

— Къде се дянаха? — попитах, обхождайки стаята с поглед. Не се виждаше и следа от създанията, които ни бяха нападнали.

— И не само тях ги няма — добави Конър. — Мисля, че Лоуган е избягал.

Локва засъхваща кръв отбелязваше мястото, където Лоуган се бе свлякъл на пода, притиснал ръце до раните, които Боск бе отворил върху гърдите му. От локвата към вратата тръгваше ивица, която постепенно се превръщаше в петна тук-там.

— Прав му път — каза Адна.

— Бих предпочел да е някъде, където можем да го държим под око — промърмори Итън.

По гърба ми пробяга тръпка. Къде ли беше Лоуган? Дали бе отишъл да намери Лумин? Щеше ли да се върне, за да си отмъсти?

— В момента той е без значение — каза Конър. — Рано или късно ще трябва да го намерим. Сега, когато Боск го няма, Лоуган не представлява заплаха — няма откъде да черпи сили.

— Ако всички създания на Отвъдното са си отишли, защо Падналите са още тук? — попита Сабин, поглеждайки през рамо.

— Те вече не са Паднали — отвърна Конър; до него Адна потъркваше ожулванията, останали ѝ от килима.

Итън кимна.

— Сега те са просто тела.

Погледнах покрай Търсачите. Ужасяващите тромави създания, които наричахме Падналите, лежаха по пода, ала сега те бяха просто трупове в различни стадии на разложение. Някои изглеждаха така, сякаш бяха умрели едва преди няколко седмици, докато от други бе останал единствено скелетът.

Враговете ни бяха изчезнали. Означаваше ли това, че сме победили? Свършила ли бе войната?

Погледнах към камината. От Разлома не бе останала и следа. От дълбините му вече не струеше отровназелена светлина; сега зейналата паст бе празна и безмълвна.

Шей бе успял. Очаквах да го видя как идва към нас, с огряно от усмивка лице. Ала той не беше там. Очите ми обходиха камината, търсейки и най-малък признак за присъствието му, ала такъв нямаше.

Къде беше? Сърцето ми прескочи един удар.

— Шей! — Втурнах се към суровото каменно огнище.

Порой от ужасяващи въпроси се блъскаха в главата ми.

Ами ако Разломът бе всмукал и него в недрата си? Ами ако могъществото на Кръста се бе оказало прекалено голямо и го бе унищожило, след като се бе разправил с Боск?

— Ето ме. — Шей излезе иззад другата страна на камината.

Бурята, създадена от Кръста на елементите, бе отминала и двата меча отново почиваха в ножниците на гърба му. Мощта, която бе променила гласа му, също си бе отишла. Шей отново бе Шей и никой друг.

Ала не беше сам.

Висок мъж със златистокестенява коса бе положил ръка на рамото му, а тъмнокоса жена със светлозелени очи държеше едната длан на Шей в своите.

— Кала — усмихна ми се Шей. — Позволи ми да ти представя родителите си, Тристан и Сара Доран.

Библиотеката беше обърната наопаки, вятърът навяваше сняг и това не беше всичко.

Отвън се бяха събрали вълци и се вираха в отломките.

— Нев! — извика Сабин и помахна на два вълка, които се втурнаха покрай останалите.

Нев и Мейсън дотичаха до нас. Появата на отдавна изгубените родители на Шей ни бе хвърлила в слисано мълчание. Все още никой не бе събрал кураж да ги попита как бяха излезли от портрета, за да се присъединят към нас.

Не знам дали се бояхме да не ги обидим или бяхме твърде изумени, за да успеем да им зададем какъвто и да било въпрос. Единствено Шей изглеждаше невъзмутим, а по устните му играеше усмивка, почти детска в своята жизнерадост.

Мейсън си възвърна човешкия образ и размаха юмрук в лицето на Конър.

— Как я мислеше тая, по дяволите?

— Ъ? — Конър сбърчи вежди.

— Имал си бомба и не ни каза — викна Мейсън. — Не получихме никакво предупреждение. Имаш ли представа колко далече се разнесе взривната вълна? Част от стената смаза онзи, с когото се биех. За малко да убие и мен!

— Не беше бомба, Мейсън — намесих се аз.

— Какво беше тогава, по дяволите? — Той все така не сваляше сърдит поглед от лицето на Конър.

— И защо точно мен обвиняваш за някаква си бомба? — Конър бе започнал да се смее. — Какво разбирам аз от бомби?

Нев сви рамене.

— Обсъдихме го и решихме, че ако някой е успял да вмъкне тайно бомба, трябва да си бил ти.

Конър погледна към Адна.

— Ти как мислиш? Дали трябва да им благодаря за това, или да ги цапардосам?

— Млъквай, Конър — казах аз. — Мейсън, стената рухна, когато Шей затвори Разлома.

— Човече! — Нев се обърна към Шей и се ухили. — Браво на теб!

Мейсън все още се мръщеше.

— Значи Кръстът на елементите всъщност е бомба?

— Мейсън! — изръмжах. — Нямаше никаква бомба!

— Просто магия — обясни Адна с усмивка.

— Магическа бомба значи — измърмори Мейсън и отскочи, когато посегнах да го ударя. — Ей! Не ти за малко да бъдеш сплескана като палачинка от половин къща, срутила се върху теб.

— Вярвай ми — каза Итън, — ние си имахме не по-малко проблеми вътре.

— И все пак се справихте. — Нев все още гледаше към Шей. — Това означава, че победихме, нали?

— Предполагам. — Усмивката на Шей поизбледня. — Не знам какво ще стане сега.

— Като отворихме дума за победи, къде са вълците на Бейн? — попитах. — Имам предвид онези, които не минаха на наша страна.

— Когато къщата се взриви... — Нев ми хвърли извинителен поглед, когато Мейсън безмълвно оформи думата „бомба“. — Те изпаднаха в паника. Предполагам, че да видят как крепостта на Пазителите рухва, ги е изпълнило с ужас.

— Е, ние бездруго вече печелехме — ухили се Мейсън.

— Вероятно е така — сви рамене Нев, но после се намръщи и огледа малката ни групичка. Очите му се спряха за миг върху родителите на Шей, а после се върнаха към мен. Поемайки си дълбоко дъх, той попита: — Къде е Рен?

Извърнах поглед и Брин обви ръка около кръста ми. Не бях забравила за Рен. Ала бях принудена да пропъдя мисълта за смъртта му от ума си, за да се справя с битката. И сега, когато истината за станалото се стовари върху мен, в стомаха ми сякаш зейна бездна от празнота. Олюлях се и Брин положи глава на рамото ми.

Баща ми отговори вместо мен:

— Той падна в битката.

Ръцете на Нев се свиха в юмруци.

— Как?

— Емил го уби — каза баща ми.

Мейсън изръмжа.

— Емил мъртъв ли е?

— Да — отговорих.

— Видяхме телата на Дакс и Фей — тихо каза Нев. — Вие ли бяхте?

— Трябваше да минем през тях, за да влезем в къщата — кимнах аз.

След това се умълчахме, поели на плещите си товара на толкова много смърт.

Най-сетне потреперих и погледнах към останалите от глутницата си.

— Последвайте ме.

Преобразих се и ги поведох към мястото, където бе паднал Рен. За мое облекчение отломките не го бяха затрупали. Те го обграждаха като някакъв обръч на разрухата, без обаче да го докосват, сякаш необузданата ярост на Кръста бе предпазила тялото му от хаоса.

Налягахме около него. Поколебах се за миг, спряла поглед върху вълка, когото познавах от дете, онзи, с когото открай време очаквах да поведем глутницата.

Баща ми стоеше до мен и аз го погледнах очаквателно.

— Не, Кала. — Тихите му думи изпълниха ума ми. — Това е твоята глутница.

Отново се обърнах към Рен и наведох глава, за да почета падналия алфа. Вълците, наобиколили го в кръг, сториха същото. Първа аз вдигнах муцуна и нададох вой, пропит с мъката ми от смъртта на Рен. Един по един останалите от глутницата се присъединиха към моята песен. Воят ни изпълни библиотеката и се разля в зимната нощ. Песента на смъртта постепенно се усили, когато вълците отвън също вдигнаха глави, за да почетат младия воин, когото бяхме изгубили. Пълен с мъка, хорът на вълчите гласове се издигна в нощта, отнасяйки паметта на Рен чак до звездите.

Възвърнах си човешката форма и се заслушах в песента, която продължаваше дори след като воят на вълците започна да утихва, разнасяна надлъж и шир от вятъра.

Нечии пръсти се обвиха около китката ми. Адна се взираше в мен.

— Позволяваш ли? — Тя посочи тялото на Рен.

Когато кимнах, тя коленичи до него, захлупи се върху огромния сив вълк и зарови лице в козината му.

Искаше да скрие мъката си от нас, но докато гледах как раменете ѝ се тресат, отчаяно исках да мога да ѝ върна брата, с когото ѝ бе дадено толкова малко време.

Шей стоеше встрани от нас. Тристан го бе прегърнал през раменете, а Сара все още стискаше ръката му. Срещнах погледа му и там открих неговата собствена скръб. Както и един въпрос.

Въпрос, който трептеше и в моето сърце.

Беше ли смъртта на Рен променила онова, което изпитвах към Шей?

Когато срещнах зелените му очи с цвят на мъх, разбрах какъв е отговорът.

Любовта не се ражда от обстоятелствата, нито се променя от скръбта. Тя просто е. Неудържима и свободна като вълка в мен.

Любовта ми към Рен беше истинска. Между нас съществуваше връзка, общо минало. Загубата му щеше да остави в сърцето ми белези, които никога нямаше да изчезнат. Ала аз бях боец, а белезите на любовта не се различаваха много от тези, получени в битка.

Бях се изправяла пред толкова кръстопътища, където можех да избирам — да последвам сърцето си или да изоставя Шей, потискайки любовта си заради живота, за който смятах, че съм предопределена. Всяко решение ме бе отвеждало по-близо до него и по-далеч от света, който познавах.

Именно тези решения ни бяха довели дотук и ето че сега стоях напред отломките на съвършено подредения си живот и се вирах в момчето, което бе променило всичко.

И знаех, че все още го обичам.

Докато Адна прегръщаше тялото на Рен, аз отидох при Шей. Той протегна ръце и аз потънах в обятията му, докосвайки лицето му.

— Не умря — казах, насилвайки се да се усмихна. — Нали ти казах.

— Така е. А сега какво?

— Сега ще продължим да живеем. — Притеглих лицето му към своето и нежно го целунах.

Пръстите му проследиха дирите, които сълзите бяха оставили върху бузите ми.

— Обичам те, Кала.

— Сара!

Вдигнах очи и видях, че Аника тича към нас или по-точно — към майката на Шей. Двете жени се прегърнаха, като се смееха и плачеха едновременно. Когато най-сетне се пуснаха, Тристан се усмихна на Аника... имаше съвсем същата пакостлива, леко крива усмивка като Шей.

— Ти също ни липсваше, Аника. — Те се прегърнаха, а после той направи крачка назад и погледна към железния медальон, оформен като роза на компас, който Аника носеше около врата си. — Виждам, че са те повишили.

Аника се засмя и се обърна към Шей.

— Как стигна до тях?

— Не знам — отвърна Шей. — Когато блъснах Боск в Разлома, той изчезна, а аз изведнъж се озовах пред родителите си.

— Къде точно? — попитах.

Шей погледна към родителите си.

— На мен ми приличаше на тъмна, празна стая.

— Ти влезе в забравата. По средата — каза Сара. — И отвори вратите на нашия затвор.

Аника кимна и обясни с мрачно лице:

— Прекрачил си от другата страна.

Шей сбърчи вежди.

— Какво означава това?

— Боск ни затвори в празнотата между нашия свят и Отвъдното — отвърна Тристан. — Ние бяхме порталът между двата свята и когато го прокуди, ти можа да стигнеш до нас и да ни изведеш оттам.

Шей притихна и аз улових ръката му, преплитайки пръсти с неговите.

— Изпитвахте ли болка? — попита Аника, обхождайки Тристан и Сара с поглед.

— Не — увери я Сара. — Страданието ни не беше физическо. То се дължеше на това, че бяхме разделени от хората, които обичаме. От това, че ги виждахме, без да можем да сторим нищо, за да ги защитим. Особено сина си.

— Виждали сте ме? — попита Шей. — Картината нещо като двустранно огледало ли беше?

— Не. — Сара му се усмихна тъжно. — По-скоро като сън наяве.

— Времето не течеше както тук — добави Тристан. — Освен това не можехме да сме сигурни дали онова, което виждаме, е истина, или мъчение, дело на Боск.

— Кала! Брин! — Ансел тичаше към нас и ни махаше.

Брин изписка от радост и разтвори ръце, ала беше изпреварена от препусналия към него огромен сребристосив вълк. Той се преобрази и повдигна Ансел от земята, както тичаше, притискайки го до гърдите си.

— Татко! — Ансел обви ръце около баща ни.

Двете с Брин се втурнахме към тях и баща ни ни привлече в прегръдката си. Четиримата останахме така, вплетени един в друг, разтърсвани от сълзи и смях.

Ансел се откъсна пръв, видял Шей да се приближава.

— Хей! Ти успя!

Ала лицето на Шей беше мрачно.

— Какво не е наред? — попитах.

Раменете му се напрегнаха.

— Аника каза, че още не е свършило.

Вестта, че войната е свършила, се разнесе бързо, и много скоро търсачите започнаха да се събират около нас. Някои стояха на малки групички и си приказваха тихо, оглеждайки със страхопочитание опустошената библиотека. Други вече се бяха заели с възстановителни работи — събираха книгите, разпилени по пода, и ги изнасяха някъде. Трети пък се нагърбиха със задачата да погребат загиналите и се заловиха да изнасят останките от Падналите, които отново се бяха върнали в естественото си състояние.

— Какво искаш да кажеш с това, че още не е свършило? — Усетих, че настръхвам.

Аника се приближи до нас.

— Елате с мен.

Последвахме я към онова, което бе останало от стената на библиотеката. Камината, самотна и сурова на вид, изглеждаше недокосната от силата, помела толкова голяма част от имението.

Във вените ми пъплеше тревога и като се приведох към Брин, прошепнах:

— Доведи останалите.

— Не разбирам — каза Шей. — Боск го няма. Беше прокуден. Както и чудовищата му. — Той махна към тихия мрак на празното огнище. — Разломът също изчезна.

— Не е изчезнал — поправи го Аника. — Просто е затворен.

— С други думи — отново може да бъде отворен? — попитах аз.

Аника кимна и отново се обърна към Шей:

— Ето защо трябва да го запечаташ.

Очите му се присвиха.

— Как?

— Разломът не може да бъде унищожен, ала Кръстът на елементите служи като катинар, който завинаги ще го откъсне от нашия свят.

Поолекна ми мъничко, когато Брин се върна заедно с останалите от глутницата, както и Конър, Адна и Итън. Аника погледна Стражите,

а после очите ѝ, в които се бе появил пронизващ блясък, се спряха върху Търсачите. Итън се размърда неспокойно и наведе глава, а Конър прокара нервно ръка през косата си.

Какво ставаше?

Адна срещна въпросителния ми поглед без да трепне, ала в очите ѝ имаше тъга... нова тъга, която нямаше нищо общо със смъртта на брат ѝ, и от нея косъмчетата по тила ми настръхнаха.

— Ами ако някой го отвори? — попита Шей.

— Единствено ти можеш да извадиш мечовете. — Аника прокара пръсти по пресечените мечове, които украсяваха медальона ѝ. — Никой друг няма да е в състояние да го отвори.

— С други думи — не минавай към тъмната страна — подхвърли Конър. — Става ли?

Адна го смушка с лакът и той ѝ хвърли предупредителен поглед. Сега вече у мен не остана никакво съмнение, че крият нещо.

Приковах поглед в Аника, влагайки във въпроса си цялата сила, която имах:

— И това е всичко?

Аника издържа на погледа ми само секунда, преди да извърне очи и това не убегна от вниманието на Шей.

— Какво?

Напрежение премина през стаята. Останалите от глутницата ме погледнаха неспокойно. Аз забих нокти в дланите си, а баща ми изръмжа.

— Това предателство ли е? — попита, гледайки свирепо Аника.

— Не! — Тя изпъна рамене и прие властен вид. — Просто онова, което трябва да се случи.

— За какво, по дяволите, става дума? — Шей направи крачка към нея.

Аника присви устни и Конър пристъпи между нея и Шей.

— Трябва да им кажем, Аника — настоя той. — Поне това им дължим. Всъщност, дължим им много повече от това.

Итън пребледня и вените на врата му затуптяха. Сабин бе вдигнала лице към него и го гледаше недоумяващо, ала той сякаш не бе в състояние да срещне очите ѝ.

Аника се извърна към празната камина, но когато заговори, гласът ѝ беше силен, за да можем да я чуваме:

— Когато прокуди Предвестника, ти го изпрати обратно в Отвъдното заедно със слугите му. Ала неговата поквара все още не си е отишла напълно — тя продължава да живее в изопаченията на земята, излезли изпод ръцете на Пазителите.

Усетих как сърцето ми се вкаменява, припомнила си начина, по който Сайлс ме бе разглеждал сякаш бях особено любопитен екземпляр, който той проучваше, и бе нарекъл мен и останалите от глутницата ми престъпления против природата.

Оголих зъби, макар Аника да беше с гръб към нас.

— Говориш за нас.

— Отчасти — отвърна тя, без да се обръща. — Стражите са само едно от многобройните изменения, създадени от Пазителите през вековете, откакто бродят по тази земя. Неестествено дългият им живот е друга такава промяна.

— Аника — каза Шей. — Какво ще причини затварянето на Разлома на Стражите?

Тя най-сетне се обърна бавно.

— Когато Кръстът на елементите заключи Разлома, това ще възстанови равновесието в природата, връщайки всички създания към истинската им същност.

Шей се намръщи.

— Какво означава това?

Аз се вирах в Аника, докато истината бавно се слягаше в костите ми.

— Означава, че ще се превърнем във вълци.

Тя кимна, скръстила ръце пред гърдите си.

Шей сбърчи чело.

— Ама вие и сега сте вълци.

— Не — обясних бавно. — Ще бъдем единствено вълци, но не и хора. Нали така? — попитах, поглеждайки към Аника.

— Да. Стражите били създадени от животните, които властват над душите им, принудени да споделят човешко тяло, за да бъдат слуги на Пазителите.

— Вече няма да можем да се преобразяваме? — попита Мейсън.

— Ще бъдете върнати към истинската си същност — каза Аника.

Сабин спря сърдит поглед върху Итън.

— Знаеше ли за това?

Мускулите на челюстта му потръпнаха, докато той се мъчеше да срещне гневните ѝ очи.

— Да.

Сабин го блъсна назад.

— И не каза нищо!

Итън улови ръцете ѝ и я задържа на място.

— Съжалявам.

— Защо? — Сабин, която бе започнала да трепери, продължаваше да го гледа яростно.

— Не мислех, че ще доживеем този ден. — Той се усмихна тъжно, докато я притегляше към гърдите си. — Аз също ненавиждам това, което ще се случи. Не искам да те изгубя.

Мъчителна болка се надигна в мен, ала Сабин и Итън не бяха единствените влюбени, за които се тревожих. Потърсих Ансел с поглед и го открих преbledнял и разтреперан. Брин стоеше до него с разширени от изумление очи.

Когато проследи погледа ми, Шей се обърна към Аника и размаха юмрук в лицето ѝ.

— Не — заяви той. — За нищо на света!

— Няма друг начин.

— Не може да им причините това!

Виковете на Шей привлякоха вниманието на останалите Търсачи в библиотеката. Те се приближиха бавно — някои ни обградиха, докато други застанаха от двете страни на Аника, положили нехайно ръце върху оръжията си.

— Мамка му. — Конър разтри слепоочията си. — Аника, не можем да се бием с тези Стражи. Те са наши приятели. Рискуваха живота си заради нас.

— Нямаме избор. — Очите на Аника бяха непоколебими. — Разломът трябва да бъде запечатан.

— Не! — извика Ансел и се втурна покрай Брин, ала Тес го сграбчи и му попречи да стигне до Аника. — Те са моето семейство! Ще остана съвсем сам.

Тес се приведе към него.

— Ще бъдеш с нас, Ансел. Ние ще се грижим за теб.

Ансел се разхлипа и баща ми го издърпа от прегръдката на Тес.

— Ансел — промълви той. — Открий силата си. Можеш да се справиш и с това.

Зяпнах го, неспособна да повярвам на ушите си.

— Искаш това да се случи?

— Не става въпрос какво искам, Кала — бавно каза той. — А какво е правилно. Злото, донесено от Пазителите в този свят, никога вече не бива да се завърне.

— Той е прав, Кала. — Гласът на Мейсън ме сепна.

Нев, който стоеше до него, кимна.

— Ние сме вълци. И винаги сме били.

Ансел избърса лицето си и погледна към Мейсън, който се приближи до него и го притисна в крепка прегръдка.

— Съжалявам, човече.

— Недей — отвърна Ансел, усмихвайки се едва-едва. — Баща ми е прав. Ще го понеса, а това наистина трябва да се случи.

— Ансел. — Гласът ми се прекърши.

— Всичко е наред, сестричке. — Усмивката му си оставаше все така крехка. Очите му се плъзнаха към Брин, пълни със съжаление и по тялото ми плъзнаха ледени пръсти, когато си спомних думите му в двора на Академията.

„Аз съм чисто и просто по-малко, отколкото бях някога. И никога няма да стана повече. Рано или късно Брин ще го осъзнае. И ще си тръгне. Така ще бъде най-добре.“

Цялата треперех, докато се мъчех да измисля някакъв друг изход. Непоколебимият поглед на баща ми тежеше на плещите ми. Част от мен бе наясно, че и той, и Аника имат право. Пазителите покваряваха всичко, до което се докоснат. Всяка следа от тяхното влияние трябваше да бъде изличена от земята веднъж завинаги. Не ме плашеше това, че ще си остана вълк. Тази мисъл бе странна, но също така и вълнуваща. Волността на един такъв живот докосваше най-съкровените струни на душата ми и бях сигурна, че баща ми, Мейсън и Нев също започват да усещат неудържимо желание да се подчинят на този зов.

Ала една друга част от мен бе съкрушена, смазана. Нима бяхме стигнали толкова далеч, само за да изгубим толкова много? Не можех да си представя живота без Ансел, който да препуска до мен. Той бе част от глутницата ми, мой брат. Мястото му беше с нас. И с Брин.

Обляна в сълзи, тя протегна ръце към него, ала той поклати глава и се отдръпна.

— Почакайте. — Сабин се откъсна от прегръдката на Итън и се приближи до Аника.

Търсачите около Стрелата извадиха мечовете си и ѝ препречиха пътя. На свой ред Итън изруга и се прицели в тях.

— О, за бога! — извъртя очи Сабин. — Няма да напада никого. Просто искам да попитам нещо.

Аника повдигна вежди.

— Когато Ансел ни разказа как са били създадени Стражите, спомена, че сте отказали да го направите за него.

— Така е — отвърна Аника. — Защото то е в разрез с принципите ни. Няма да унищожим някой вълк, за да сътворим Страж.

Сабин си пое дълбоко дъх.

— Ами ако не унищожавате вълк?

Итън бавно свали арбалета си.

— Недей, Сабин.

Без да му обръща внимание, тя спря поглед върху Ансел.

— Ами ако вълчата същност е дарена драговолно?

Зяпнах я. Не можеше да им предлага това, което мислех, че предлага. Нали?

— Не разбирам — каза Аника.

— Готова си да го направиш? — Очите на Ансел се разшириха.

Сабин кимна и отново се обърна към Аника.

— Стига да е възможно.

Итън избута настрана Търсачите, които го разделяха от Сабин.

— Престани. Това е твърде много.

— Не ти решаваш. — Сабин сложи ръка на гърдите му.

Итън взе ръцете ѝ в своите, но не ѝ попречи, когато тя се обърна към Аника.

— Ако извадите вълка от мен — попита тя; гласът ѝ не трепваше, — може ли да го дадете на Ансел?

— Да. — Аника я изгледа дълго и изпитателно. — Ала единствено ако го даряваш напълно доброволно.

Ансел бе започнал да трепери, по лицето му се четяха едновременно надежда и страх.

— О, Сабин! — прошепна Брин.

Итън завъртя Сабин, така че да я погледне в лицето.

— Почакай.

— Толкова ли нямаш търпение да се отървеш от мен? — засмя се тя сухо.

— Разбира се, че не! — Пръстите му се впиха в ръцете ѝ, сякаш се боеше да я пусне. — Мислиш, че бих те оставил да си отидеш, ако имах избор?

— Тогава защо продължаваш да спориш?

— Защото не искам да го направя заради мен. Не мога да поискам нещо толкова от теб.

— Не го правя заради теб. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна нежно. — Ти си нещо като допълнителен бонус.

Итън преплете пръсти в нейните.

— Сигурна ли си?

— Връщането във Вейл, преструвката, че мястото ми е тук... всичко това ми напомни, че никога не бих била щастлива в този живот.

— С онзи живот е свършено — намесих се аз. — Пазителите си отидоха.

Колкото и да исках брат ми да си възвърне вълчата същност, трябваше да се уверя, че Сабин наистина е в състояние да намери щастие извън глутницата.

— Знам, Кала. И вече направих своя избор.

Нев протегна ръце към нея и я прегърна.

— Сигурна ли си, че наистина го искаш?

Тя кимна и облегна глава на рамото му.

— Ще ни липсваш — каза Нев и я целуна по бузата.

Сабин се обърна и погледна към Аника.

— Правя го по собствена воля. Вземете моя вълк и превърнете Ансел в Страж.

Брин се хвърли към Сабин и я прегърна, като хлипаше.

— О, престани — каза Сабин, ала нейните очи също бяха влажни. — Недей да правиш сцени.

Аника даде знак на Тес.

— За тази задача ще се нуждаем от Еликсири.

Тес кимна и си запроправя път между Търсачите, за да излезе от стаята, а Аника ни огледа.

— И ако го направим, ще се съгласите Разломът да бъде запечатан.

Баща им и аз се спогледахме. Отворих уста, за да отговоря, ала Шей ме изпревари:

— Не.

Двете с Аника го зяпнахме слисани.

— Защо? — попита Аника.

Шей ми хвърли извинителен поглед, след което поклати глава.

— Има още нещо. Нещо, което трябва да знам, преди да се съглася с това.

Аника го гледаше очаквателно.

— Стражите отново ще се превърнат във вълци — каза той и Аника кимна. Погледът му, прикован в моя, стана суров. — Какво ще стане с мен?

Усетих как пулсът ми се ускорява, когато видях Аника да пребледнява. Започнах да треперя, осъзнала защо Шей бе задал този въпрос. Той не беше вълк по рождение. Аз го бях превърнала в един от нас.

Когато си представях как прекарвам остатъка от живота си като вълк, Шей беше до мен. И през ум не ми беше минало, че когато изгубим човешката си форма, той няма да бъде с нас.

Но дали всъщност искаше да бъде с нас? Дали все още се дърпаше, защото не искаше да живее като вълк?

Аника продължаваше да мълчи.

— Аз също съм вълк. Но невинаги съм бил такъв.

Аника кимна; очевидно се чувстваше неловко.

— Какво ще стане с мен, когато Разломът бъде запечатан?

Погледът ми се плъзна по лицата на Търсачите — Конър, Итън и Адна до един наблюдаваха Аника, а по израженията им не можех да прочета нищо.

Аника стисна медальона на шията си и въздъхна.

— Съжалявам, Шей.

Той преглътна мъчително.

— Защо?

— Защото просто не знаем.

— Как може да не знаете? — процеди Шей през стиснати зъби.

Въпреки гневния му поглед, Аника не трепна.

— Нямахте как да предположим, че ще бъдеш превърнат в Страж. — Тя погледна към мен и аз се свих. — Роден си като човек и според мен ще останеш с нас.

— Няма да съм вълк — прошепна той. — Сигурна ли си?

Нещо вътре в мен бе започнало да крещи.

— Как може да го кажете? — обади се Мейсън. — Той е вълк. Един от нас.

Нев кимна и се обърна към Шей:

— Винаги си бил вълк, човече. Промяната беше просто техническа подробност.

— Вярно ли е това? — попита Шей. — Възможно ли е въпреки всичко да се превърна във вълк?

— Когато Разломът бъде запечатан, ти ще се върнеш към истинската си същност — отвърна Аника. — Това е единственият отговор, който мога да ти дам.

— Аз... — Гласът на Шей се прекърши.

— Шей. — Сара пристъпи към него и обвини ръка около раменете му; очите ѝ бяха топли, пълни с обич. — Знаеш, че трябва да го направиш.

Той я погледна и аз усетих как сърцето се блъска в гърдите ми. Ако Шей запазеше човешкия си облик, щеше да остане с нея. Щеше да опознае родителите, които бе изгубил толкова малък. Щеше да заживее нов живот.

Ала аз нямаше да имам партньора, за когото копнеех, нямаше да ловувам с него, нямаше да оглавим глутницата заедно.

Мислите ми сякаш привлякоха погледа му и той се обърна към мен.

— Кала?

Насилих се да преглътна коравата буца, заседнала в гърлото ми.

— Аника е права.

Той потръпна, сякаш думите ми го бяха наранили, но кимна.

Аника сведе глава.

— Благодаря ти.

Шей не отговори.

— Чакайте малко — намеси се Конър. — След като Сабин може да избере да бъде човек, не може ли и другите Стражи да си останат хора?

— Сабин дарява вълчата си същност на Ансел — обясни Аника. — Ако другите изберат да живеят като хора, ще трябва да унищожим онази част от тях, която завинаги ще си остане вълк.

По тялото ми пробяга тръпка.

— Както Пазителите направиха с Ансел.

Тя кимна.

— Но ще бъдете хора — каза Конър. — Така де... чашата ще е наполовина пълна, а не празна, нали така?

— Човече — обади се Нев. — Ти очевидно никога не си бил вълк.

— Сабин избра да остане човек — напомни му Конър.

— За мен е различно — обясни Сабин, като потръпна. — За мен животът в глутницата не означава толкова, колкото за останалите.

— Нали видяхте Ансел след като унищожиха вълка му — казах аз. — То едва не унищожил и него. Вълкът е истинската ни същност. Тук не става въпрос за избор.

Итън сбърчи чело.

— Ще изпиташ ли болка? — попита той Сабин.

— Физическа — да. Знам, че ще боли. Ала наистина го искам. Вълкът на Ансел му беше отнет с насилие и той тъгуваше за живота, който му беше откраднат. Аз сама избирам да остана човек. Различно е.

— И всички мислите като Ансел? — попита Конър. — Предпочитате да сте вълци?

— Ние сме глутница — отговори Мейсън. — Мястото ни е на свобода, в дивата природа.

— Ами музиката ти? — обърна се Адна към Нев.

— Какво е според теб виенето? — ухили се той.

— Явно няма как да го разбере — каза Конър.

— Не съм и очаквала да го направиш — отвърнах. — Но ако можеше да препускаш с нас, да ловуваш, ако можеше да чуеш как луната те вика в нощната гора... тогава щеше да разбереш какво изпитваме.

Конър ме погледна, все още озадачен, но аз се бях обърнала към Шей. В очите му беше легнала сянка и аз се приближих до него.

— Ала ти го разбираш — прошепнах.

Той кимна и преплете пръсти в моите. Стисна ги толкова силно, че ме заболя.

— Спомням си първата нощ след като ти ме превърна в един от вас. Излязохме да ловуваме на лунна светлина. Тичахме в продължение на километри и нито за миг не усетих умора. Нищо на света не може да се сравни с това.

Докато го гледах, почувствах как ме залива вълна от спомени. Моят партньор. Моят алфа. Не исках да препускам из горите, без той да тича до мен. Но онова, което исках, бледнееше пред онова, което трябваше да се случи. Бях избрала да послушам сърцето си и да потърся забранената любов, за която то жадуваше, ала сега нито аз, нито Шей имахме избор.

— Съжалявам — казах най-сетне и облегнах глава на шията му. — Но трябва да го направим.

— Знам. — Той повдигна брадичката ми и ме целуна.

— Аника? — Тес се бе върнала заедно с жена, облечена в синя роба с голяма качулка. Когато новодошлата се поклонил на Стрелата, одеждите ѝ заблещукаха като развълнувана морска шир.

Тълпа от любопитни Търсачи и Стражи, някои от които все още бяха във вълчата си форма, се бе събрала в библиотеката и ни притискаше от всички страни.

Аника протегна ръка към лечителката.

— Благодаря ти, че дойде, Мириам.

Докато Сабин и Ансел отиваха към нея, аз се промъкнах през тълпата, за да стигна до Шей.

Когато го докоснах по ръката, той ми се усмихна за миг и отново насочи вниманието си към онова, което се случваше пред нас.

— Сабин прави голяма саможертва.

— Да — съгласих се. — Но мисля, че е права. Така ще е пощастлива.

— По-щастлива — тихичко повтори той.

— Ти как си?

— И сам не съм сигурен. Не мога да реша какво трябва да изпитвам... и така може би е по-добре.

Той отново се обърна към мен, но този път задържа погледа си по-дълго.

— Ами ти?

— Страхувам се — казах и улових ръката му. Никога досега не го бях изричала на глас. Ала беше вярно. На път бях да изгубя Шей и това ме ужасяваше. — Ако имахме някакъв избор...

— Знам. — Той се приведе, за да ме целуне. — Знам, Кала. Не е нужно да се извиняваш. Не искам да го правиш.

Той ме взе в прегръдките си, докато гледахме как Мириам казва на Сабин и Ансел да се хванат за ръце. След това тя положи връхчетата на пръстите си върху слепоочията на двамата и зашепна нещо. Тиха, ала бърза река от думи се изливаше от устните ѝ.

Сабин ахна. Итън направи крачка към нея, ала Конър го дръпна назад.

— Трябва да я оставиш да го направи сама.

Итън стисна зъби и пребледня, когато ахването на Сабин се превърна в писък. Ансел дишаше тежко, но не изглеждаше да изпитва такава болка, каквато явно раздираше Сабин. Тя отново изпищя и се свлече на колене. В същия миг Ансел изкрещя, ала викът му бързо се превърна във вой. Там, където допреди миг стоеше момче, млад вълк тръсна муцуна.

— Свършено е. — Мириам се поклони на Аника.

— Сабин! — Итън разблъска любопитните зяпачи, за да се добере до нея.

Тя все още бе на колене и трепереше, но успя да вдигне ръка.

— Добре съм. Ще се оправя.

И все пак се остави Итън да я вдигне от пода и да я вземе в прегръдките си.

Вълк с бронзова козина изскочи измежду Търсачите и се втурна към Ансел. Брин скимтеше и подскачаше около него, побутваше го с лапа и го ближеше по муцуната. След миг още два вълка дотичаха при тях. Нев и Мейсън джавкаха и го хапеха закачливо; много скоро малката групичка заприлича на неясно петно от размахани опашки.

— Трябва да отидеш при тях — каза Шей. — Нали си тяхната алфа.

Аз се обърнах в прегръдката му.

— Както и ти.

— Вече не. — Той поклати глава и по лицето му пробяга сломена усмивка. — Ако изобщо някога съм бил.

— Шей...

— Върви. — Той ме пусна и потъна в тълпата от Търсачи зад нас.

Принудена да се примиря с разделянето на пътищата ни, аз се преобразих и изтичах при останалите от глутницата.

— Ансел! — Проврях се между Мейсън и Нев и потърках муцуна в муцуната на брат ми.

— Не мога да повярвам! — изджавка той, като се въртеше в кръг. — Просто не мога да повярвам.

— Глутницата нямаше да е същата без теб. — Гризнах го нежно по ухото. — С никого от другите не е така забавно да се разпореждам, както с теб.

Изведнъж Нев изскимтя. Обърнах се и видях Сабин, застанала наблизко. Тя ни гледаше, облежната на Итън.

Ансел си възвърна човешката форма и отиде при нея.

— Добре ли си? — Очите ѝ почти успяха да отразят усмивката на устните ѝ.

Брат ми кимна.

— А ти?

— Ще се оправя — увери го тя.

Ансел протегна срамежливо ръце към нея. Тя се разсмя и го прегърна.

— Благодаря. — Той я притисна до себе си. — Дължа ти всичко.

— Направи Брин щастлива — каза Сабин. — Тя ми е симпатична.

Ансел се усмихна, ала после изгледа Итън сурово.

— Като стана дума за това, ако някога разбиеш сърцето ѝ, ще отговаряш пред мен.

Итън се ухили широко.

— Ще го имам предвид.

Аника се приближи до нас и радостта ми се изпари. Шей бе до нея и по лицето му се четеше решителност.

— Време е.

Улових ръката на Шей и двамата тръгнахме заедно към камината. Баща ми се присъедини към нас.

— Ще изведа глутницата навън — каза той. — Мисля, че е по-добре да сме на открито, когато настъпи преобразяването.

Аз кимнах.

— Разбирам, че искаш да си наблизю — продължи той, поглеждайки към Шей. — Но не се бави твърде дълго.

— Знам.

— Ще си тръгнеш преди да е свършило? — попита Шей, когато баща ми се преобрази и препусна към срутената стена. Останалите вълци го последваха, събирайки се в потъналия в сняг двор на имението „Роуан“.

— Няма да си тръгна — уверих го. — Но не мога да остана твърде близо. Ако се почувстват хванати натясно, вълците могат да бъдат опасни. Остана ли вътре...

Той ме прекъсна:

— Разбирам.

Нев, Мейсън, Брин и Ансел се приближиха до нас с няколко скока и се преобразиха до Шей.

— Трябва да отидете при баща ми — казах аз. — Не е безопасно да останем тук.

— Ясно ни е — отвърна Мейсън и праметна ръка през раменете на Шей. — Но да не мислеше, че ще си тръгнем, без да кажем довиждане?

— Засега — промърмори Ансел, без да вдига очи от пода. — Довиждане засега.

— С теб сме, човече. — Нев стисна ръката на Шей. — Отбор Вълк!

Шей успя да извика усмивка върху устните си.

— Благодаря.

— Каквото и да стане, грижи се за себе си. — Мейсън го прегърна.

— Обещавам — отвърна Шей.

Нев му кимна, преди двамата с Мейсън да се преобразят и да ни оставят с Брин и Ансел.

Брин сякаш не бе в състояние да каже каквото и да било; вместо това поглеждаше ту към мен, ту към Шей, като подсмърчаше и си бършеше очите. Опитваше се да каже нещо, но така и не успяваше да си поеме дъх между хлипанията. Най-сетне се отказа и като сграбчи Шей, го целуна по бузата. След това прие вълчия си облик и се отдалечи на бегом.

Ансел, който продължаваше да стои до нас, напъхал ръце в джобовете си, изрита пода и поклати глава.

— Заслужаваш да бъдеш с глутницата повече от мен.

— Не дрънкай глупости. — Шей го прегърна. — Ти си точно там, където трябва да бъдеш.

Ансел отвърна на прегръдката му и прошепна в ухото му нещо, прекалено тихо, за да го чуя и аз. В отговор Шей се усмихна едва-едва.

— Доскоро — обърна се брат ми към мен и изтича след останалите.

Шей ме наблюдаваше изпитателно и при вида на странното му изражение веждите ми подскочиха. Изглеждаше така, сякаш се опитва да не избухне в смях.

— Какво ти каза?

— Каза, че не мога да остана при Търсачите — ухили се той. — Защото съм единственият, който е в състояние да ти попречи да се заяждаш с него.

— Не се заяждам с него — заявих, отвърщайки на усмивката му. — Освен ако не си го заслужава.

— Шей! — повика ни Аника, която стоеше пред камината.

— Май повече не мога да го отлагам.

Шей понечи да се обърне, ала аз го придърпах обратно.

Обвих ръце около врата му, притиснах се до него и го целунах, оставяйки прегръдката ми да изрази всичко, което не бях изрекла с думи. Той трябваше да знае какво изпитвам, какво искам, защо толкова се боя да го изгубя. Той плъзна ръце по гърба ми и ме притегли още по-близо до себе си.

Целувката ни се проточи дълго, ала най-сетне трябваше да се откъсна от него.

Шей проследи с пръсти очертаванията на устните ми.

— Благодаря ти, че ме спаси.

— Не аз те спасих — отвърнах. — Ти си този, който прокуди Предвестника.

Шей се приведе към мен и ме целуна нежно по устните.

— Нямах предвид днес.

Погледите на всички Търсачи бяха приковани в Шей, докато двамата отивахме при Аника.

— Ще имаш нужда от Кръста на елементите. — Тя посочи мечовете на гърба му.

— Какво трябва да направя? — попита Шей.

— Вдигни ги високо, така че да образуват знака на Потомъка — отвърна тя. — И докато всичко свърши, повтаряй следните думи: *obtineo porta*^[1].

— *Obtineo porta* — промърмори той.

Ивица зелена светлина проблесна в гълбините на камината, като огромно око, отворило се за миг.

Шей погледна Аника.

— Все още си е там, нали?

Тя кимна и хвърли поглед към каменното огнище, което отново бе потънало в мрак.

— Ето защо трябва да го направиш.

Шей изпъна рамене.

Търсачите в библиотеката се умълчаха, докато гледаха как Шей се приближава до скрития Разлом.

Той протегна двата меча пред себе си; единия, този на земята и въздуха, задържа вертикално, а другия, на водата и огъня — хоризонтално, така че те се пресякоха. След това си пое дълбоко дъх и погледна към мен.

Приближих се до него и сложих ръка на гърба му, точно под тила, така че пръстите ми докоснаха татуировката му. Той потрепери.

— Не знам дали мога да го направя.

— Трябва да го направиш — казах, макар че сърцето ми думкаше в гърдите, сякаш някой набиваше кол в земята с тежък чук.

— Не мога да те оставя, Кала.

Затворих очи, защото прекрасно разбирах какво изпитва — та нали съвсем същата мъка разкъсваше и моето сърце. Днес вече бях изгубила някого, когото обичах, а ето че само след миг може би щях да изгубя и друг. Ала какво можех да сторя?

Светът, създаден от Пазителите, бе роден от жестокост и алчност. Не биваше да допуснем съществуването му да продължи, независимо от цената, която трябваше да платим.

Заповядах си да отворя очи и видях, че очите на Шей с цвят на зимен мъх греят с мека светлина. Приведох се към него и докоснах с устни татуировката му.

— Обичам те.

Разперих пръстите си, които почиваха на гърба му, още по-широко, с надеждата, че по някакъв начин допирът ми ще накара вселената да чуе молбата ми... и че вълчата природа на Шей ще надделее над човешката. Ако ли не... щях да бъда сама.

Вярно, щях да имам глутницата си, ала дали щях да остана с тях? Вече можех да си представя какво ще се случи, ако Шей не дойдеше с мен. Щях да се превърна във вълк и да бродя самотна по света. Баща ми щеше да си остане алфата на останалите от глутницата, както бе открай време.

Може би така бе писано да стане?

— Кала.

Челото на Шей беше набраздено, той виждаше, че ръцете ми са настръхнали, а мускулите ми треперят.

— Обичам те — прошепнах за последен път, преди да се отдръпна бавно към нощта отвън и зова на глутницата си. — Затвори Разлома.

[1] Удържам портата (лат.). — Б.пр. ↑

Винаги съм приветствала схватките, ала когато свърши и последната битка, какъв живот очаква воина?

Шей стоеше с лице към празната камина и въртеше мечовете, повтаряйки бавно своя напев. И тогава там, където допреди миг нямаше нищо, тъмнината се раздвижи. Сенки се завихриха около Кръста на елементите и се увиха около остриетата, придърпвайки Шей напред. Когато мечовете бяха описали около четвърт завъртане, Шей се вкамени. Мракът стана плътен, застопорявайки остриетата, така че да не могат да помръднат, но в гълбините на абаносовите сенки примигваше мека светлина, като блещукането на далечни звезди.

Тя се разля по оръжията и докосна пръстите на Шей. Той потрепери, а сиянието се уви около ръцете и гърдите му, като проблясващи панделки. Когато стигна до врата му и моите пръсти, почиващи там, искрящите му пипала се плъзнаха и по мен.

Светлината ставаше все по-силна и по-силна, докато накрая не виждах нищо — нито дори Шей, макар да усещах пръстите си върху врата му. Останал бе само бледият блещукащ въздух около мен. Въздух, пропит от могъщество.

Мислех си, че ще боли. Ансел бе споменал, че да му изтръгнат вълчата същност било като да го разкъсат на парчета и да го изгорят жив.

Ала аз не усетих болка. Нямаше никакво страдание. Единствено усещане за лекота, главозамайващо и шеметно, като че летях... Сякаш ме бяха освободили от тежест, която не бе част от мен.

Изведнъж разбрах истината и светлините около мен изригнаха.
„Свободна съм.“

ЕПИЛОГ

*Гледай не към това колко ужасно е отминалото зло,
а към това колко голямо е доброто, което ще
последва.*

Томас Хобс, „Левиатан“

Сабин потрепери и ѝ се прииска да се бе възползвала от пуловера, който Итън ѝ бе предложил. Слънчевите лъчи се процеждаха през скелето, издигнато по протежение на имението „Роуан“, ала брезентът, който висеше между библиотеката и света навън, не можеше да спре декемврийския мраз. А малките електрически печки изобщо не бяха достатъчни.

Сабин залепи още един кашон с тиксо и надраска отгоре му с черен маркер думите „История — XVII век“. Почти всички книги, които беше опаковала досега, като че ли съдържаха история. Адски стара история. Нищо интересно ли не се намираше наоколо?

— Още ли не си свършила? — Итън влезе с нехайна стъпка в библиотеката. — Какво правят всички тези книги по пода?

— Ще се престоря, че не съм те чула. — Сабин отнесе кутията до бързо нарастващата купчина, която щеше да бъде отнесена в Академията, за да бъдат книгите описани и прибрани. — Така ще мога да продължа да те харесвам.

Итън се засмя. Сабин се приближи до него, като потриваше ръце. Той се намръщи, свали дългото си кожено яке и го наметна върху раменете ѝ.

— Трябваше да вземеш пуловера.

— Да, да. — Сабин се сгуши в топлината от тялото му, която все още сгриваше вътрешността на якето. — Прав беше. Радвай се, докато можеш. Следващият път аз ще съм права.

Тя погледна към недовършените строителни работи в другия край на стаята.

— Нали ти е ясно, че тук щеше да е много по-топло, ако не трябваше да докарвате всички тези специални камъни, за да оправите това място.

— Включихме го в Националния регистър на исторически забележителности — сви рамене Итън. — Така че специалните камъни са задължителни.

— Страхотно. А в това време на мен задникът ми замръзва тук.

— Сериозно? — Итън отвори широко очи. — Това би било истинска трагедия. Най-добре да проверя какво е положението.

Сабин изписка, когато той ѝ се нахвърли. Дватама все още се гонеха около купчините книги, пръснати из стаята, когато се отвори блещукащ портал.

— Живо-здраво! — Конър скочи в библиотеката, следван от Адна, която клатеше глава.

— Конър, не казвай „живо-здраво“. Да не си каубой, който влиза в някоя кръчма.

Тя затвори портала и се обърна към него, сложила ръце на хълбоците си.

— Съжалявам, ако съм засегнал някого, милостива госпожице. — Конър се престори, че докосва почтително несъществуващата си шапка.

Адна се намръщи, ала бързо избухна в смях, когато той започна да я гъделичка.

— Престани! — изписка тя. — Престани! Връщам си думите назад! Можеш да си каубой!

Конър я прегърна с една ръка и се ухили на Итън.

— Е, как мина? Намери ли ги?

Сабин извърна поглед. Конър бе задал въпроса, който самата тя все още не бе готова да изрече на глас, макар че той се въртеше в главата ѝ от мига, в който Итън се бе върнал.

Итън, от чието внимание не бе убегнало напрежението на Сабин, се прокашля.

— Аха. Не беше трудно. Бяха точно там, където очаквахме.

— Старото им свърталище — сви рамене Конър. — Логично е.

— Въпреки това е малко странно — каза Адна. — Не мислиш ли? Да се върнат в Халдис след всичко, което се случи.

— Това е тяхната територия. — Сабин я погледна за миг, след което отново зарея очи в далечината. — Мястото им е в онази планина.

Тя се поколеба за миг, а когато продължи, гласът ѝ бе станал по-мек:

— Изглеждаха ли щастливи?

— И още как. — Итън се приближи до нея и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Защо не дойдеш с мен следващия път? Да се увериш със собствените си очи?

Топлотата в погледа му извика усмивка на устните ѝ, макар че сърцето ѝ се бе свило.

— Може би.

— Сабин...

Тя го погледна право в очите и положи длан на гърлото му. Остави пулсът му да барабани до кожата ѝ в продължение на няколко секунди, преди да проговори:

— Това е миналото. Сега съм тук. С теб.

Итън сбърчи чело.

— Не искаш ли да ги видиш?

Сабин притвори клепачи, за да скрие болката в очите си. Не от Итън — той винаги знаеше кога в очите ѝ се появява болка. Ала понякога ѝ се искаше да я потули от новите си приятели. Благодарна бе за дружбата им и за любовта на Итън и не искаше миналото да помрачи надеждата, която хранеше за бъдещето им заедно.

— Ами другата глутница?

— Преместили са се на западния склон — отвърна Итън. — Глутницата на Стивън е завладяла някогашните територии на Бейн. Онези от глутницата на Емил, които оцеляха в битката, трябва да са отишли някъде другаде.

— Така е справедливо.

— Наистина.

— Значи едната алфа е получила своя хепиенд — каза Конър. — Ала как свиква нашето момче с новата си роля?

— Не че съм специалист или нещо такова, но ми се стори съвсем добре. — Итън обви ръце около Сабин и я притегли към себе си.

— Малко ми е жал за Тристан и Сара. — Адна скочи върху масата и продължи замислено, като клатеше крака. — Бяха заедно само десет минути и после отново изгубиха сина си.

— Не са го изгубили — възрази Итън. — Не точно.

— Е, не мисля, че ще ходят на семейни пикници в гората — подхвърли Конър.

— Случва ли ти се изобщо да бъдеш сериозен? — попита Сабин и Конър я дари с широка усмивка.

— Не и ако не е абсолютно наложително. — След това обаче погледна Адна и се намръщи. — Защо ти е гадно за тях? Мислех, че говори със Сара и ѝ обясни за Кала?

— Така е — отвърна Адна. — И те наистина се опитват да бъдат щастливи заради него, но според мен все още имат чувството, че той просто си е отишъл.

— Аз пък просто се радвам, че избяга от библиотеката, когато се превърна във вълк — каза Конър. — Защото ако Потомъкът беше нападнал Аника и Итън го бе застрелял веднага след като бе спасил света... Може ли да си представите? Ама че неловко!

— Изобщо не си толкова забавен, за колкото се имаш — подхвърли Адна.

— Съм — ухили се Конър.

— Сабин? — Адна ѝ отправи умолителен поглед. — Малко помощ?

Сабин се изплези на Конър.

— Нямам какво повече да кажа — ухили се Адна.

— Итън също има право на глас — каза Конър. — Итън?

— Въздържам се — засмя се Итън. — Не, почакайте. Не че изгарям от желание да поздравя Конър за която и да било от шегите му, но той има право. Трябва да сме доволни, че всички вълци, включително и Потомъкът, избягаха в планината. Ако ни бяха нападнали, нещата щяха да загрубят.

— Предполагам, че са усетили зова на дома — рече Адна. — Обратно към дивата природа. Нямаха никаква причина да се интересуват от нас.

— Мислиш ли, че си спомнят? — попита Конър. — Когато Шей стана вълк, смяташ ли, че е осъзнавал какво става?

— Няма как да знаем — отвърна Адна.

Сабин се сгуши в ръцете на Итън.

— Радвам се, че Шей се превърна във вълк. Дватамата с Кала си принадлежат. Винаги е било така.

Итън се приведе и я целуна по косата.

— Знам за какво говориш.

— Очевидно земята също е решила, че мястото им е един до друг — каза Адна. — Е, готови ли сте? Умирам от глад, а Аника ще раздаде новите назначения само след няколко часа. Не искам да пропусна вечерята.

— Каква всъщност е работата ви сега? — любопитства Сабин.

— След като войната свърши?

— Мисля, че имаш предвид „нашата работа“ — усмихна ѝ се Адна. — Нали вече си една от нас. Нещо, което няма да ти позволим да забравиш.

— Трябва да държим това под око. — Конър посочи онова, което някога бе представлявало камина.

Сега каменната рамка бе запълнена от масивна желязна врата, в средата на която се намираще Кръстът на елементите. Двата меча изглеждаха така, сякаш бяха споени с металната преграда.

— Да се уверим, че никой злодей няма да опита да бърника, където не му е работа.

— Като Лоуган? — попита Сабин.

— Лоуган — отвърна Адна — и всички други Пазители, чийто нормален срок на годност вече е изтекъл. Не че има много от тях, но все още са останали неколцина.

— Освен това трябва отново да се заемем с онова, което правехме преди избухването на войната — допълни Конър.

— Нима имаш чак толкова добра памет? — подхвърли Сабин.

— Почти съм сигурен, че все някой го е записал някъде — ухили се Конър.

— Преди да има Пазители и Търсачи сме били една група — обясни Адна. — Грижехме се никой да не злоупотребява с мистичното царство или пък да се забърква със сили, с които не бива.

— Наричахме се Конатус^[1] — добави Итън.

— Като стана дума за имена — обади се Конър, — след като вече не търсим Потомъка, ще получим ли ново название?

Итън сви рамене.

— Питай Аника.

— Може отново да се наречем Конатус — предположи Адна.

— Това е било преди шестстотин години — възрази Конър. — Аз гласувам против. А и първите Пазители са били част от Конатус. Да делея едно и също име с който и да било Пазител би ме накарало да се почувствам омърсен.

— Добре — каза Адна, без да обръща внимание на заяждането му. — Просто смятам, че използването на латински придава достолепие на каузата ни. Хайде, можем да продължим този разговор, докато вечеряме.

И тя се зае да тъче врата.

— Достолепие? — Итън се отдръпна от Сабин, като се усмихваше на Адна. — Вече никой не говори латински. Да обясняваме значението на думата всеки път, когато срещнем някого, ще ни дотегне страшно бързо. Пък и какво достойнство може да притежава една група, в която участва и Конър?

— Ей! — Конър го бутна.

Сабин се засмя и по устните ѝ се разля палава усмивка.

— Аз се сещам за подходящо име.

Итън протегна ръка и повдигна брадичката ѝ. Когато се взря в морскосините му очи, светът сякаш се отвори пред нея. Както ставаше всеки път.

— Е, добре, красавице. Какво е новото ни име? — попита той.

— Стражи.

Усмивката на Итън се смекчи.

— Може и да ни отнеме малко време докато свикнем. Но наистина звучи добре.

Той се приведе напред и я целуна нежно.

— Идвате ли? — попита Конър, който вече отиваше към портала. — Или трябва да ви чакаме, докато се нацелувате?

— Остави ги на мира! — Адна го сграбчи за предницата на ризата и го придърпа към проблясващата врата. — Защо си толкова кисел?

Конър потупа корема си.

— Гладен съм.

— Вечерята е оттук. — Адна посочи блещукащия портал.

— Почакайте — обади се Сабин. — Аз... искам да ги видя. Трябва да ги видя. Поне веднъж.

— Точно сега ли? — намръщи се Конър.

Адна го бутна настрани и с две бързи движения на камите затвори портала.

— Стомахът ти може да почака малко, Конър.

— Май трябва да си поприказваме и да ти обясня това-онова за стомаха си — засмя се Конър.

— Сигурна ли си? — попита Адна.

— Да, моля те. — Сърцето на Сабин биеше лудешки, докато Адна тъчеше. Когато познатите земи около Халдис се появиха от другата страна на магическия портал, дъхът ѝ спря.

— Готова ли си? — Итън я улови за ръка.

Сабин кимна, макар че в случая не ставаше въпрос дали е готова или не. Тя просто трябваше да го направи — да види глутницата заедно, да се увери, че всичко е както трябва да бъде.

Конър тръгна към портала, ала Адна го стисна за ръката.

— Не. Само те двамата.

— Никаква вечеря и никакъв лов за вълци? — каза Конър. — Ама че си жестока.

— И още как. — Адна даде знак на Итън и Сабин да прекратят прага.

Познатото остро изтръпване от минаването през магическата врата отстъпи място на жесток студ. Вятърът се вихреше около тялото на Сабин и мощните му пориви, които я връхлитаха от време на време, я караха да потръпва. Тя се уви още по-плътено в якето на Итън.

— В такова време спокойно можеш да изгубиш някой пръст на крака си — отбеляза Итън, докато ѝ подаваше един бинокъл. — Не искам да те припирам, миличка...

— Трябват ми само няколко минути.

Сабин се изкатери малко по-нагоре по билото, където Адна бе отворила портала, и се сгуши до един бор. Вдигна бинокъла към очите си и го насочи към пещерата Халдис.

Не ѝ отне дълго докато ги открие — вълците празнуваха успешния си лов. Бяха се събрали около тялото на едра кошута и лудуваха, докато се готвеха за предстоящия пир.

Ансел и Брин се гонеха пред входа на пещерата, вдигайки облаци от сняг. Мейсън вече се бе заловил с еленското месо и муцуната му беше окървавена. Нев седеше до него, изплезил език, сякаш Мейсън бе казал някоя особено забавна шега.

Бяла вълчица излезе от пещерата и златистите ѝ очи обходиха глутницата. В този миг измежду дърветата изскочи кафеникав вълк и се втурна да я поздрави. Шей обикаляше около Кала и я хапеше закачливо, докато тя не излая в знак на протест. На Сабин лаят ѝ прозвуча като смях.

Двете алфи се отправиха заедно към прясната плячка, като се побутваха с муцуни и се ближеха. При появата им Мейсън и Нев се изправиха и като наведоха глави, размахаха опашки. Кала отново изджавка и Ансел и Брин се присъединиха към тях. Цялата глутница беше заедно, готова да сподели изобилието на успешния лов.

Сабин се изправи, доволна, че приятелите ѝ бяха щастливи и в безопасност. Когато тя се раздвижи, Кала повдигна глава и очите ѝ се насочиха към билото, където беше Сабин. Въпреки голямото разстояние, Сабин би могла да се закълне, че Кала гледа право към нея.

Ушите на бялата вълчица потрепваха. Тя вдигна муцуна и нададе вой, който изпълни Сабин със сладка тъга. Останалите вълци се присъединиха към своята алфа и познатите им гласове се сляха в песен, която изпълни зимния въздух. Сабин ги погледа още малко, а после се обърна и отиде при Итън.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Сабин му върна бинокъла.

— Те са щастливи. Значи и аз съм щастлива.

— Радвам се. — Итън се отправи към портала, ала Сабин се поколеба.

Вятърът си играеше с косата ѝ и студената му милувка сякаш я мамеше към дивата гора. Тя се обърна, заслушана в песента, която се носеше върху вълните на зимния вихър. Гласът на Нев се издигна над останалите, докато хорът на вълците се лееше във въздуха. Сабин се зачуди дали не са разбрали, че тя е тук, и се сбогуваха... или пък я молеха да остане.

— Сабин? — Итън чакаше в сиянието на магическата врата и я гледаше.

Сабин поклати глава. Воят на вълците все още огласяше гората зад нея, ала тя вече нямаше нужда да поглежда назад. С Итън до себе си, Сабин прекрачи в светлината на портала, който отвеждаше в новия ѝ свят.

[1] Старание, опит (лат.). — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Всяка книга е пътуване, всяка поредица — епично пътешествие. И какъв по-добър начин да бъде извървян един такъв път, от компанията на спътници, тръгнали на драго сърце. Имах голямото щастие, когато става въпрос за издателската страна на писането, никога да не ми липсват невероятни колеги, които се превърнаха и в мои скъпи приятели. Винаги ще съм задължена на талантливия си и неуморен екип в „Инкуел“. Подкрепата, съветите и поощрението на Чарли Олсън и Ричард Пайн винаги бяха в съвършен синхрон както с моите радости, така и с моите неврози. Линдзи Блесинг е същинска природна сила, когато става въпрос за авторските права в чужбина и й благодаря за това! Докато пиша тези благодарности, трилогията „Нощна сянка“ вече е открила своя дом в двайсет и четири страни и техният брой продължава да расте. Благодаря също така и на прекрасните издатели, преводачи и подагенти по цялото земно кълбо.

Първият дом на „Нощна сянка“ завинаги ще си остане „Филомел“. Благодарността ми към Майкъл Грийн е пълна със сладкиши и спорт. Никога не бих могла да откроя думи, за да опиша колко прекрасна, внимателна и умела редакторка е Джил Сантополо. Благодаря също така на Джулия Джонсън и Тамра Тълър за всичките им усилия. За това, че книгата стигна до своите читатели, благодаря на великолепните екипи по продажби, маркетинг и реклама на „Пенгуин Янг Рийдърс“: Емили Ромеро, Лиса Дегроф, Ерин Демпси, Джаки Енгел, Кейси Макинтайър, Карълайн Сън, Скоти Боудич, Расшан Джонсън-Бейкър Къртни Ууд, Ана Джарзаб, страхотните търговски представители и най-вече Шанта Нюлин за всичко, което прави и за всички пъти, когато ме е спасявала. Красотата на книгата се дължи на уменията на Суза Скалора, Линда Макарти, Катрина Дамкьолер и Ейми Ву. Благодаря и на Дженифър Халър и Дон Уайсбърг за увереността и добротата им.

В това пътуване верни спътници ми бяха и някои приятели. Благодаря ти, Лиса Дезроше, заедно си толкова отдадена и талантлива

писателка, с която мога да обменям творческа критика. Не бих стигнала много далеч без подкрепата на пишещите си приятели и модели за подражание, особено Дейвид Левитан и Хедър Брюър. Благодаря също така на колегите си в колежа „Макалистър“ и най-вече на Кейси Джарин, Марлон Джеймс, Лин Хъдсън и Дайлан Инглиш. Използвам случая, за да поздравя студентите си, чиито интелигентност и ентузиазъм ме мотивират да продължавам. Благодаря и на всички библиотекари, учители и продавачи на книги, които ме приветстваха в своя свят и чиято любов към литературата вдъхва нов живот на моя идеализъм. Книгата ми нямаше да стигне доникъде без щедростта на всички читатели и блогъри. Не мога да ви благодаря достатъчно, заедно преживяхте това вълнуващо пътешествие заедно с Кала и нейната глутница.

Въпреки че това е краят на тази трилогия, някога е имало начало. Все още съм безгранично благодарна за огромната подкрепа на родния ми град и особено на сутрешната навалица в „Голдън Глоу“, които ми помагат да остана здраво стъпила на земята. Брат ми винаги ми напомня, че да следваш сърцето си само по себе си е достатъчна награда. Съпругът ми ме кара да се смея и ми дава сила с прегръдките си винаги, когато имам нужда. А за родителите ми, на които е посветена тази книга — преди да има книги, имаше мечти, които вие никога не позволихте да потънат в забрава. Благодаря ви.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.